

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΙΘ. 131 ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ

Η ΛΑΝΑ ΤΑΡΝΕΡ ΚΑΙ Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ

Μεγάλο αποκλειστικό φωτορεπορτάζ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ανοίγουν νέους δρόμους στην τέχνη

ΛΙΣ ΤΑΡΝΕΡ

ΑΚΤΗ ΑΣΤΗΡ
ΓΛΥΦΑΔΑ

Τό άρτιώτερο
τό πολυτελέστερο
τό άνετώτερο
τουριστικό συγκρότημα
ξενοδοχειακών έξυπηρετήσεων
εις όλην την Έλλάδα.

Έκατό περίπτερα πολυτελείας
μέ ένα δωμάτιον δύο κλινών
πλήρες λουτρόν
βεράντα
τηλέφωνο
καί πρό παντός θέρμανσιν

Ο καλύτερος τόπος ξεκούρασματος
τόν χειμώνα.
Έστιατόρια
Κέντρα διασκεδάσεως
Dancing
Άθλοπαιδιά ξηράς
καί θαλάσσης.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΟΣΕΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΤ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ

ΑΡΙΘ.

ΑΚΤΗ ΑΣΤΗΡ
ΓΛΥΦΑΔΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΙΘ. 131 ΔΡΑΧ. 5

28 ΑΠΡ. - 4 ΜΑΪΟΥ 1958

Έκδοσις: ΕΛΚΗΝ Έλένη Γ. Βλάχου—Η. Γ. Ήλιόπουλος
Διεύθυνσις: Κων. Κ. Ψύχας (Μονής Πετράκη άριθ. 8, 'Αθήναι)
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Κ. Ζαγοριανίτης (*'Αλδου Μανουτίου 18 'Αθήναι)

Γραφετα:

Συντάξως, Σωκράτους 57, 'Αθήναι, Τηλεφ. 57-081

Έκδόσεως, Βουλιαγμένης 352, 'Αθήναι, Τηλεφ. 90-821

Συνδρομαί:

Έσωτερικού, έξάμηνος δραχ. 130. Έτησία δραχ. 260.

Έξωτερικού, έξάμηνος δολλάρ. 7. Έτησία δολλάρ. 14.

Άεροπορική άποστολή κατόπιν συνεννοήσεως—Διαφημίσεις κατά συμφωνίαν. Άπαγορεύεται ή αναδημοσίευσις άρθρων καί εικόνων του περιοδικού χωρίς την άδεια των συγγραφέων καί των εκδοτών—Χειρόγραφα δέν επιστρέφονται—Τηλεγραφική Διεύθυνσις. ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΘΗΝΑΙ.

«ΕΛΚΗΝ» ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Ε.Π.Ε. (Κεφ. Καταβεβλημένον δρ. 400.000)

Γλωσσικό

Είς τό ύπ' άριθ. 129 14-20 'Απριλίου τεύχος των ΕΙΚΟΝΩΝ, κάποιος Β. Τάκης έξ 'Αθηνών καί πρός μεγάλην ευχαρίστησιν καί ικανοποίησιν των δημοτικιστών συντακτών σας, διερωτάται διατί παρ' ήμιν υπάρχει διγλωσσία καί διατί δημοσιεύονται άρθρα είς την καθαρεύουσαν, όπως π.χ. των κ.κ. Παπακωνσταντίνου, Δαφνί και άλλων συνεργατών σας.

Ίσως θά ήθελε μόνον δημοτικήν γλώσσαν μέ τά διάφορα «ποίησης», «συνήτησης» καί της «επανάστησης». Αύτή είναι ή γλώσσα των όκνηρων άγροισμάτων καί ήμιμαθών, οι όποιοι μέ την μηδαμινήν μόρφωσιν θέλουν νά μάς υποτάξουν.

Ε, λοιπόν, ελληνική γλώσσα είναι ή καθαρεύουσα, τά άρθρα κύρια των εφημερίδων μας, (εκτός της «Αύγης» θεβαίως,) καί οι άγορεύσεις έν τη Βουλή. Η άλλη δημοτική είναι γόθον σύστημα, κακόηχον καί ασυνάρτητον, έκ' ούδεμιός άρχης καί βάσεως στηριζόμενον.

Όταν, μέ την βοήθειαν του Θεού, ήλιαν συντόμως θά επανέλθω ή Καραμανλής μέ μεγάλην πλειοψηφίαν καί θά εκκαθαρίσω την κόπρον του Αύγειου, δέν ύπάρχει αμφιβολία ότι διά της καθαρευούσης θά τακτοποιήσω καί τό γλωσσικόν ζήτημα.

Όσον άφορά τά γραφόμενά σας ότι υπάρχει έχειρία μεταξύ των δύο παρατάξεων, υποπίπτει είς μέγα λάθος. Θανάσιμα μίσση καί φανατισμοί έξακολουθούν νά ύπάρτουν μέχρι σήμερα, όπου στενοί φίλοι ή πλησίον συγγενείς διέκοψαν τάς άναμεταξύ των σχέσεις.

Δέν θά ήμμεθα ήμεις έκείνοι, οίτινες θά υποκλινόμεν άπέναντι των διαστρεβλωτών της ωραιάς μας γλώσσης. Θά πολεμήσωμεν, πρός πείσμα σας, μετά έκατον ταπλασίον φανατισμού.

Η ποίησις της ποιήσεως καί όχι ή ιδιική σας ή ποίηση της ποίησης. Καί ό πληθυντικός τί γίνεται; Αί ποίησαι των ποιήσεων;!!!

Ν. ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟΣ

Άγ. Δημητρίου 12, Θεσσαλονίκη

Τ.Γ. Παρακαλώ νά δημοσιεύ-

σητε την παρούσαν μου. Έάν δέν τό κάμνητε φοβείσθε τον ήλιο ν καί προτιμάτε τό σκότος.

Ίδιος

♦ Δημοσιεύωμε την επιστολή σας γιατί δέν φοβόμαστε τον ήλιο καί δέν προτιμάμε τό σκότος. Ως πρός την ουσία όμως δέν θά επανέλθωμε. Παλιότερα, αλλά καί στό ύπ' άριθ. 129 τεύχος, εκφράσαμε μέ σαφήνεια τίς αντίληψεις μας. Θά επιστρέψετε όμως καί σέ μάς ένα άστερόγραφο. Η λέξη «ήλιος» παίρνει άσσειά —καί στή δημοτική καί στην καθαρεύουσα... Τό δέ εκάμνητε της επιστολής σας, είναι ήποτακτική ένεστώτος, ενώ είς των άόριστον πού χρησιμοποιείτε έσεις τό όρθόν είναι «κάμνητε» (άπαξ). Δέν αναφέρωμε τό «παρ' ήμιν» πού άσφαλώς εκ παραδρομής έγράψατε αντί του όρθού δ' προσώπων «έμιν».

Πανεπιστημιακά

«Στό τελευταίο τεύχος των ΕΙΚΟΝΩΝ (130) δημοσιεύεται μία φωτογραφία των πασίγνωστων λεμβοδρομιών μεταξύ των διμάδων των πανεπιστημίων 'Οξφόρδης καί Καίμπριτζ μέ την πληροφορία ότι ό έφετείνος άγών είναι ό 104ος μεταξύ των δύο πανεπιστημιακών διμάδων. Θά μπορούσατε νά μέ πληροφορήσετε άν οι άγώνες αυτοί άρχισαν την εποχή της ιδρύσεως των δύο πανεπιστημίων;

Κ. Γ. ΠΟΤΛ., 'Αθήναι.

♦ Όπως διαπιστώνετε καί από τον άξόντα άριθμό των έφετεινών λεμβοδρομιών, τό θαλάσσιο αυτό άγώνισμα — ή μάλλον ποταμίσιο, άφού γίνεται στόν Τάμεση — έχει ξεπεράσει τον αιώνα στην ήλικία. Δέν συμβαίνει όμως τό ίδιο μέ τά πανεπιστήμια καί τά κολλέγια πού ύπάρχουν στίς δύο πολιτείες. Έτσι τό πανεπιστήμιο της 'Οξφόρδης ιδρύθηκε πριν από 729 χρόνια καί συγκεκριμένα τό 1229. Έξ άλλου τό πανεπιστήμιο του Καίμπριτζ ιδρύθηκε, σύμφωνα μέ μία άποψη, την εποχή του βασιλιά Άρθούρου τον 6ον μ.Χ. αιώνα, ενώ ή ιστορικά θεβαίωμένη ιδρύσή του έγινε βοτετα από μία άπεργία των φοιτητών του πανεπιστημίου της 'Οξφόρδης τό 1240.

Αίδετο ή χιφον σφοδ εξ χιφωσθ οα

Τό βραβείο των 12

Από λόγια (μικρά) διά την άπονομή στον κ. Ν. Καρούδη του

Tide Πλένει υαδαρώτερα
από υάδε τί!

Η Έλληνίδα Νοικοκυρά ξέρει καλά ότι μπορεί γά βασισδη στο TIDE για την καθαρώτερη μπουγάδα. Γιατί το TIDE κάνει τα άσπρόρρουχα λευκότερα, τά χρωματιστά λαμπερώτερα.

Βάλτε μπουγάδα μέ TIDE καί θά διαπιστώσετε μόνη σας, ότι τό TIDE κάνει την καλύτερη μπουγάδα. Γιατί ό άφρός του περνώντας μέσα από τό ρούχο διαλύει κάθε ξέννη ουσία (σκόνη, βρωμιά κλπ.) καί την παρσούρει βγαίνοντας.

Προσέξτε αυτό τό κοριτσάκι. Φοράει πεντακάδαρο φουστανάκι. Η Μητέρα του είναι περήφανη καί ευχαριστημένη γιατί τώρα ξέρει πως ή μπουγάδα μέ TIDE είναι ή καθαρώτερη καί ή πιό οίκονομική. Η Έλληνίδα Νοικοκυρά γνωρίζει σίγουρα πως τό

TIDE ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΤΙ

Όλες οι μεγαλύτερες μάρκες καλλυντικών και αρωμάτων ELISABETH ARDEN, PAYOT HELLEN RUBINSTEIN, AYER.

Επί τη ευκαιρία γνωρίζωμε ύμιν ότι τα γνήσια Γαλλικά αρώματα πωλούνται και χύμα με το γραμμάριον.

MA GRIFFE, ARPÈGE, SCANDAL, CHALIMAR, MITSOUKO, HEURE BLEUE, TABU, BOLERO, N° 5 CHANEL, SOIR DE PARIS

★ Δωριμάβατε την αόυμριτον νομόνιαν Νο 7 Βαγενά!

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ι. Γ. ΒΑΓΕΝΑ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 7

Τελειώστε το γεύμα σας μ' ένα

MARTELL

COGNAC

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ - ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: CELLAR - ΚΡΙΕΖΩΤΟΥ 14 ΤΗΛ. 612-803

TAXYΔΡΟΜΕΙΟ

βραβείου Χατζηπατέρα (15.000 δραχ.).

Το βραβείο αυτό, που το απονέμουν οι Δώδεκα, είναι αποκλειστικά για την καλύτερη ποιητική συλλογή της χρονιάς, όπως γράφεται στο τελευταίο σου τεύχος και όπως προεκηρύχθη άλλωστε («θα αφορά τα βιβλία του 1957», έφημ. 'Ελευθερία, 23. 11. 57.).

Το βιβλίο όμως του κ. Καρύδη, «Ποιήματα», είναι ΑΝΑΤΤ-ΠΩΣΗ σ' έναν τόμο των παλαιότερων του συλλογών: «Διοτύρι», 1944, «Τελευταία θάλασσα», 1945 και «Χαμένη Βροχή», 1947, με προσθήκη τριών σελίδων στίχων, νομίζω «προσφάτων».

Πώς τώρα όλο αυτό αφορά το 1957, είναι άπορία και δικαίωση των όρθοτομούτων την κρίση της περί άπονομης βραβείων αληθείας...

ΑΘΑΝ. Χ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ
Δικηγόρος, 'Αθήναι

Αντιθέσεις

Πιστεύω ότι κάποιος έχθρος του περιοδικού μας (το «μας» δεν είναι λάθος) έκανε, ώστε στο τεύχος της Μεγάλης 'Εβδομάδος να δημοσιευθί ένα θέμα που η δοωμερή απόπνοιά του ντροπιάζει τον 'Ανθρωπο. (Σελ. 35 και 36).

Αυτούμαι και ξεοργίζομαι.

Χ. ΓΚΙΩΝ
Θησέως 74, Καλλιθέα.

Συμμερίζομαι την γνώμη εκείνων που σας συγχάρουν για τη μεγάλη ανταπόκρισή σας του πασχάλινου τεύχους από τη Ζάκυνθο. Θεωρώ υποκρισία ή δειλία να κλείνωμε τα μάτια μπροστά στις κοινωνικές πληγές. Άρχει μόνο να τις αντιμετωπίζουμε με σοβαρότητα —μακριά από νοσηρές έντρονρήσεις ή σκανδαλοθηρικό θόρυβο.

Ι. Χ. ΟΣΤΙΣ, Πειραιεύς

♦ Παραπέμπω στην άπάντηση του προηγούμενου τεύχους.

Χωρίς λόγια

...«Δεν με πείθουν το δσα γράψατε για τις γελοιογραφίες χωρίς λόγια», που εξακολουθούν να αποτελούν την πλειοψηφία των γελοιογραφιών που δημοσιεύονται. 'Εμείς (και μιλούμε εξ' όνόματος πολλών, υποθέτω, άγνωστών) δεν θέλουμε να μηθούμε στην καθαρή τέχνη της γελοιογραφίας. Θέλουμε απλώς να γ ε λ α μ ε μ' ένα έξυπνο σάτισο και μίαν άστεία λεζάντα. Και πιστέψτε μας: "Ο τ α ν και ε φ' δ σ ο ν καταλάβουμε τις χωρίς λόγια γελοιογραφίες σας, περιοριζόμαστε σ' ένα (δεδιασμένο πάντα) χαμόγελο —τις περισσότερες φορές από ικανοποίηση και άνακούφιση που καταλάβαμε το άστειο».

Ρ. Χ. και Ν. Π., Ψυχικά

♦ Αίτιο το έχετε το χαμόγελο; Και μόνο το γεγονός ότι δεν ξεκαθίζεστε στά γέλια αλλά μειδιάτε, είναι ένα επίχειρημα υπέρ ο των γελοιογραφιών που κατηγορείτε. Το γέλιο είναι ένα κάπως άνακλαστικό ψυχολογικό φαινόμενο, αδόκητο, γρήγορο, παροδικό. Το μειδίαμα, πολύ πιο σύνθετο, πολύ πιο βαθύ είναι πολύ πιο μόνιμο. Προσχωρίστε στήν... μελέτη των γελοιογραφιών μας! Το τόσο φοβία διατυπωμένο γράμμα σας πείθει ότι σε λίγο θα είσθε από τις φανταχτικότερες ύποστηρικτριες του είδους αυτού.

Νέα έπιδερμίς σε 4 μέρες

Κάθε γυναίκα - κάθε άνδρας, χωρίς εξαίρεση, μπορεί να έχη ώραίο δέρμα φροντίζοντας απλώς να το διατηρή ύγιες.

Η άνωμαλίες στις λειτουργίες του δέρματος είναι αυτές που προκαλούν τις κοκκινίλες, τα μαύρα στίγματα και τις λειχήνες. Έπιστημονικά έρευναι επέτρεψαν να τελειοποιηθί μιά Κρέμα που βοηθάει την έπιδερμίδα να διατηρηται πάντα ύγιής: Είναι η Νέα Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ σε κουτιά που περιέχει πολλές φυσικές - άντισηπτικές πρώτες ύλες και **υπερλανολίνη**.

Σε λίγες μέρες ή καινούρια αυτή Κρέμα δά μεταμορφώση την έπιδερμίδα σας. Όλες ή άτέλειες δά εξαφανισδούν ως διά μαγείας. Το δέρμα σας δά φανή τότε φρέσκο και έκπληκτικά ώραίο, έστω και χωρίς καθόλου μακιγιάζ.

Η έυτυχία στο σπλή σου!

Η ύγεια φέρνει την εύτυχία μέσα στο σπίτι σου σε κάνει να λάμψης, να είσαι ξενοιαστή και καλοδιαδετή. Αυτές είναι οι άρετές που στολίζουν ένα σπιτικό - οι άρετές που πηγάζουν από το να αισθάνεσαι πάντοτε καλά, με το να δροσίζεσαι καθημερινά με μπύρα. Η μπύρα καλμάρει τα κουρασμένα νεύρα, δίνει νέες δυνάμεις, αυξάνει την αντίσταση στις καθημερινές μικροστενοχώριες, σε διατηρεί χαρούμενη. Η μπύρα σε κάνει πολύ, πάρα πολύ άγαπητή.

ΓΙΑ ΥΓΕΙΑ...
...πίνε
ΦΙΕ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΣΤΡΑΤΗΣ Γ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 11
ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
"C O M E R Z B A N K"

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1907
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΑ ΔΡΧ. 122.142.775,70
ΚΑΤΑΒΕΣΙΣ ΤΗ 28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1958 ΔΡΧ. 2.386.142.682,28

23 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ
55 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΠΑΡΧΙΩΝ
2 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΚΥΡΙΟΙ ΜΕΤΟΧΟΙ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ:
ΙΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΑΔΟΣ
COMMERCIAL BANK OF THE NEAR EAST LTD.
17, ST. HELEN'S PLACE E. C. 3, LONDON

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΛΗΡΩΜΑΣ ΕΜΒΑΣΜΑΤΩΝ ΕΚ ΤΟΥ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ, ΑΓΟΡΑΝ CHEQUES, TRAVEL-
LER'S CHEQUES ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΟΚΟΣ 8%

Τό κραγιόν
STOP

Σταθεροποιείται
2 φορές γρηγορότερα στο
χειλί από κάθε άλλο κρα-
γιόν (περίπου 5 λεπτά).
Ταχεία
απορροφητικότητα.

Ομορφιά
και ελαφρά χειλή

Πλούσιος
και μοντέρνοι χρωμα-
τισμοί (12 αποχρώσεις).

STOP

Από τα βιβλία

...που μ'ας έστειλαν

ΜΙΚΡΕΣ ΖΩΕΣ, Κ. ΧΡΥΣΑΝΘΗ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗ, ΛΕΥΚΩ-
σία 1958. Με ιδιαίτερη χαρά δεχόμαστε κάθε πνευματική παρουσία από
την Κύπρο, που όχι μόνο γράφει με το αίμα των παιδιών της το μεγάλο
«παρών», αλλά και εξαιρετικά ευδόκιμη θητεία έχει να επιδείξει στα νεοε-
λληνικά γράμματα. Το βιβλίο του Κ. Χ. περιλαμβάνει δεκατέσσερα σύντο-
μα αφηγήματα, από τα οποία το τελευταίο και έκτενέστερο, «Οι εξομολο-
γήσεις ενός νόθου κοριτσιού», έχει τα στοιχεία μιάς περιωρισμένης νουβέλ-
λας. Τ' άλλα, περισσότερο σκιαγραφίες, πεταχτά στίσις, παρά συγκρο-
τημένα διηγήματα, χωρίζονται σε δύο κύκλους: «Στα παλιά χρόνια», με
πέντε επεισόδια που έχει διαφυλάξει η παράδοση από τα σκοτεινά χρό-
νια της τουρκοκρατίας, και στους «Ταπεινούς», όπου αναλύει μία πη-
γία συμπάθεια για τους απλούς και άτυχους κοινούς θνητούς.

ΤΡΕΙΣ ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΣΥΛΛΟΓΕΣ ΕΞΕΔΩΣΕ Ο ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΩΣΤΑ-
βάρας, μέσα σε διάστημα λίγο μεγαλύτερο από ένα χρόνο. 'Αλλά εκείνο που
πρέπει να επισημανθεί από ένα κριτικό σχολιαστή, δεν είναι η ποιητική γο-
νιμότητα, ή όποια κατ' αρχήν γεννάει επιφυλάξεις και αντιρρήσεις, όσο η
σαφής ποιητική διαφοροποίηση που πραγματοποιείται στο συντομώτατο
αυτό χρονικό διάστημα. Γιατί τόσο στην «Αναβίωση», (τρίτη συλλογή του
Θ. Κ. από το 1953) όσο και στην επόμενη της «Εξοδος», τα πεζολογικά
στοιχεία αβυσσών και γενικά πρέπει να διατρέξουν με πολύ επιμέλεια τα κεί-
μενα για να ξεχωρίσει διάσπαρτους μερικούς στίχους που να υποδηλώνουν
κάποια ευαισθησία και να ξεφεύγουν από την κοινοτοπία, που συχνά κατε-
βάλλει στην δημοσιογραφική άρθρογραφία. 'Η τρίτη όμως συλλογή, τυπω-
μένη στις αρχές του 1958, το «Κοντσέρτο για κυκλάμινο και όρχηστρα ώ-
ρων», κατατάσσει τον Θ. Κ. στους θητεύοντες τον καθαρό λυρισμό. «Αίθρια
περήφανου προΐνου—πίσω απ' τα κουρασμένα μάτια σου—ύποψια—έντρο-
μου δειλινού...» 'Εχει βέβαια πολύ δρόμο να διατρέξει ακόμα ο νέος ποι-
ητής για να επιτύχει την εύτυχιση σύνθεση. Και πρέπει πολλά ακόμα να
διδασχθεί, και κυρίως την τέχνη και την τόλμη της περικυψίας.

«ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ», ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΔΩΡΙΚΟΥ (ΔΙΗΓΗΜΑ-
τα). 'Αθήναι 1957. Σελ. 130. Στη νέα συλλογή διηγημάτων του κ. Γ.
Δωρικού, βρίσκει κανείς όλη την πικρή αλήθεια της ζωής, δοσμένη με
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 7

Τό Κομμωτήριο
“ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ,,

πολυτελές, απόλυτως συγ-
χρονισμένο και έφωδιασμένο
με τα τελειότερα Εύρωπαϊκά
μηχανήματα

Μ Ε Τ Ε Φ Ε Ρ Θ Η
και λειτουργεί εις την οδόν
Πέτα 5 —έναντι 'Αγγλικά-
νικης έκκλησίας— (πρώην
κομμωτήριο Ψαραδέλλη).
Τηλέφ. 27.600

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

ΩΡΑΙΑ περισσότερο από κά-
θε άλλη φορά είναι η 'Ελί-
ζαμπετ Τσίηλορ του εξωφύλ-
λου μας. 'Αλλά η φωτογρα-
φία δγήκε λίγο πριν την πλή-
ξη το τραγικό δυστύχημα.
'Αραγε η Λίζ θα μπορούσε
να συνέλθη; Στη σελίδα 45
δημοσιεύουμε ένα τελευταίο
ρεπορτάζ για την πιο άτυχη
ήθοποιό του κινηματογράφου.
(Φωτογρ. εξωφύλλου Μπόμπ
Γουίλλομπ του Camera Press).

Από τα βιβλία

...που μ'ας έστειλαν

(Συνέχεια από σελ. 6)

απλότητα που ταιριάζει στα θέματά του. 'Η περιγραφή του, λιτή και με-
στή, προσθέτει κάτι το πρωτόγονο στις τόσο ζωντανές αυτές εικόνες της
ζωής.

ΝΙΚΑΣ Π. ΓΕΩΡΓΙΤΣΟΥ, Η ΜΗΤΕΡΑ, ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1958. Σ' ΕΝΑ
μικρό φυλλάδιο ή συγγραφέας παρουσιάζει έτούτη τη διάλεξη που έδωσε
στην αίθουσα της 'Εταιρίας των Φίλων του Λαού, κατά τον έφετεινό έορτα-
στό της Παγκοσμίου 'Ημέρας της Μητέρας (2 Φεβρουαρίου).

«ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ» ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗ-
ρίων Μίνας 'Αηδονοπούλου. 'Ενα καλοτυπωμένο τεύχος (τό 24ο μέσα σε
9 χρόνια) από 92 μεγάλες σελίδες, γεμάτες από τη δροσιά και την ηπ-
γία έκφραση της άδολης παιδικής και νεανικής ψυχής.

«'Η τάξη μας είναι ωραία, γιατί έχει παιδιά καλά, που αγαπιούν-
ται πάρα πολύ. 'Εχω ένα φίλο που μ' αγαπάει και τον αγαπώ πολύ. Γι-
ώργο τον λένε Σταμάτη», γράφει ένας πιστοίκο της Α' Δημοτικού. Το
στυλ των μεγάλων είναι, βέβαια, πιο έπιτηδευμένο, πιο «λογοτεχνικό».
'Αλλά εκείνο που έχει σημασία είναι ότι όλες οι σελίδες είναι διαγλυμένες
με τη φροντίδα και την ευθύνη των ίδιων των παιδιών. Και δεν πρέπει να
παραλείψουμε μία μνεία για τα πολύ χαριτωμένα σκίτσα που σε άφθονία
στολίζουν τις περισσότερες σελίδες καθώς και το εξώφυλλο. Εύγε!

ΤΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ, ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ. ΤΟ
συμπαθέστατο αυτό τριμηνιαίο περιοδικό—καρπός αγάπης, μόχθου και θυ-
σιών των ανιδιοτελών έραστών της 'Αθήνας—κυκλοφόρησε το 9ο τεύχος του,
με ωραιότατες συνεργασίες των κ.κ. Δημήτρη Σκουζέ, Γεωργίου Κορομηλά,
Τάκη Λάπα, 'Ιωάννου Δημοπούλου, Κ. Τρίπου, Ι. Ριβουρά, Κ. Δ. Μερτζίου,
Δ. Γέροντα, Ν. Καλλέργη, Μ. Γεωργαντή.

«Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ». ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΠΡΟ-
στασίας Ζώων. Τεύχος 'Απριλίου 1958. 'Ενα συμπαθέστατο περιοδικάκι
εξαιρετικά φροντισμένο, που απευθύνεται σε όσους πιστεύουν ότι οι «τα-
πεινοί άδελφοί μας» δεν είναι απαραίτητο να υποφέρουν επειδή ή μοίρα
τους έρριξε κοντά στον «λογικό» άνθρωπο. Χρήσιμες οδηγίες και ενδιαφέ-
ρους πληροφορίες συμπληρώνουν μερικά χαριτωμένα κομμάτια που
περιστρέφονται γύρω από τα ζώα.

...ή ωμορφιά αρχίζει
με τον SCHERK

Καθαρή και 'Απαλή
'Επιδερμίδα...

...θ'ά έχετε πάντα
άρκει να χρησιμοποιήτε
την παγκοσμίως γνωστή
Λοσιόν προσώπου ΣΕΡΚ

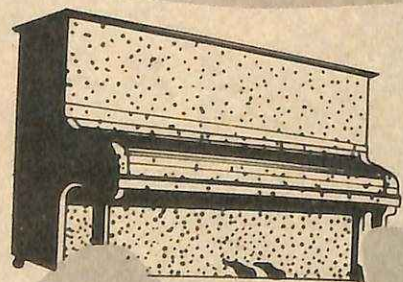

Scherk
Face
Lotion

δ 'Αφαιρεί τελείως τη
σκόνη και το σμίγμα
από τους πόρους.
δ 'Εξαφανίζει τα μπιμπίκια
δ Ξανανιώνει την έπι-
δερμίδα και την κάνει
δροσερή, λεία και
έλκυστική.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΑΘΗΝΑΙ : ΝΙΚΗΣ 9 • ΤΗΛ. 25-739

varimex

'Αθλητικός έξοπλισμός: Δί' άγώνες - κοινός.
Είδη ξιφομαχίας. Τουριστικός έξοπλισμός:
Λαστιχένιο καγιάκ, λαστιχένια στρώματα
και σκηναί. Σκί, 'Αθλητικές μπάλλες, ρα-
κέττες του τέννις και του μπάντμιντον,
πίγκ - πόγκ πλήρη. Μουσικά όργανα.

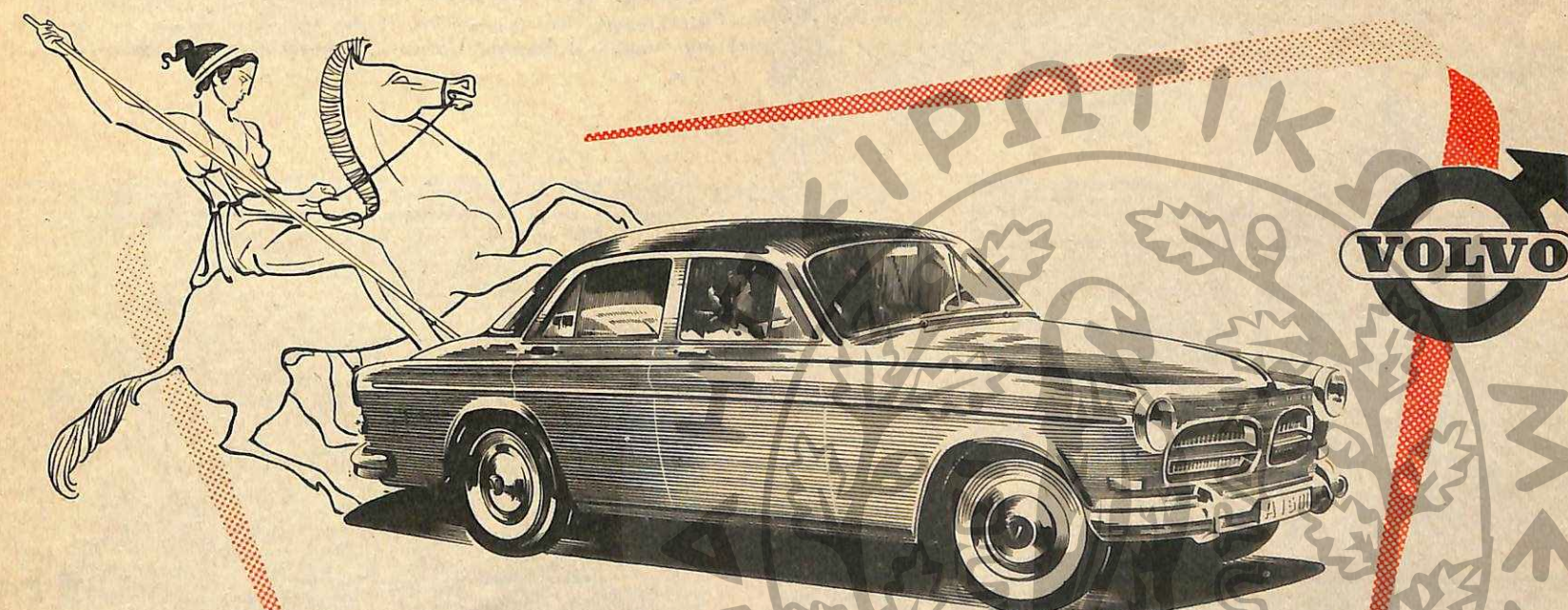
Πιάνα — 'Ακκορντεόν — 'Εγχορδα.
Γραμμόφωνα, Πίκ - άπ, βελόνες γραμμοφώνου
και μεγάλη συλλογή στολιδιών για χριστου-
γεννιάτικα δένδρα.

VARIMEX
PT
HZ
WARSAWA

'Εξάγονται από την
VARIMEX (έτ. περ. εϋδ.)

ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ
ΒΑΡΣΟΒΙΑ, WILCZA 50/52, ΠΟΛΩΝΙΑ.

Ταχ. θυρίς : 263.264 Τηλέφ. έξωτ. 10.352
Τηλεγραφήμ. : VARIMEX, Βαρσοβία

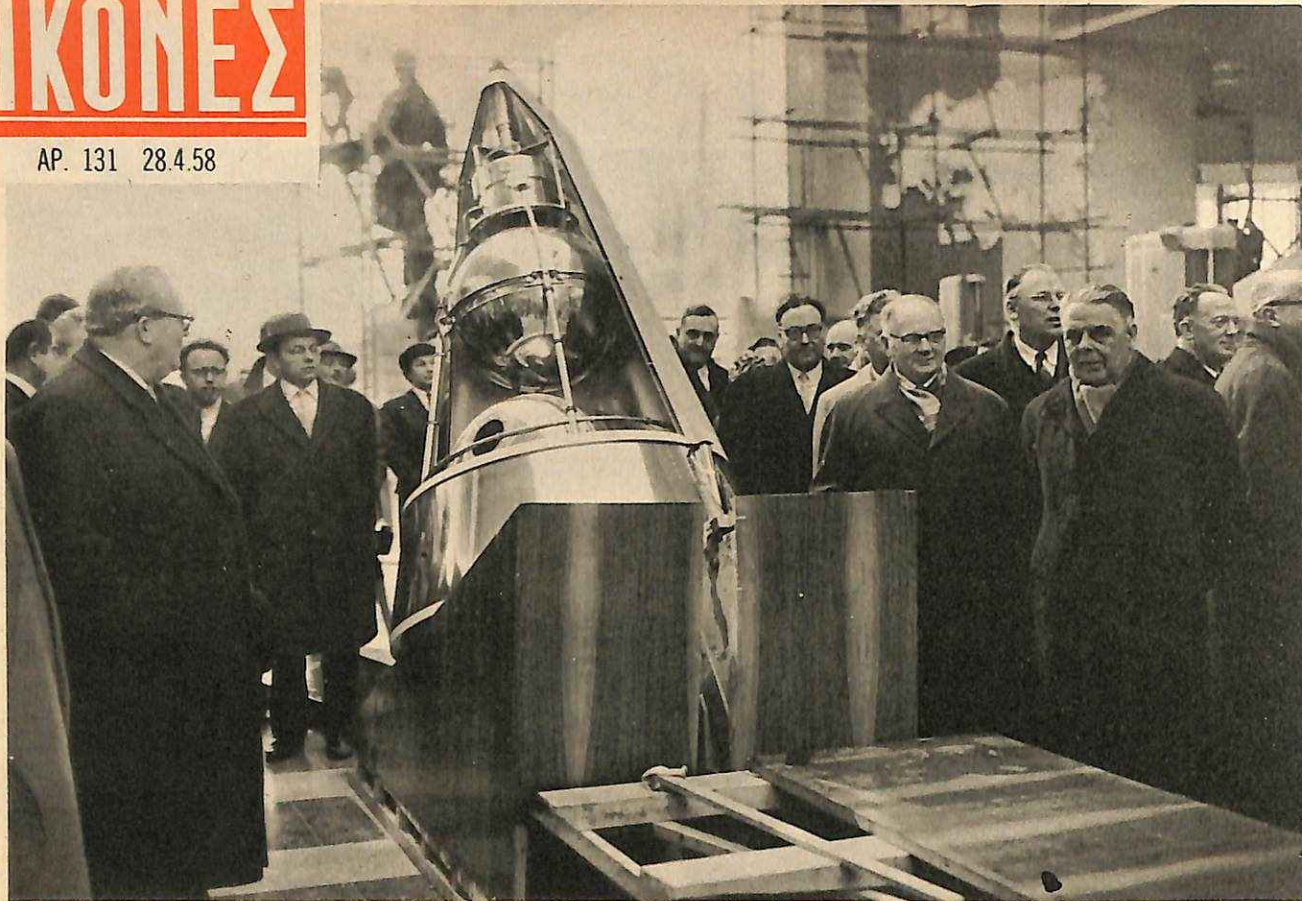

VOLVO Αμαζον
Το Σουηδικό αυτοκίνητο ποιότητας

11 Φορολογήσιμοι ίπποι
200 χιλιόμετρα το δοχείον
4 πόρτες
160 χιλιόμετρα την ώρα

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ : ΣΑΡΑΚΑΚΗΣ ΚΑΙ ΚΑΛΟΜΟΙΡΟΣ Α.Ε. Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 43

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ : ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

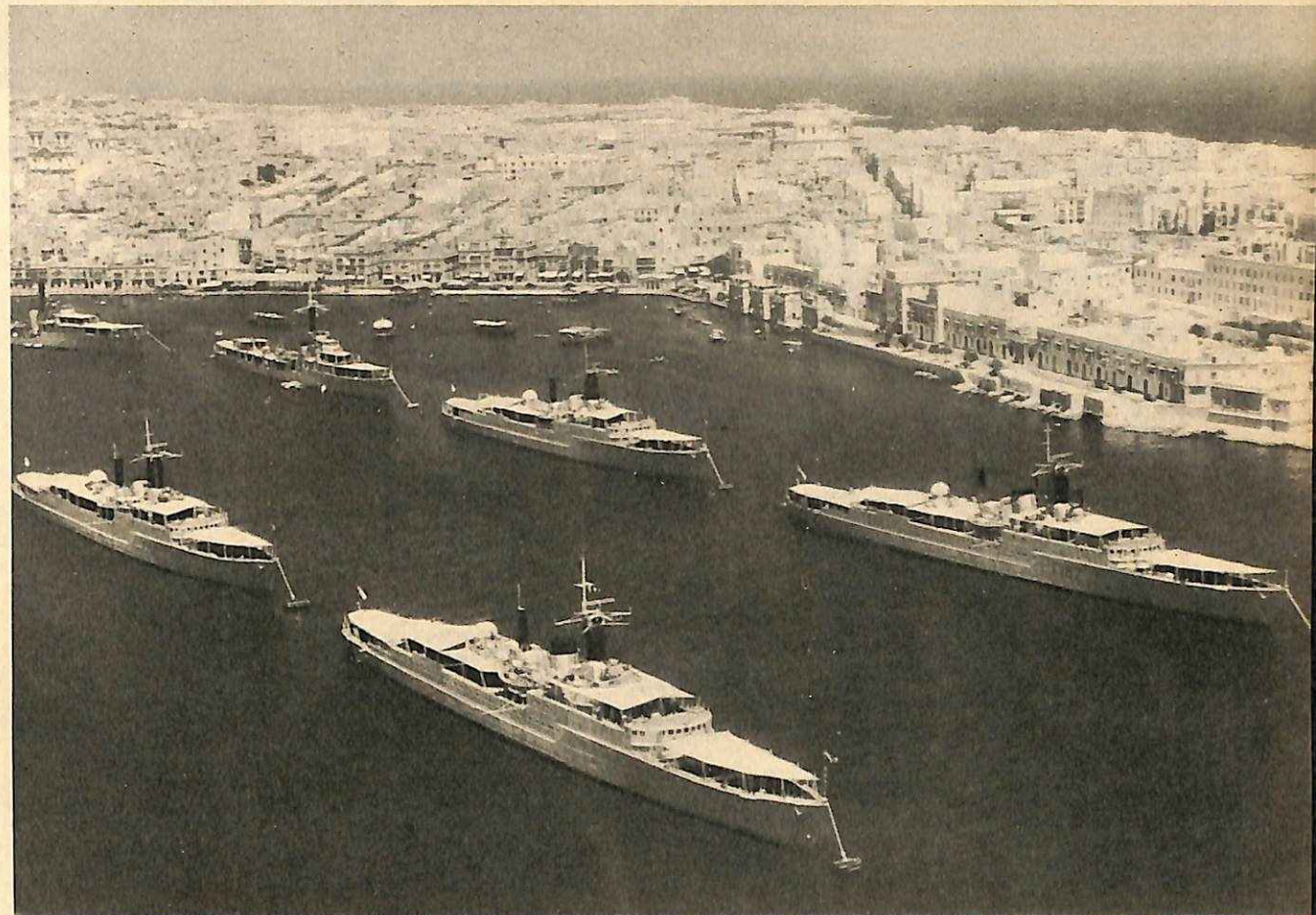
(Belga)

(Farabola)

← **Έκθέσεις:** Μ' επίκεφαλής τόν πρωθυπουργό κ. Βαν Άκεν, μέλη της βελγικής κυβερνήσεως και δύο χιλιάδες δημοσιογράφοι, από όλα τα μέρη του κόσμου, έπεσκέφθησαν την Διεθνή Έκθεση Βρυξελλών. Στο περίπτερο της Σοβιετικής Ρωσίας, οι Βέλγοι υπουργοί περιεργάσθησαν ένα πανομοιότυπο του Σπούτνικ II, ο οποίος μόλις πρό ολίγων ημερών τερμάτισε την περιστροφή του γύρω από την υδρόγειο, διαλυθείς κατά την κάθοδό του στα πυκνότερα στρώματα της ατμοσφαιρας. Η Έλλάς, όπως είναι γνωστό, δεν συμμετέχει στην Έκθεση Βρυξελλών, όπου τα μεγαλύτερα κράτη της γής συναγωνίζονται για να επιδείξουν τις προόδους των, και από την οποία υπολογίζεται ότι θα διέλθουν 40 εκατομ. επισκέπτοι:

(FOTO CIFRA)

(Camera Press)

← **Ταξίδια:** Η πριγκίπισσα Μαργαρίτα της Σουηδίας έπεσκέφθη τελευταία την Ισπανία και συγκεκριμένα τη Μαλάγα και τη Μαδρίτη. Στη φωτογραφία, η Σουηδς πριγκίπισσα προσέρχεται στην κατοικία του Α' γραμματέως της σουηδικής πρεσβείας στην Ισπανική πρωτεύουσα, για να παρευρεθή σε δεξίωση που δόθηκε προς τιμήν της.

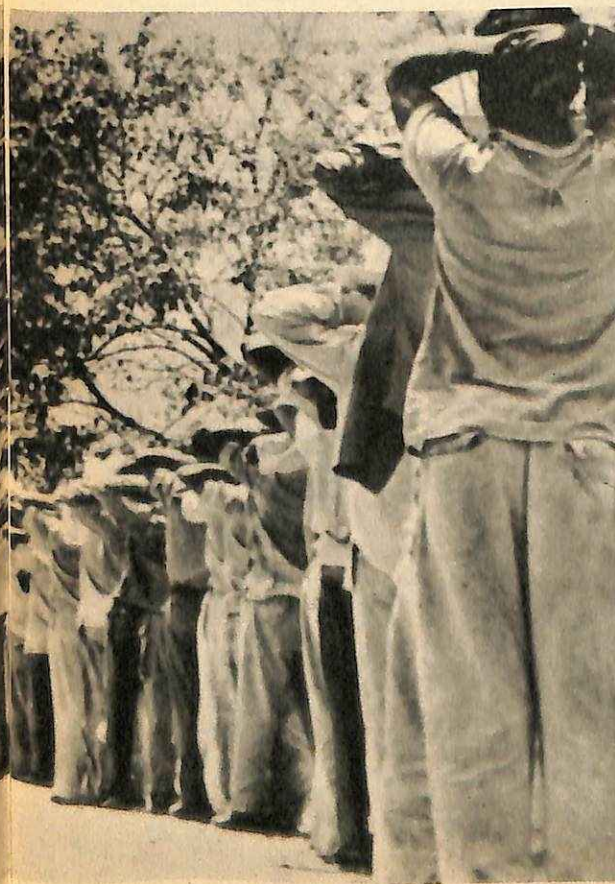
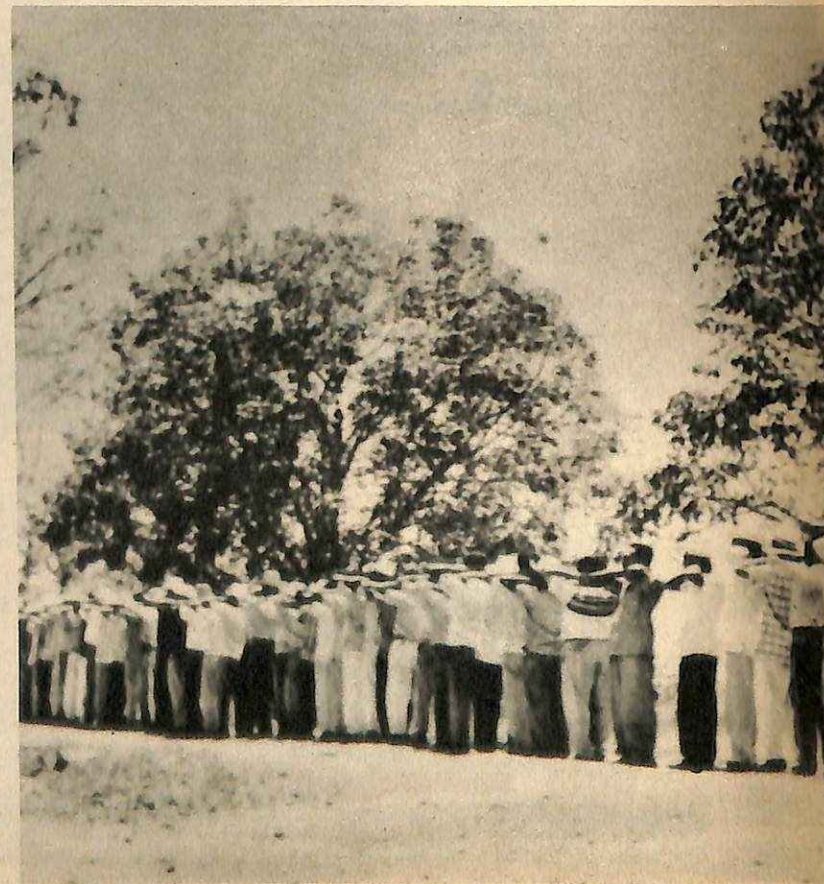
↑ **Αναβρασμός:** Σ' επίδειξη δυνάμεως προέβησαν μονάδες της 5ης μοίρας του βρετανικού στόλου, οι οποίες άγκυροβόλησαν στη Μάλτα, έπειτα από τις πρόσφατες εργατικές ταραχές. Οι κάτοικοι της Μάλτας, ως γνωστόν, οι οποίοι απειλούνται από οικονομική εξαθλίωση, ζητούν η έξομοίωση με τους Άγγλους η ανεξαρτησία.

(Keystone)

Πασχαλινές χιονοδρομίες:

← **Ο πρίγκιπ Σαντρουντίν, αδελφός του Άλφ Χάν και θείου του θρησκευτικού αρχηγού των Ισσηλιτών Άγα Χάν, και η σύζυγός του Νίνα Ντάιερ, τέως μαννεκέν, διήλθαν τις διακοπές των εορτών του Πάσχα στο Σάν Άντον, ένα από τα πλέον φημισμένα κέντρα χειμερινών σπόρ των Αυστραλιακών Άλπεων**

(United Press Telephoto)

Άνταρτοπόλεμος:

← **Σαραντατρείς επαναστάται, όπαδοί του Φιντέλ ντε Κάστρο, ο οποίος διεξάγει από έτους άνταρτοπόλεμο κατά του δικτάτορος της Κούδας Μπατίστα, παρεδόθησαν στα κυβερνητικά στρατεύματα, αφού απέκοπησαν και περιεκυκλώθησαν στην όρεινη περιοχή της Σιέρρα Μαέστρα, στην ανατολική περιοχή της νήσου. Έπανειλημμένες απόπειρες του ντε Κάστρο να ενισχύση από θαλάσσης τους άνδρες του απέτυχαν και, κατόπιν τούτου, οι απόκοπέντες ήναγκάσθησαν να καταθέσουν τα όπλα.**

Γάμοι:

→ **Σε στενό οικογενειακό κύκλο έτελέσθησαν ποδ ολίγων ημερών οι γάμοι της πριγκίπισσας Μαρίας-Αδελάιδος του Λουξεμβούργου και του κόμητος Καρόλου Γιάζεφ Χένκελ φον Ντόννερσμαρκ. Μεταξύ των παρευρεθέντων ανέφέρθησαν τα όνόματα της Μεγάλης Δουκίσσης Καρόττας, του κόμητος και της κομίσσης Χένκελ φον Ντόννερσμαρκ, καθώς επίσης και του πρίγκιπος Φελίξ.**

αι.. Μιὰ ἐβδομάδα πέρασε, μιὰ ἐβδομάδα ἔργα-
σε, μιὰ ἐβδομάδα ἔρχεται.. Μιὰ ἐβδομάδα π

Η "ΠΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ"

ΤΟΥ Κ. Θ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Υπάρχει, από μακρού θετειμένο, ένα μεγάλο πρόβλημα: το πρόβλημα του εξανθρωπισμού της επισημής, ή οποία κατά τις τελευταίες δεκαετίες κατήντησε βασικός άπανάρωτος, εις ώρισμένης εκφάνεισ της. Το πρόβλημα αυτό, που τόσοσ ενδιαφέρει την ανθρωπότητα, το έθιγεν έμμέσως πρό δεκαπεντημέρου ο Πάτας, ομιλών προς τα μέλη του συνεδρίου της Διεθνούς Έταιρίας Εφηρμοσμένης Ψυχολογίας, τα οποία εδэхγει εις ακρόασιν. «Η νεώτερη ψυχολογία —είπει— είναι αξία πάσης τιμής, εξέταζομένη εν τώ συνόλω της. Αί μέθοδοι, όμως, τας οποίας ενίοτε χρησιμοποιεί, δικαιολογούν κάθε επίφυλαξιν». Καί ανέφερε τους «όρρους της αληθείας», τους «άνικνευτάς του πειθούς», τας «ψυχαναλυτικά τέετα» καί την «πύσιν του έγκραφού», τα οποία κατέδικαεν ανεπιφύλακτως, ως μέσα αυθαίρετου εισόδσεως εις την ψυχήν του ατόμου καί θεμελιακής αλλοιώσεως της.

Ἡ Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐπέμεινε ἰδιαιτέρως ἐπὶ τῆς ἐπαλύσεως τοῦ ἔργου, τὴν ὁποῖαν ἔπαισιως εἰς ἀπάντητον μέθοδον ἐκμνηστεύει τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀτόμου, χρησιμοποιομένης κυρίως ὑπὸ ὁρίσμενων ὁλοκληρωτικῶν καθεστώτων διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν σκοπῶν τῶν. Ὡς γνωστὸν, λόγος περὶ τῆς εἰδικῆς αὐτῆς τεχνικῆς ἔγινε διὰ πρώτην φοράν κατὰ τὴν περίοδον τοῦ πολέμου τῆς Κορέας. Τότε τὴν ἐφήρμοσαν οἱ Κινεζικοὶ κομμουνισταὶ εἰς δόξαν τῶν ἀχαιμαλώτων, ἀποδίδοντες ἀπ' ἑνὸς εἰς ἀνακριτικούς καὶ ἀπ' ἑτέρου εἰς προσηλυτιστικούς σκοπούς. Ὅταν ἔλθουν ὁ πόλεμος εἶχε διαπιστωθῇ ὅτι τὸ ἐν τρίτον τῶν Ἀμερικανῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν ἀχαιμαλωτισμὸν ὑπὸ τῶν Βορειοκορεάτων, ἠσπάσθησαν τὰς κομμουνιστικὰς ἀρχάς, ἑὶς προηγουμένως οὐδεμίαν εἶχον δεῖξει κλίσιν πρὸς ταισάυτας ἀντιλήψεις. Εἰς τὴν ὥφειλετο τὸ φαινόμενον αὐτὸ τῆς μεταστροφῆς;

Εἰς τὴν τεχνικὴν τῆς «πλύσεως τοῦ ἐγκεφάλου» —ἀπεφάνθη ὁ ψυχίατρος τοῦ ἀμερικανοῦ στρατοῦ κ. Οὐλλίμαν Μάγερ, ὁ ὁποῖος ἐμελέτησε τὸ ζήτημα ἐπὶ τρία ἔτη, ἐξετάσας καὶ οὐλοῦν ἐπαναστατησάντας ἐκ Κορέας στρατιώτας καὶ ὁ ὁποῖος διεπίστωσεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ὁλῶς ἰδιουτύπου μεθόδου «βασανιστηρίων», τελείως διαφόρου ἀπὸ τὰς ἐξ ἑσὶ τότε γνωστάς. Ἡ «πλύσις τοῦ ἐγκεφάλου», ἡ ἐφαρμοζομένη ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν (καὶ δομαζομένη κινεζιστῶν «καί-τούς», ἥτοι «ἀνάπλσις τῆς προσωπικότητος») δὲν εἶναι καμμίᾳ τελειοποιημένη καὶ ἀκατανίκητος μέθοδος ἐκλεπτυσμένων φυσικῶν βασανιστηρίων. Εἶναι μία σοφὴ, ἀλλὰ τερατώδης τεχνικὴ ἀποδιοργάνωσης τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητος, διασπάσεως τῆς ψυχικῆς ἐνότητος τοῦ ἀτόμου, ἐμνησίσεως τοῦ νοητικοῦ κόσμου του καὶ ἀναχωνεύσεώς του συμφωνῶν πρὸς τὰς θελήσεις τοῦ ἐφαρμοζόντος τὴν τεχνικὴν. Ἡ κομμουνιστικὴ πείρα εἰς τὴν Κίναν, τὴν Κορέαν καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Εὐρώπην ἀπέδειξεν ὅτι διὰ τὴν ἀπόδοσιν ἡ μέθοδος αὕτη τὸ ἐπιδιωκόμενον ἀποτέλεσμα —δηλαδή, ν' ἀπολέσῃ τὸ θῦμα τὴν προτέραν προσωπικότητά του, νὰ ὁμοιοποιῇ ὅτι γνωρίζει καὶ νὰ καταστῇ ὄργανον τῶν βασανιστῶν του— ἀπαιτεῖται χρονικὸν διάστημα ποικίλων ἀναλογῶν τοῦ βαθμοῦ τῆς μορφώσεως καὶ τῆς ψυχικῆς συγκροτήσεως τοῦ ἀτόμου. Δι' ἕνα ἀπλόον στρατιώτην ἀπαιτοῦνται ἕξ περίπου μῆνες, δι' ἕνα ὑπαξιωματικὸν δεκάσωτῶ καὶ δι' ἕνα ἀξιωματικὸν περισσότερον.

Ἡ «πλύσις τοῦ ἐγκεφάλου» γίνεται συνήθως ὑπὸ ἱατροῦ, τελοῦντος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐκκλησίας ἀσφαλείας καὶ ἐπισκορουμένου ἀπὸ εἰδικέμενους ἀνακρίτου τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστώτος, διεξάγεται δὲ ὡς ἑξῆς συνήθως: Ἐν ἀρχῇ ὁ συλληφθεὶς τίθεται εἰς αὐστηροτάτην ἀπομόνωσην, ἣ ὅποια διαρκεῖ ἐπὶ μίαν καὶ πλεον ἐβδομάδα. Ἐπακολουθεῖ ἐκκοιτεπρόωρος συνεχὴς ἀνάκρισις ὑπὸ ἐναλλασσόμενων ἀνακριτῶν, οἱ ὅποιοι ὑποβάλλουν βροχηδὸν τὰς αὐτὰς ἐρωτήσεις, σχετιζόμενας ἢ ἀσχετοὺς πρὸς τὴν αἰτίαν τῆς συλληψέως. Μετὰ τὴν ἐξανθητικὴν αὐτὴν ἀνάκρισιν ὁ συλληφθεὶς, ἐφ' ὅσον ἀρνεῖται ν' ἀποκαλύψῃ, ὅτι γνωρίζει, ὑποχρεοῦται νὰ σταθῇ θρόνῳ ἐπὶ 24 ὥρας μὲ τὸ πρόσωπον γυρισμένον πρὸς τὸν τοῖχον. Ἐπειτα ἀπὸ τὸ προπαρασκευαστικὸν αὐτὸ στάδιον, τὸ ὁποῖον σκοποῦν ἔχει νὰ μειώσῃ ὅσον τὸ

δυνατόν περισσότερον τὴν ἰκανότητα φυσικῆς ἀντιστάσεως τοῦ θύματος, ἀρχίζει ἡ κατὰ μέτρον ἐπίθεσις κατὰ τὸ ψυχικὸν κόσμον τοῦ θύματος. Ὁ προοριζόμενος δι' «ἀνάστασιν» μεταφέρεται εἰς ἄνεω δωματίον, τὸ ὅποιον καὶ τὸ σχῆμα καὶ ἡ ὄλη διαρρυθμισίς καὶ τὸ περιεχόμενον εἶναι παράδοξα καὶ ἀνισόρροπα. Τὸ δωμάτιον αὐτὸ εἶναι κυκλικόν, φωτίζεται με κοκκινωπὸν φῶς, τὸ ὅποιον περὰ ἀπὸ πολυχρώμα ἀμπαζοῦ, ἔχει διάφορα μηχανήματα καὶ ἐνα κρεβάτι ἐπικλινές καὶ κατακλῆται περιδοχὸς ἀπὸ μυστηριώδεις καὶ ὑποβλητικὰς βοῦνους, οἱ ὅποι φαίνεται να προέρχονται ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τῶν τοίχων τοῦ.

Ἐξὼς πλέον παραλαμβάνει τὸ θῦμα ὁ ἱατρός — ὁ ἐπιτιμῶν δῆμος τοῦ καθεστῶτος — ὁ ὁποῖος ἀποστολὴν ἔχει ναὶ διασπαστὴν τὴν ψυχὴν του μέχρι παραφροσύνης καὶ ναὶ κατασκευαστὴν ἐκ τῶν θρασυσμάτων τῆς μίαν νέαν «προσωπικότητα». Πολλοί, κατὰ τὸ στάδιον τοῦτο τῆς καθυπὸ «πλῴσεως τοῦ ἐγκεφάλου», ψιφίστανται τὸσον ἐντονὺν ψυχικὴν ἀποδιοργάνωσιν, ὥστε καταντοῦν ἀνιάτως πλέον παράφρονες. Ὅλοι, πάντως, διέρχονται ἀπὸ μίαν φασίην παροδικῆς σχιζοφρενείας, κατὰ τὴν δικάριαν τῆς ὁποίας δὲν βλέπουν τὰς πραγματικὰς σχέσεις, τοῦ ὑπάρχοντος μετὰ τῶν ἀντικειμένων, ἀποστραμμένοι ἀπὸ τὴν πραγματικότητα καὶ ζῶντες εἰς ἓνα κόσμον διαφορετικόν, ὁ ὁποῖος ἔχει τοὺς ἰδικούς του νόμους. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ τὸ ἐπιτυγχάνει ὁ ἱατρός με τὴν βοήθειαν φαρμάκων, τρυκ καὶ ἀτελείων «συνμιλιῶν» μετὰ τοῦ κρατομένου.

Τὰ φάρμακα δίδονται εἰς τὸν κρατούμενον ἡ ἑν-
τός τοῦ καφῆ ἢ δι' ἐνέσεων, ἔχουν δὲ ὡς ἀποτέλε-
σμα τὴν πρόκλησιν ληθαργου, μετὰ τὸν ὅποιον τὸν
καταλαβάνει ἀκαταγίστην διάθεσιν «ἑξωτερικῆς
σεως». Ἡ ὁρῆσις πρὸς συζήτησιν καὶ φλουρίαν — μὲ
τὸν ἱατρὸν — εἶναι πρωτοφανοῦς ἐντάσεως καὶ διαρ-
κεῖ εἰς ἑβδομάδας ὁλόκληρας, κατὰ τὴν διάρκειαν
τῶν ὁποίων τὸ θῦμα, ἐρωτώμενον καταλλήλως ἐπὶ
μεγίστης ποικιλίας θεμάτων, «ἀδείξει» τὸν ἐαυτὸν
τοῦ. Συνεχίζομένης αὐτῆς τῆς «ψυχολογικῆς» θερα-
πείας, ἡ ὁποία συμπληρώνεται καὶ μὲ ἐνέσεις ἄλ-
λων εἰδικῶν φαρμάκων, ἔρχεται στιγμή τοῦ ὁ κρα-
τούμενος διαπιστώνει ἐντρομος ὅτι δὲν γνωρίζει
ποῖος εἶναι. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀποτελεῖται τὴν
ψυχικὴν ἀποδιοργάνωσιν τοῦ ἡ προβολῇ ἐνὸς τοῦ
δοματίου ταῖν μὲ εἰκόνας ἀφηρημένας, τρομακτι-
κάς, ἀνισορροπούς καὶ μὴ πραγματικὰς (ὅπως, πτῆ-
σις ἀνθρώπων μελῶν, βάδισμα ἀνθρώπων εἰς τὸ
κεῖνόν κλπ.), ἀὶ ὁποῖα παρακολουθῶν καὶ καθ' ὅ-
πκους τὸν «θεραπευόμενον» ὡς ἐφιάλται.

Ἐν συνεχείᾳ συμπληρώνεται ἡ διάσπασις τῆς ἐπαφῆς πρὸς τὴν πραγματικότητα με διάφορα τρῦκ, ἐνῶ ὁ κρατούμενος ἔχει περιέλθει εἰς κατάσταση ὁπολύτου ἀδουλίας καὶ αἰσθανταί μεγάλην ὑπνηλίαν: Ἐτοσι, ἐνῶ ἔχει φάγει ἕνα φαγητόν, τὸ βλέπει μπροστὸν τοῦ ἄθικτον μόλις ἀφυπνισθῇ. Ἀκούει μυστηριώδεις φωνάς, παρακολοθεῖ μίαν ταϊνίαν ὅπου χυταί, π.χ., ἕνα φλυτζάνι τοῦ καφέ καὶ διαπιστῶναι μόλις ἀναψῶνι τὰ φῶτα ὅτι ὁ καφέ ἔχει χυθῇ ἐπ'αὐτοὺς εἰς τὰ ροῦχα του, ἀφυπνιστῆται με τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὸν ἐβόρευσεν μία γυναῖκα—ἡρώϊς κάποιας ταϊνίας, ποῦ τοῦ εἶχε προβλεθῇ— καὶ βλέπει ἐκπληκτικὸν ὅτι εἶναι γυμνός, ἐνῶ ἐνθυμεῖται ὅτι εἶχεν ἐνδύθῃ... Ὅταν τερματισθῇ αὕτῃ ἡ ἀνατριχαιστικὴ «ἀναχώνευσις» τῆς προσωπικότητος, τὸ θῦμα εἶναι ἔτοιμον νὰ ἀποκαλύψῃ τὰ πάντα καὶ νὰ καταστή τυχόν ὄργανον τοῦ ἐπιστήμονος δημίου καὶ τοῦ καθεστώτος του.

Ἡ τεχνικὴ τῆς ἐπλύσεως τοῦ ἐγκεφάλου» ἐπι-
δέχεται, φυσικά, πλείστας ὁσας παραλλαγὰς ἐπὶ
τοῦ ἀπλουστεύον ἢ τοῦ πολυπλοκώτερον. Ἀποτελεῖ,
πάντας, σήμερον καὶ ἀπὸ ἐτών, μίαν φρικαλέαν πρα-
γματικότητα, ἣ ὅποια ἀπασχολεῖ καὶ τὰ ἐπιτελεῖα
τῶν ἐλευθέρων χωρῶν καὶ τοὺς ἀξίους τοῦ ὀνόματος
ἐπιστήμονας καὶ τοὺς πνευματικῶς παράγοντας.
Τὰ ἐπιτελεῖα προσπαθοῦν δι' ἀσκήσεων ν' αὐξήσουν
τὴν ἀντοχὴν τῶν ἀνδρῶν εἰς τοιαύτας δοκιμασίας, ὡς
ἐπιστήμονες ἀποκρούουν τὴν τεχνικὴν ἀκόμη καὶ διὰ
τὴν ἀναμόρφωσιν ἐγκλημητῶν καὶ οἱ πνευματικοὶ
ἡγήται τὴν καταδικάζουν ὡς ἀπεχθὴ καὶ τερατωδῶς
ἀπάνθρωπον.

ΟΥΑΣΙΓΚΤΟΝ

Μία Αμερικανίδα προέβαλεν ως λόγον διαζύγιου κατά του σύζυγού της την απάντησιν πού της έδωσαν όταν τον ηρώτησε τι θα έπιθυμει ως δώρον διά τα γενέθλιά του. 'Ιδου τι έζήτησεν ο σύζυγός της: α) 50.000 κιλά καυστικής σόδας, β) ένα άγαλμα του Βασιλέως Γεωργίου ΙΙΙ της 'Αγγλίας, γ) ένα υποδύχιον και δ) τὸ διαζύγιον!

LONDINON

Διὰ τὰ ἐξασφαλίσουν τὴν συνεχή πλο-
μότητα τῶν διωρῶν καὶ ἐσωτερι-
κῶν πλατῶν ὁδῶν τῆς χώρας τῶν,
Ζουπὸ τοῦ μηχανικοῦ ἐπένδυσαν σύστη-
μα θερμοῦ πεπιεσμένου ἀέρος τὸ ὁ-
ποῖον ἐγκαθίσταμενον κατὰ μήκος τῶν
ὁδῶν ἐξοιδεραίνει τὴν πηξίν τῶν ὡ-
δατων. Αἱ πρῶται δοκιμαίαι ὑπῆρξαν
ἐπιτυχεῖς, ἀλλὰ μένει ναὶ ὑπολογισθῇ
ἡ ἀποδοτικότητα ἐν σχέσει μετὰ τὰς δα-
πάνας.

ΜΟΣΧΑ

Τὸν προσεχὴ Ἰανουάριον 600.000 ἀπογραφεῖς θὰ διενεργήσουν γενικὴν ἀπογραφὴν τοῦ πληθυσμοῦ καθ' ὅλην τὴν Σοβιετικὴν Ἑνωσιν. Σημειωτέον ὅτι εἶναι ἡ πρώτη ἀπογραφὴ ἀπὸ εἰκοσαετίας.

ΠΑΡΙΣΙ

πρός λύσιν του προβλήματος της στα-
θμεύσεως των αυτοκινήτων, επρόταξε
η χρησιμοποίησης του παρά τα Ή-
λύσια Πεδία «Κράν Παλαί» ως γκα-
ράζ. Ως γνωστόν, το τεράστιον του-
τό μέγαρον έχρησιμοποιείτο διά δια-
φόρους καλλιτεχνικάς καί έπιμωφ-
κάς έκθέσεις.

POMH

οὗτοι Ῥωμαῖοι ὑπέβαλον μήνυσιν κατα-
 τῆς ἰταλικῆς τηλεγράφως διότι εἰς
 προβολὴν ταῖνας ὑπὲρ τῆς ἀστυνο-
 μίας ἐνεφανίζοντο ὡς ὑποπτοί, ὀδη-
 γούμενοι πρὸς ἀνάκρισιν, ἐνῶ ἐφωτο-
 γραφήσαν καθ' ὁδόν κατὰ τύχην καὶ
 ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ των.

MILANON

Η Διεθνής Έκθεση του Μιλάνου που
 άνοιξε τὰς πύλας της, περιλαμβάνει
 φέτος 13.400 έκθετας από 49 χώρας.

ΛΟΣΙΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Τὸ Ρόδον
τῆς Χίου

Προϊὸν διπλῆς ἀποστάξε-
ως φυσικῶν ρόδων Χίου
ἐκλεκτῆς κατηγορίας.

Τελειῶς ὁλοθετῆς

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Ι. Γ. ΒΑΓΕΑΝΑ

ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 7

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Συνεχίζουσα μεθοδικώς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς πολιτικῆς τοῦ κατευνασμοῦ —τῆς ὁποίας ἔχει ἀνάγκην διὰ λόγους ἐσωτερικοῦς καὶ ἐξωτερικοῦς— καὶ ἐπωφελομένη τὸν εὐνοϊκὸν κλίματος ποῦ ἐδημιούργησαν τὰ μηνύματα Μπουλγκάνιν, αἱ προτάσεις ἀποπληροποιήσας τῆς ζώνης καὶ ἡ μονομερὴς διακοπὴ τῶν θερμωπληρικών δοκιμῶν, ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωσις ἀπεδέχθη ὑποδείξιν τῶν Δυτικῶν διὰ τὴν προτασκεινὴν τῆς ἐπὶ ἀνωτάτου ἐπιπέδου διασκέψεως καὶ ἐπρότεινε τὴν ἐναρξιν συζητήσεων εἰς Μόσχαν, μεταξὺ τῶν τριῶν Δυτικῶν εἰς Μόσχαν πρεσβευτῶν καὶ Ρώσων ὑφυπουργῶν, διὰ τὴν 17ν Ἀπριλίον μὲ ἀποκλειστικὸν θέμα τὴν ἐπίτευξιν συμφωνίας διὰ τὸν τρόπον, τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον τῆς συναντήσεως τῶν πρωθυπουργῶν. Ἡ διάσκεψις αὐτὴ τῶν πρεσβευτῶν θὰ προετοιμῇ τὴν συνάντησιν, κατὰ Μάϊον, τῶν ὑπουργῶν Ἐξωτερικών, ἡ ὁποία θὰ προπαρασκευάσῃ ἐν συνεχείᾳ τὴν ἐπὶ ἀνωτάτου ἐπιπέδου διασκέψιν. Κατὰ τὰς σοβιετικὰς ἀντιλήψεις, οὐδεμία τῶν προκαταρκτικῶν τούτων διασκέψεων θὰ πρέπει νὰ ὑπερβῇ τὸ πλαίσιον τῶν διαδικαστικῶν τρόπων, τοῦ καὶ ὁρισμοῦ τῆς ἡμερησίας διατάξεως καὶ τῆς διαπιστώσεως τῶν ἐκέσθαι ὀφέμενων ἐπὶ τῶν διαφορῶν μεγάλων διεθνῶν προβλημάτων, τὰ ὅποια θὰ κληθῇ νὰ λύσῃ κατ' ἀποκλειστικὴν ἀρμοδιότητα ἡ ἐπὶ ἀνωτάτου ἐπιπέδου συνάντησις Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Μὴ δυνάμενοι νὰ προβάλουν, χωρὶς πολιτικὴν ζημίαν, συνεχῶς ἄρνησιν —τῆς ὁποίας ἡ σοβιετικὴ πολιτικὴ ἔμεινεν, σχεδὸν εἰς τὸ μῆδεν, τὰ περιθώρια— αἱ τοιεὶ μεγάλαι δυτικαὶ δυνάμεις ἠναγκάσθησαν νὰ δεχθῶν τὴν σοβιετικὴν πρωτοβουλίαν, μὲ τὴν δῆλωσιν ὅτι δὲν δεσμεύονται ἀπὸ τὸν καθαρῶς διαδικαστικὸν σκοπὸν ποῦ ἔταξαν οἱ Ρῶσοι εἰς τὰς πρεσβευτικὰς συνομιλίας.

Η πρώτη αυτή επίσημος λήψις έπαφής μεταξύ των αντιπάλων συνασπισμών, παρά τις τεράστιες δυσκολίες που θα συναντήρηι εις την προετοιμασίαν της μεγάλης διασκέψεως, πρέπει να θεωρηθῇ ως ένα θετικόν όημα πρός την κατεβυσθίαν της εξευρέσεως τρόπου διακανονισμού των διεθνών έκκρεμοτήτων και σταθεροποίησης της διεθνούς ειρήνης.

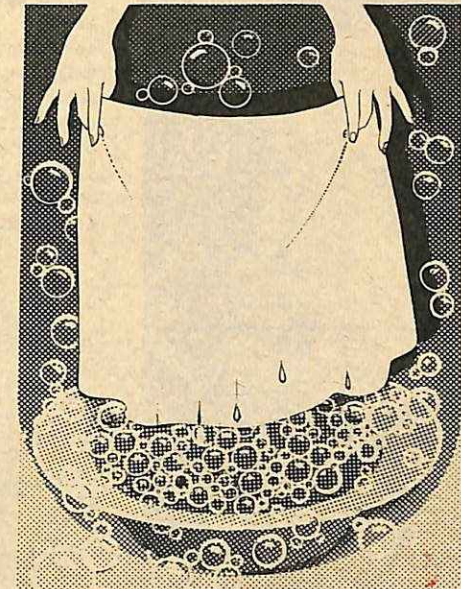
♦ Πρό τοῦ κινδύνου ν' ἀποτύχουν καὶ καλὰ ὑπηρετήσι» τὸν μεσολά-
δητῶν κ. κ. Μάρφου καὶ Μπῆλνι καὶ νὰ συρθῇ καὶ πάλιν ἀναγκαστικῶ-
ς ἡ γαλλοτυνησικὴ διαφορά ἐνώπιον τῶν ἠνωμένων Ἐθνῶν, ὅπου ἡ Σο-
βιετικὴ Ἐνωσις καὶ τὰ μουσουλμανικὰ κράτη διαθέτουν δύναμιν, ὁ πρό-
εδρος Ἀϊζενχάουερ ἀπήυθυνε ἑκκλήσιν πρὸς τὸν Γάλλον πρωθυπουργὸν
κ. Γκαγιάρ νὰ δεχθῇ συνομιλίαν μὲ τὸν πρέσβειον τῆς Τυνησίας κ. Μπουρ-
κί. Γκαγιάρ διὰ τὸ καθεστῶς τῶν ἐν Τυνησίᾳ γαλλικῶν στρατευμάτων καὶ
βάσεων. Ἡ δεξιὰ, ὅμως, ἀδιάλλακτος πρὸς πᾶσαν ὑποχώρησιν, διότι φο-
βεῖται τὴν μοιραίαν διευπονήσιν τοῦ ἀλγερινοῦ προβλήματος, ἀνέτρε-
ψε ἐν τῇ Βουλῇ τὴν κυβερνήσιν Γκαγιάρ, ἐν μέσῳ ἀποσφαίρας ἐξέλα-
λου ἔθνικισμοῦ καὶ ἀπρεκαλύπτου ἐχθρότητος κατὰ τὸν Ἀμερικανόν.
Ἡ νέα κρίσις θὰ ἐπιδεινῶσιν τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν καὶ τὴν ἐξωτε-
ρικὴν θέσιν τῆς χώρας. Ἐν τῷ μεταξῷ, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ τυνησιακόν
πρόβλημα, ἀνεμάνεται ὅτι ἀν τελικῶς ἀποτύχουν αἱ μεσολαβητικαὶ προσ-
πάθειαι θὰ ἐπιχειρηθῇ προσφυγὴ εἰς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ γενικοῦ γραμ-
ματέως τοῦ ΟΗΕ ἡ συζήτησις ἐνὸς τοῦ ΝΑΤΟ. Τὴν τελευταίαν ταύ-
την λύσιν ὑποστηρίζουν οἱ Ἀμερικανοί, διὰ ν' ἀποφύγουν προσφυγὴν
τῆς Τυνησίας εἰς τὸν ΟΗΕ, ἀλλὰ δὲν φαίνεται νὰ ἐπιθυμῶν οἱ Γάλλοι, οἱ
οἵ ποῖοι οὕτως ἡ ἄλλως διαδελτιῶν ἀπώλειαν τῶν ἐν Βορείῳ Ἀφρι-
κῇ θέσεων τῶν.

Ἡ γαλλικὴ ἀδριαλαξία ἐπὶ τοῦ Ἀλγερινοῦ, ἐκ τοῦ ὁποῦν προέκυψαν καὶ αἱ δυσχερεῖς αἱ τὰς σχέσεις μετὰ τοῦ Μαρόκου καὶ τὴν Τυνησίαν, ἀνισχύει ζωρῶς τοὺς Ἀμερικανούς, ποὺ φερόνται ἐνδεχομένην στrophὴν τῶν φιλοδυτικῶν ἡγετῶν τῶν ἀραβικῶν κρατῶν πρὸς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσην καὶ τὴν γενικὴν ἐξάφιν τοῦ ἀραβικοῦ ἔθνικοῦ εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν καὶ τὴ Μεσόγειον. Ἀπὸ τῆς τελευταίας ταύτης ἀποφάσεως εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ ταυτοχρόνως παρουσία εἰς τὸ Κάϊρον ἐπιστῶν ἀποστόλων Τυνησίαν καὶ Μαροκινῶν, με ἐπικεφαλῇ ὑπουργοῦ, καὶ ἡ σύγκλησις δορυοαφρικανικῆς ἀραβικῆς συνδιάσκεψως εἰς Ταγγερὴν, τὴν 27ην Ἀπριλίου, με συμμετοχὴν ἀντιπροσωπειῶν ἐκ Τυνησίας, Ἀλγερίου καὶ Μαρόκου.

♦ Λαμβάνουσα υπ' ὄψιν τὴν δῆλωσιν τῆς Κίνας ὅτι ἀπεφάσισε ν' ἀποσύρῃ τοὺς ἐθελοντάς της ἐκ τῶν ἐδαφῶν τῆς Βορείου Κορέας, ἡ 16-μηνς Ἐπιτροπὴ τοῦ ΟΗΕ διὰ τὸ Κορεατικὸν ἐξήτησε διευκρινήσεις ἀπὸ τὴν Κίναν καὶ τὴν Βόρειον Κορέαν ἐπὶ τῶν προτάσεων τῶν διὰ τὴν ἐνοποίησην τῆς χώρας δι' ἐλευθερίας ἐκλογῶν. Ὡς γνωστὸν, αὐτὰς προτάσεις αὐτὰι συνοδεύονται ἀπὸ τρεῖς ὅρους: α) Τὴν ἀποχώρησιν ἐκ Κορέας ὅλων τῶν ξένων στρατευμάτων. β) Τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἐκλογῶν ὑπὸ ὁδεγερῶν δυνάμεων καὶ γ) Τὸν καθορισμὸν τῶν λεπτομερειῶν διὰ τὰς ἐκλογὰς δι' ἀμέσων συνομιλιῶν μεταξὺ τῶν δύο κρατῶν ἐπὶ βάσεως ἰσότη- μίας. Ἡ δικοινωνισὶς τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΟΗΕ ἐξήτησε ν' ἀποσφραγι- σθοῦν τὰ τοιαῦτα σημεῖα καὶ κυρίως ἐὰν ἡ Βόρειος Κορέα θὰ δεχθῇ τὴν ἐπιοπτεῖαν τῶν ἐκλογῶν ὑπὸ τῶν ἠνωμένων Ἐθνῶν, ἐνῶ παρ' ἄλλω- λως τοιζεῖ ὅτι αἱ ἐκλογαὶ πρὸς ἀνάδειξιν τῆς κοινῆς Βουλῆς τῶν δύο κρατῶν πρέπει γὰρ γίνῃ κατ' ἀναλογίαν τοῦ πληθυσμοῦ ἐκάστου, δε- δομένῳ ὅτι ἡ Νότιος Κορέα ἔχει πληθυσμὸν 24.000.000 καὶ ἡ Βό- ρειος μόλις 8.000.000.

Οὐδεμία πιθανότητα λύσεως διαγράφεται ἐπὶ τοῦ παρόντος, διότι τὸ πρόβλημα, μὲ τὰς διενεχθεῖς προεκτάσεις του, ἀπαιτᾷ τὴν ἀντιθέσιν ἡνωμένων Πολιτειῶν - Σοβιετικῆς Ἐνώσεως. Συνεπῶς τὸ Κορεατικόν, ἔξ αὐτῆς ταύτης τῆς φύσεώς του, εἶναι μετὰ τὴν θέσπιν των θανάτων πού θὰ πρέπει νὰ συζητηθῇ ἢ ἐπὶ ἀνωτάτου ἐπιπέδου διάσκεψις μετὰ ἡνωμένων καὶ λύσεως.

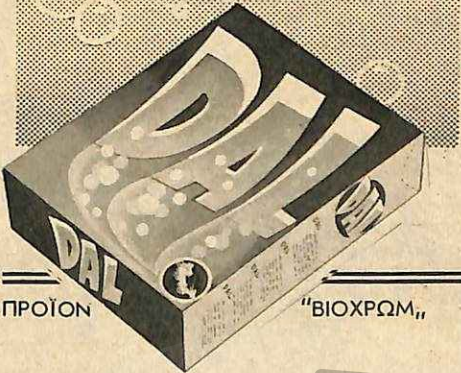
**Μὴ χαλᾶτε
ἀδίκᾳ τὰ χέρια σας**

Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ εἶναι κρῖμα νὰ χαλάτε πιά τὰ χέρια σας στὶς παληοσκάφες καὶ τοὺς νεροχύτες, ὅταν τὸ **„DAL“** σᾶς δῖνῃ τὴν ἐξαιρετικὴν εὐκαιρίαν νὰ ἔχετε ἄκοπα καὶ γρήγορα τὴν πιὸ καθαρὴ πλύση.

Τὸ **“DAL”**, παρασκευασμένο με τὰς τελευταίας ἐπιστημονικὰς μεθοδούς, διὰ σὰς βοηθήσῃ νὰ διατηρηθῇ ὅλα τὰ εἶδη τοῦ ρουχισμοῦ σας: ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ, ΜΑΛΛΙΝΑ, ΜΕΤΑΞΤΑ, ΛΙΝΑ, ΝΑΪΛΟΝ, κ.λ.π., πεντάκκωρα καὶ ναυ-σοχοδόλανε, χωρὶς νὰ βλάπτῃ καὶ ἐρεθίζῃ τὰ χέρια σας.

‘Η συγχρονισμένη νοικοκυρά μεταχειρίζεται **“DAL”**.
‘Η έξυπνη νοικοκυρά μεταχειρίζεται **μόνον “DAL”**.

ΕΣΥ
ΑΥΤΟΣ
ΕΓΩ
ΟΛΟΙ ΜΑΣ

εἴμεθα ἡ πατρίδα !

Και για να πάμε μπροστά, για να άντεπε-
ξέλθουμε στον μεγάλο διεθνή συναγωνισμό
- χρειάζεται πρώτα να μετρηθούμε, να άπο-
κτήσουμε στατιστικά στοιχεία.

Κάθε άργοπορία στην άπάντησι τών έρωτη-
ματολογίων τής Έθνικής Στατιστικής Υπη-
ρεσίας είναι μία άμέλεια, πού θά τήν πλη-
ρώσωμε άκριβά άργότερα.

ΘΥΤΗΣ ΚΑΙ ΘΥΜΑ: 'Η Τσέρυλ Κρίστιν Κρέιν υπήρξε ένα «προβληματικό» παιδί καί, στα δεκατέσσερα χρόνια της, ντεμπουτάρησε στη ζωή διαπράττοντας ένα φόνο. 'Αλλά έχει καί αυτή δικαίωμα ν' αντιστρέψει την κατηγορία καί ν' αναζητήσει εύθυνες από τους σημερινούς δικαστές της. «'Εχω μιὰ μαμά καί τέσσερις μπαμπάδες», συνήθιζε νά λέη στις φίλες της, όταν άρχισε νά καταλαβαίνει.

“Ένα έφιαλτικό σενάριο παιγμένο από την ζωή στο Χόλλυγουντ:

-Μητέρα είχα τήν Λάνα Τάρνερ

Σ' αυτές τις πέντε μόνο λέξεις μπορεί νά συμπυκνωθῇ
ή άπολογία τῆς Τσέρυλ γιά τόν φόνο τοῦ Στομπανάτο

Αποκλειστικό φωτογραφικό ρεπορτάζ
ΕΙΚΟΝΩΝ
γιά όλην τήν Έλλάδα

Η μαχαίριά που τῇ νύχτα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς ἔκοψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τοῦ Τζόννυ Στομπανάτο, τέως πεζοναύτου, τέως ὑποψήφιου αξιωματικοῦ καί πρωταγωνιστοῦσης φυσιογνωμίας τοῦ ὑποκόσμου τῆς Καλιφόρνιας, δὲν ὡδήγησε μονάχα μπροστὰ στοὺς ἐνόρκους τὴν ἀνήλικη (14 μόλις ἐτῶν) φόνισσα, Τσέρυλ Κρίστιν Κρέιν. Ἔφερε στὸ προσκόνιο ὅλη τὴν τρικυμώδη ζωὴ τῆς μητέρας της, τῆς γνωστότατης πρωταγωνίστριας τῆς ὁθόνης Λάνα Τάρνερ, τῆς ὁποίας τὸ θῦμα ἦταν ἐπίσημος ἐραστής.

Οἱ ἐφημερίδες καί τὰ περιοδικὰ ὅλου τοῦ κόσμου γέμισαν ἀπὸ

πολύστηλες περιγραφές, φωτογραφίες καί συμπεράσματα διαφόρων τόνων καί ἀποχρώσεων. Ἱερεμιάδες καί μελοδραματικές ἐξάρσεις συσκοτίζουν περισσότερο παρὰ διαφώτισαν τὰ πράγματα, καί τὰ γεγονότα παραμορφώθηκαν ἀπὸ τὴ φαντασία τῶν δημοσιογραφικῶν καλάνων. Τώρα ποὺ ἔχει κάπως κοπάσει ὁ θόρυβος, οἱ ΕΙΚΟΝΕΣ, κοντὰ στὶς μοναδικές φωτογραφίες τοῦ δράματος, προσφέρουν στοὺς ἀναγνώστες τους μιὰ τελείως ἀντικειμενικὴ ἐξιστόρηση τῶν γεγονότων, χρησιμοποιώντας ἀπόλυτα ἐξακριβωμένα στοιχεία, ποὺ συνθέτουν τὸ δράμα τῆς Μέκκας τοῦ κινηματογράφου.

Νεκρὸς ὁ Τζόννυ Στομπανάτο, στὴν πολυτελέστατη ἐπιπλωμένη κρεβατοκάμαρα τῆς Λάνα. Ἦταν ἐπαγγελματίας ἐραστὴς πλουσίων γυναικῶν. Τὸ πουλόβερ τοῦ τὸ ἀνασῆκωσε ἡ Λάνα, γιὰ νὰ δῇ τί ἔπαθε, ὅταν τὸν εἶδε νὰ παραπατᾷ καί νὰ πέφτῃ μπροστὰ στὰ πόδια της. Ἀλλὰ τὸ τραῦμα στὴν κοιλία τοῦ ἦταν μοῖραio.

ΑΓΝΩΡΙΣΤΗ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΝΤΡΙΒΗ, Η ΩΡΑΙΑ ΛΑΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΩΡΑ...

...ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗΣ ΤΗΣ...

...ΤΣΕΡΥΛ. «ΕΓΩ ΦΤΑΙΩ! ΕΓΩ ΤΗΝ ΕΞΙΠΡΩΞΑ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ»

...ΑΙΤΙΥΑΤΑΙ ΤΩΡΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΗΣ ΚΑΙ ΚΛΑΙΕΙ. ΑΛΛΑ ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ ΑΡΓΑ

ΜΗΤΕΡΑ ΕΙΧΑ ΤΗΝ ΛΑΝΑ ΤΑΡΝΕΡ...

‘Η Τσέρυλ έγραψε μ’ ένα μαχαίρι την ανεξάλειπτη λέξη στον τελευταίο δεσμό της μητέρας της: Τέλος.

Η μητέρα της, σέ ηλικία δεκαπέντε ετών, κλέφτηκε με τον πατέρα της που ήταν ανθρακωρύχος και έκ περιστάσεως λαθρέμπορος οίνοπνευματωδών ποτών. Στά 1931, όταν η Τζούλια Τάρνερ ήταν μόλις έννέα χρονών, ο πατέρας της δολοφονήθηκε, έπειτα από ένα καυγά, στα καταγώγια του Σάν Φραντσίσκο που σύχναζε και όπου είχε αρχίσει να δημιουργή καριέρα σαν πράκτορας ιπποδρομιακών στοιχημάτων. ‘Η μάνα και το όρφανό κοριτσάκι βρέθηκαν στους πέντε δρόμους. ‘Αρχισαν τότε τα ατέλειωτα έξη χρόνια της πείνας, των στερήσεων και των ταπεινώσεων. ‘Η Τζούλια μπήκε υπηρέτρια σ’ ένα σπίτι, σφουγγαρίζει πατώματα, -έπλενε πιάτα, σκούπιζε και έτρωγε μερικές αν δεν έκανε καλά τη δουλειά της. Τα δύσκολα, ωστόσο, αυτά χρόνια ήταν τα μόνα που εργάστηκε για τόν επιούσιο, με την κυριολεξία του όρου. ‘Αργότερα, τα πράγματα ήρθαν μόνά τους. Καί όταν λέμε ότι ήρθαν μόνά τους, έννοούμε ότι ή φύση την είχε προικίσει με τα προσόντα εκείνα που μπορούσαν να την αναδείξουν—καλλιγράμμες κινήμες, λεπτή μέση, προκλητικό στήθος— και είχε την τύχη να την συναντήσει και να την προσέξει κάποιος κινηματογραφικός παραγωγός. ‘Η στιγμή που το έμπειρο μάτι του Χολλυγουντιανού παραγωγού εξέτιμησε τις επιχειρηματικές προοπτικές, που προσέφερε ή λεπτή κοπέλα με το έφαρμοστό σουέτερ, σήμαινε τó τέλος του άγωνα για τó ψωμί της Τζούλιας Τζην Μίλντρεντ Φράνσις Τάρνερ και τήν αρχή της ρυπαρής τραγωδίας (αν συμβιβάζονται οι δυο αυτές έννοιες) της Λάνα Τάρνερ. ‘Η Τζούλια-Λάνα ήταν τότε 15 χρονών.

Τό «κορίτσι με τó σουέτερ»

Κάποιος δημοσιογράφος την άνωμασε τότε «τό κορίτσι με τó σουέτερ» και ή προσωινμία της πέρασε γρήγορα μέσα στους ιδιωτισμούς της καθομιλουμένης αμερικανικής γλώσσας, φέρνοντας έτσι στο στόμα και στη σκέψη εκατομμυρίων «μέσων ανθρώπων» τήν νεαρή κοπέλα που προ-

στωποιούσε αυτό τó ιδανικό. ‘Η Λάνα Τάρνερ δέν άργησε να συμπεριληφθή στο θρόλο που οι επιχειρηματίες του Χόλλυγουντ πλέκουν γύρω από τούς «ήρωες» της Μέκκας του κινηματογράφου. Μόλις 18 χρονών πρωταγωνιστεί στην πρώτη ταινία της. ‘Η δίψα της κοινής γνώμης επιβάλλει να δοθούν λεπτομέρειες για τή ζωή του ανατέλλοντος αστέρος. Καί οι φιλότιμοι κουτσομπόληδες των έφημερίδων πληροφορούν τα εκατομμύρια των θαυμαστών ότι είναι μιá χαρούμενη κοπέλα, που συχνάζει κάθε νύχτα στα κέντρα του Χόλλυγουντ μ’ εύθυμες συντροφίες, πίνει και μεθάει και χαίρεται τή ζωή. Τήν ημέρα των γενεθλίων της, όταν έκλεινε πιά τα δεκαενιά, δίνει ραντεβού με τόν ‘Αρτι Σόου, τόν μάεστρο της τζάζ. Μόλις γνωρίζονταν, αλλά δέν χρειάστηκε να κουβεντιάσουν παρά ελάχιστα ώρες. Πρίν δημερώση, ή Λάνα ακολουθεί τó παράδειγμα της μητέρας της και «κλέβεται» με τόν ‘Αρτι. Κατευθύνονται στο Λας Βέγκας και όρκίζονται ενώπιον Θεού και ανθρώπων «συγκλήρωσιν βίου παντός». Σέ πέντε μήνες ή Λάνα έχει στο ένεργητικό της τó πρώτο της διαζύγιο.

Τό «Κεφάλαιο», ένα... ρομαντσάκι

Διηγούνται ένα έπεισόδιο ανάμεσα στο ζεύγος, που είναι άρκετά διαφωτιστικό, όχι μόνο για να εξηγήση τή διάστασή τους, αλλά και τήν μετέπειτα πορεία της Λάνα. «‘Αγάπη μου, τί διαβάξεις;», τόν ρώτησε ή Λάνα τó άλλο πρωί του γάμου τους. ‘Ο ‘Αρτι σήκωσε τα μάτια από τó χοντρό βιβλίο: «Τό Κεφάλαιο του Κάρλ Μάρξ». «Ταξιδιωτικό ρομαντσάκι;», ρώτησε ή νεόνυμφη και διάστικη να προσθέση χαδιάρικα: «Πού θα με πάς για τó ταξίδι του μέλιτος; Στο Παρίσι;». «Στό σχολείο θα έπρεπε να σε στείλω, μαρό μου», της απάντησε ό μάεστρος με τα πολύπλευρα πνευματικά ενδιαφέροντα και γύρισε στη μελέτη του.

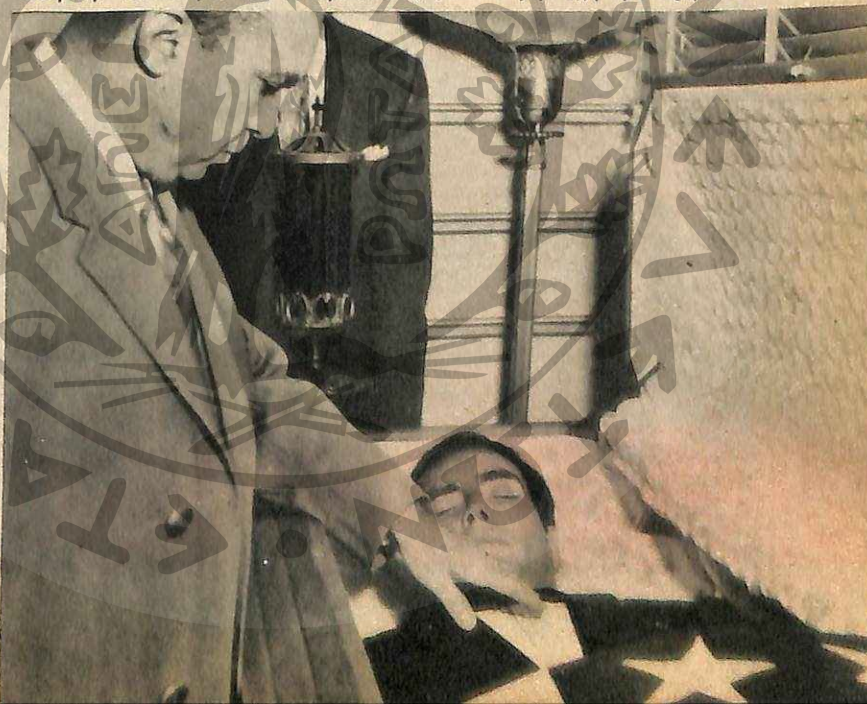
Ποιά κοπέλα μπορεί ν’ αγαπά ή επί πολύ έναν άντρα που την λείε συνεχώς ανόητη, ενώ οι όλοένα μεγαλύτερες εισπράξεις, στα ταμεία των κινηματογράφων που παίζονται ταινίες της, τή διαβεδαιώνουν ότι είναι σπουδαία προσωπικότητα;

Δυό χρόνια κράτησε ή απογοήτευσή της και στο διάστημα αυτό, ενώ ή φήμη της ξεπλώνεται, ή Λάνα γνωρίζεται και συναναστρέφεται με διάφορα σκοτεινά πρόσωπα του ύποκόσμου, συχνάζει σε κακόφημα κέντρα με τόν Μίκυ Κοέν και τόν Μπάγκκι Σίγκελ, που στη συμμορία του ανήκε ό Τζόανυ Στομπανάτο.

‘Η ιστορία με τόν δίγαμο Στήθεν

Βρισκόμαστε στα 1942. ‘Η Λάνα κερδίζει ήδη 40.000 δολάρια τó χρόνο. Τότε γνωρίζεται μ’ έναν πλούσιο επιχειρηματία, τόν Στήθεν Κρέιν, κι αποφασίζει να μην κλωστήση τήν τύχη της, να σκεφτή πρακτικά. Παντρεύονται. ‘Ο Στήθεν είναι πλούσιος, όμορφος, περιποιητικός, αλλά έχει ένα έλάττωμα που τó ανακαλύπτει ή Λάνα μετά τó γάμο της. Είναι παντρεμένος. Για τήν ακρίβεια, τó διαζύγιο που έχει πάρει από τήν προηγούμενη γυναίκα του, στο Μεξικό, δέν θεωρείται έγκυρο στις ‘Ηνωμένες Πολιτείες, κατά συνέπεια, ό γάμος του με τή Λάνα είναι άκυρος. Τυχρόν θα πρέπει να θεωρήση τόν εαυτό του που απέφυγε τις σοβαρές ποινικές συνέπειες της ασύγγνωστης έπιποπαιότητός του. Λίγο μετά τήν άκυρωση του δευτέρου γάμου της, ή Λάνα κατάλαβε πώς πρόκειται να γίνη μητέρα. ‘Εντρομη, καταφεύγει πάλι στον Κρέιν, τακτοποιούνται τα νομικά κωλύματα και ξαναπαντρεύονται ίσα-ίσα για να καλύψη ό Κρέιν με τή παρουσία του τó πατρώνυμο της μικρούλας Τσέρυλ, της σημερινής τραγικής φόνισσας. ‘Οκτώ μήνες μετά τή γέννηση του παιδιού, ή Λάνα και ό Στήθεν χωρίζουν όριστικά.

Ο ΜΙΚΥ ΚΟΕΝ απόχαιρετά τó νεκρό φίλο του. ‘Αρνήθηκε να δεβαιώσει τήν ταυτότητα του Στομπανάτο, για να μην έχη «μπλεξίματα».

- "Έχω τέσσερες μπαμπάδες, καυχιόταν ή Τσέρυλ. 'Από τό μοιραίο όμως βράδυ δέν δά μπορέση πιά νά χαμογελάση πάλι σάν παιδί.

Η ΛΑΝΑ ΚΑΙ Ο ΤΡΙΤΟΣ ΧΑΜΟΓΕΛΟΥΝ. 'Ο Μπόμπ Τόππινγκ ήταν πολυεκατομμυριούχος γιός του μπαμπά του. 'Ο γάμος τους κράτησε τέσσερα χρόνια, αλλά ή διάσταση είχε έπέλθει πολύ πριν καταλήξουν στο διαζύγιο. Φυσικά, συνέχισαν και οι δύο τους κατόπιν τό μάταιο κυνήγι τής εύτυχίας.

(Φωτ. International News Photo, 15)

Η ΛΑΝΑ ΚΑΙ Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΧΑΜΟΓΕΛΟΥΝ. Καί χαμογελούν γιατί έτσι επιβάλλει ή διαφημιστική δεοντολογία του Χόλλυγουντ. Βέβαια, ούτε κοντά στον Λέξ Μπάρκερ, τον Ταρζάν, θρῆκε εκείνο που ζητούσε ή Λάνα. Ποιός φταίει; 'Η Λάνα; 'Ο Λέξ; 'Αλλά οι άνθρωποι αυτοί θα πρέπει νά είναι δίωξ διόλου άκαταλόγιστοι και άνεύθυνοι. Οι «διασημότητες» τής δόξης είναι συνήθως μηδενικά που αίσθάνονται αφνίδια —δίχως και οι ίδιοι νά ξέρουν τό γιατί— ότι αποτελούν τό επίκεντρο τής παγκόσμιας προσοχής και του θαυμασμού. Θέλει πολύ γιά νά παρασάλεψη τό μυαλό του ανθρώπου;

Ποτέ, μά ποτέ δέν πρόκειται νά ξαναερωτευθώ. Θα ζήσω πιά γιά τό αγαπημένο μου κορίτσακι! Αυτά είχε δηλώσει ή Λάνα, μ' όλη τή σοβαρότητα της, κρατώντας στο ένα χέρι ένα ποτήρι τζίν και άκουμπώντας τό άλλο στην καρδιά, όταν έπαισε νά είναι γυναίκα του Κρέιν. 'Αλλά οι δηλώσεις που γίνονται στο Χόλλυγουντ έχουν την ίδια αξία με τις δηλώσεις που γίνονται στην πολιτική. Δέν πέρασε μεγάλο διάστημα και ή Λάνα ανακάλυψε ότι αγαπούσε τον Τάυρον Πάουερ. 'Ο έρωτας ήταν άμοιβαίος και κατά τα φαινόμενα σφοδρός. 'Ο Τάυ είχε πιά χωρίσει την 'Ανναμπέλλα και οι κοσμικοί κύκλοι συζητούσαν τον έπερχόμενο «εύτυχη» γάμο! «Τόν αγαπώ! Τόν αγαπώ! Τόν αγαπώ!», διαλαλούσε ή Λάνα, όπου στεκόταν και όπου βρισκόταν. 'Επειτα, έφθασε ένα τηλεγράφημα από τή Ρώμη: «Φθάνω άεροπορικώς. Παρακαλώ νά με περιμένης στο άεροδρόμιο».

'Η Λάνα τον περίμενε με μία κουστωδία φωτορεπόρτερς. Είχαν έτοιμάσει τις μηχανές τους γιά ν' άπαθανάτισουν τή μεγάλη στιγμή. Την άλλη μέρα, χιλιάδες έφημερίδες σ' όλο τον κόσμο θ' άπεικόνιζαν την «εύτυχία τους». Μόλις κατέβηκε ό Τάυ από τό άεροπλάνο, ή Λάνα τον κοί-

Papito my love!
at just this moment
I had to tell you how
much I love you!
also, what your name
means to me
when you read this
held me close in your
heart—
Sincerely
Lana Turner

ΣΤΟΝ «ΠΑΠΙΤΟ» ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΙΝΚΑΡΕΛΑ.
"Ένα από τα γράμματα τής Λάνα Τάρνερ στον Τζόννυ Στομπανάντο, που ήλθαν στο φώς κατά τή διάρκεια των άνακρίσεων: «Παπίτο, άγάπη μου! Τούτη δά ακριβώς τή στιγμή, θάθελα νά σου πώ τό πόσο πολύ σ' αγαπώ. Κι άκόμα, τί σημαίνει γιά μένα νά σ' έχω κοντά μου. Σάν θα τό διαβάσης αυτό κράτησέ με κοντά στην καρδιά σου. Τώρα και πάντα δική σου, Ζινκαρέλα».

ταξε στο πρόσωπο και τό κατάλαβε όλα. «Τελείωσαν όλα μεταξύ μας, έτσι δέν είναι!», τον ρώτησε. «Ναί», τής άποκρίθηκε εκείνος. «'Ηλθα νά σου πώ πως είμαι έρωτευμένος με μία άλλη γυναίκα. Την λένε Λίντα Κρίστιαν και πρόκειται νά παντρευτούμε». 'Η Λάνα τον κοίταξε άμίλητη μερικές στιγμές. "Επειτα του είπε άπλά: «Σου εύχομαι κάθε εύτυχία... πρόστυχε!».

'Από τή σκοπιά ενός παιδιού

Η Τσέρυλ Κρίστιν Κρέιν κόντευε πιά νά κλείσει τα πέντε της χρόνια. Είχε γεννηθῆ και μεγάλωνε στη χλιδή, αντίθετα από τή μητέρα της που τα παιδικά και τή έφηβικά της χρόνια τα είχε περάσει στην φτώχεια. 'Αλλά ή ζωή τής κόρης μίας διάσημης ήθοποιου, παρά τόν πλούτο, φαίνεται ότι δέν είναι και τόσο εύκολη. «'Εγώ έχω μία μαμά και τέσσερις μπαμπάδες», συνηθίζει νά λέη ή Τσέρυλ στις συμπαθήτριές της, στα σχολεία όπου πέρασε έσωτερική τό περισσότερα από τα ελάχιστα χρόνια της. Πραγματικά, ή Λάνα δέν άπογοιτεύθηκε από την παταγώδη άπου-

χία του πρώτου και του δεύτερου γάμου της και από τή ματαίωση του τρίτου. Στα 1948 παντρεύεται τον ύπ' αριθ. 3 σύζυγο. Αυτή τή φορά την εύτυχία θα τής την προσφέρη ό ζάμπλουτος Μπόμπ Τόππινγκ. Τό κυριώτερο —έκτός από τα πλούτη— χαρακτηριστικό του Μπόμπ είναι ότι είναι γιός του πατέρα του. Πέρασαν, βέβαια, τέσσερα χρόνια προτού φθάσουν στο διαζύγιο, αλλά από καιρό είχαν πάψει νά τρώνε στο ίδιο τραπέζι και νά κοιμούνται στο ίδιο κρεβάτι. 'Η Λάνα άρχίζει πάλι τήν «εύθυμη» δική της ζωή.

«Μάμμι, είχε ρωτήσει μία μέρα τή Λάνα ή Τσέρυλ, γιατί υπάρχουν πάντα στο σπίτι τόσο διαφορετικοί θεοί!».

Και δέν είναι εύκολο νά εξακριβωθῇ ποιοί και πόσοι ήταν αυτοί οι θεοί. Κατά καιρούς άναφέρθηκαν, άνάμεσα στ' άλλα όνόματα; ό Βίκτωρ Μάτσιορ, ό Γκρέγκ Μπάουτσερ, ό Τόνι Μάρτιν, ό Πήτερ Λήφορντ, ό Φράνκ Σινάτρα, ό Φερνάντο Λάμας. Στο μεταξύ, ή Λάνα άρχίζει ν' άνησυχή και γιά τήν καριέρα της. Καταλαβαίνει πιά ότι τα χρόνια που κύλησαν κάτι τής κλέβουν. Καθημερινά στο προσκήνιο διοχετεύεται καινούργιο αίμα, νέα όνόματα, νέες δόξες. Τό κοινό, ό άκρόστος αυτός Λεδιάθαν, όσο ύπερβολικό είναι στους ένθουσιασμούς του, άλλο τόσο σκληρό είναι στην άχαριστία του. 'Η Λάνα δέν είναι πιά νέα, κινδυνεύει νά ξεχαστῇ. Πάλι-ψε σκληρά. "Όποτε τήν κυρίευε ή άπογοήτευση άνιδρούσε με τό δικό της τρόπο. Μάζευε γύρω της κόμπους θυμαστές και πήγαινε νά εξεσκάση» στο Μεξικό.

'Ο Ταρζάν

Σε μία άπ' αυτές τις έκδρομές γνώρισε τον Λέξ Μπάρκερ, που έπαιζε τό ρόλο του Ταρζάν. Φυσικά, ήταν άθλητικός και ώραίος και ή Λάνα κατάλαβε πάλι πως ήταν έρωτευμένη. Με τον Μπάρκερ ή Λάνα άποφάσισε ν' αλλάξῃ τακτική, γιά ν' άποφύγῃ τις δυσάρεστες εκπλήξεις. Τις προηγούμενες φορές πρώτα παντρεύονταν και μετά γνώριζε τους συζύγους της. Τώρα έλλαξε μέθοδο. Πριν πάρῃ τή μεγάλη άπόφαση, τήν τέταρτη κατά σειρά, ταξίδεψε μαζί του στην Εύρώπη και στην 'Αμερική. Τό κτέστ πέτυχε και στα 1953 ό Λέξ και ή Λάνα πάλι άπασχόλησαν τις έφημερίδες και τα περιοδικά με τήν «άνειπτη εύτυχία τους». Παντρεύτηκαν στο Τουρίνο τής 'Ιταλίας και χώρισαν πέρυσι, έπειτα από μία τετραετία γεμάτη ζηλίες, καυγάδες και έννευρισμό. 'Ο αριθμός των θείων που συναντούσε ή Τσέρυλ στο σπίτι μεγάλωνε. Κάποια μέρα ή Τσέρυλ συνάντησε στο σπίτι ένα μελαχροινό τύπο, με ύφος γεμάτο αυθάδεια, που φερόταν σ' όλο τον κόσμο σά νάταν ό άφέντης. 'Ηταν ό καινούργιος θεός. 'Ο Τζόννυ Στομπανάντο, κατά τέσσερα χρόνια νεώτερος τής Λάνα, που έφτανε πιά στα τριανταεφτά χρόνια της.

Τό «παλιοτόμαρο»

Αν ή άλληλοδιαδοχή των έραστών και των συζύγων αποτελούσε ένα επικίνδυνο όλίσθημα, που έφερνε μοιραία την Λάνα στον άφανισμό, ό δεσμός της με τον Στομπανάντο ήταν ή κατακόρυφη πτώση στο βούρκο. Γιατί ό Στομπανάντο άνηκε άδιαμφισβήτητα στον ύπκοκομο. Στενός φίλος και «συνεργάτης» του Μίκυ Κοέν, παλιάς «γνωριμίας» τής Λάνα από τήν εποχή των πρώτων της άπογοητεύσεων, είχε ταχτικές δοσοληψίες με τήν άστynomία, άγαθές σχέσεις με τους γκάγκστερς και άμέτρητους έρωτες με «διασημότητες» τής δόξης, πάντοτε «έπί πληρωμή». 'Η νοοτροπία του και ή ήθική του ύπόσταση, φυσικά, δέν έλλαξαν όταν «έρωτεύθηκε» τή Λάνα. 'Η «γριά κόττα» ήταν πλούσια —πολύ πλούσια μά-λιστα— και τό «παλιοτόμαρο» έβλεπε πως είχε βολευτῇ καλά. Χαρακτηριστική είναι ή συμπεριφορά του Στομπανάντο στην Κοπεγχάγη, όπου, σύμφωνα με τα στοιχεία που συγκεντρώσε ή άνάκριση μετά τήν δολοφονία του, ό ώραίος Τζόννυ είχε εγκατασταθῇ στο πολυτελέστερο ξενοδοχείο και είχε νοικιάσει μία «Καπιλλάκ». «Θά πληρώσει ή Λάνα Τάρνερ, μὴν άνησυχήτε», είχε δηλώσει κυνικά, όταν του παρουσίασαν τους λογαριασμούς. Γιά τα γλάντια του με τις νεαρές Δανέζες στάρλετ άγόραζε πανάκριβες άνθοδέ-

Η ΛΑΝΑ ΚΑΙ Ο ΤΖΟΝΝΥ, ΣΤΟ ΑΚΑΠΟΥΛΚΟ, παρακολουθόν μ' ένθουσιασμό μία ταυρομαχία. 'Η Λάνα συχνά κατέφευγε στο διεθνές αυτό μεξικανικό κέντρο ξεφαντώματος, γιά νά ξεσκάση. Συνήθως τήν ακολουθούσε κουστωδία ολόκληρη θαυμαστών. 'Αλλά ό Τζόννυ ήταν «ζηλιάρης» και ήθελε άποκλειστική νομή τής έπιχειρήσεώς του. 'Ο Στομπανάντο ήταν τέσσερα χρόνια μικρότερός της και στο ένστανανέ αυτό, όπου δέν έχει προηγηθῇ κατάλληλο μακιγιάζ και άνάλογη διεύθετη του φωτισμού, διακρίνονται καθαρά τα σημάδια του χρόνου στο πρόσωπο τής Λάνα. 'Επανελημμένα προσπάθησε ή Λάνα νά μὴν αγαπάῃ πιά τον Τζόννυ Στομπανάντο, αλλά και μετά τό γράμμα, όπου τον ίκέτευε νά τήν αφήσει ήσυχη γιά λίγο καιρό, μόλις ξανασυναντήθηκαν έφυγε μαζί του στο 'Ακαπούλκο. 'Επομένως είχε κάποια σοβαρή βάση ή τότε επίμονη του Τζόννυ Στομπανάντο τή νύχτα εκείνη που ύπῆρξε μοιραία

ΜΗΤΕΡΑ ΕΙΧΑ ΤΗΝ ΛΑΝΑ ΤΑΡΝΕΡ...

«Ήθελε ν' απαλλαγεί από το όλεθρο πάθος της, αλλά δε μπορούσε.

«Αγγελέ μου, του έγραφε από την Ισπανία, δεν μπορείς να φαντασθής πόσο μου λείπεις, πόσο ποθώ να με σφίξης στη δυνατή, στη λατρευτή αγκαλιά σου». Και σε λίγες μέρες, το ίδιο χέρι χαράσσει αυτές τις απελπισμένες γραμμές: «Σε ικετεύω, άφησέ με ήσυχη για λίγο καιρό, άφησέ με να μπορέσω να συγκεντρωθώ στον εαυτό μου και να σκεφτώ». Μα υπήρχε πια τέτοιο πράγμα που να ονομάζεται εαυτός της;

Μόλις ξαναγυρίζει στο Χόλλυγουντ και ξανασιμίζουν, όλα ξεχνιούνται. Οι «ευτυχισμένοι» έρρασταί φεύγουν για το 'Ακαπούλκο του Μεξικού, απ' όπου γύρισαν λίγο καιρό πριν από το μοιραίο δράδυ της 5ης 'Απριλίου.

Ειρωνεία της τύχης

Σ' αυτό το χρόνο των εξευτελισμών και των ταπεινώσεων, η Λάνα Τάρνερ, χωρίς να το ξέρει και η ίδια, έμελλε να πραγματοποιήσει έναν από τους μεγαλύτερους θριάμβους της σταδιοδρομίας της, παρουσιάζοντας στην όθνη εκείνο ακριβώς που συνέβαινε σ' αυτήν και στην κόρη της. Γιατί θα ήταν παράξενο αν η Τσέρυλ, που στο μεταξύ μεγάλωνε ανάμεσα στις ανασθυμιάσεις αυτού του περιβάλλοντος, δεν γινόταν εκείνο που η παιδαγωγική ονομάζει «προβληματικό» παιδί. Πρώτα ανεπτυγμένη, σχηματισμένη πια γυναίκα από τα δεκατρία της χρόνια, η Τσέρυλ δημιουργεί καθημερινά φασαρίες. Παραμελεί τα μαθήματά της και, μάλιστα, ακριβώς πρό ενός χρόνου, όταν δηλαδή ήταν μόλις 13 ετών, το σκάει από το σχολείο και εξαφανίζεται. 'Η άστυνομία τη βρίσκει σε λίγο να περιπλανάται σε μια κακοφημη συνοικία του Λας-Αντζελες. Το σκάνδαλο είχε τότε αποσιωπηθεί και η Τσέρυλ είχε σταλεί σε άλλο άριστοκρατικό σχολείο. Κάτι τέτοιο ήταν περίπου και το σενάριο του «Πεύτον Πλέις» («Ομορφιά της κολάσεως»), που ανέβησαν στη Λάνα να παίξει. Και η Λάνα έπαιξε περίφημα, για την ακρίβεια, έπαιξε για πρώτη φορά στη ζωή της, γιατί ως τότε σ' όλες τις ταινίες της προέβαινε μονάχα σ' επιδείξεις των

προκλητικών της προσόντων. Την προτείνουν για το 'Όσκαρ. Πολλοί κριτικοί της αναγνωρίζουν τώρα δραματική φλέβα, που δεν την είχε όνειρευτή στη ζωή της. Δεν είναι καθόλου άπίθανο ή κατ' αυτό τον τρόπο νέα καθιέρωσή της να έπαιξε σημαντικό ρόλο στην απόφαση που πήρε ν' απαλλαγεί από τον Στομπανάτο.

Ή μοιραία σκηνή

Στις αρχές 'Απριλίου, η Τσέρυλ έφθασε στο σπίτι, για να περάσει με τη μητέρα της τις διακοπές του Πάσχα. Τη βρήκε εγκατεστημένη σ' ένα πολυτελέστατο μέγαρο, σε στυλ «Κολονιάλ», που η Λάνα το είχε νοικιάσει τελευταία στο Μπέμπερλυ Χίλλ. 'Ο Στομπανάτο βρισκόταν στα μέσα και στα έξω. Το δράδυ της Μεγάλης Παρασκευής (του Πάσχα των καθολικών) ο Τζόνου παρκάρησε έξω από το σπίτι την άσπρη «Θάντερμπερντ» και ανέβηκε στην κρεβατοκάμαρα της Λάνα. 'Η Τσέρυλ παρακολουδούσε την τηλεόραση στο δωμάτιό της, εκεί κοντά. 'Ακουσε τις φωνές που έρχόταν από δίπλα. «Όταν σου λέω να χορεύς, θά χορεύς, κι όταν σου λέω να πηδάς, θά πηδάς», δήλωνε ανάμεσα σ' έναν όχετο από βρισιές ο «άγαπημένος» της μητέρας της. 'Η Λάνα τον ικέτευε να φύγει. 'Όλα είχαν τελειώσει ανάμεσά τους, δεν ήθελε να τον ξαναδω. Μετά τις βρισιές, ακολούθησαν απειλές. 'Ο Τζόνου της της ξεκαθάρισε μια για πάντα πως δεν θα του ξέφευγε από τα χέρια, πως θα τη σκότωνε, θά της παρομορφώνει το πρόσωπο, θά τη χτυπούσε στο πιο αδύνατο σημείο, στην κόρη της. Και η Τσέρυλ άκουγε... άκουγε. Σαν υπνωτισμένη κατέβηκε στην κουζίνα και πήρε ένα μαχαίρι, με λεπίδα 25 εκατοστών. «Γιατί τα ανέχεσαι αυτά, μητέρα!», άκουσε ξαφνικά η Λάνα τη φωνή της Τσέρυλ και την αντίκρουσε μπρός της. 'Ο,τι ακολούθησε έγινε μ' άστραπιαία ταχύτητα. Ξάφνου ο Στομπανάτο διπλώθηκε στα δύο, παραπάτησε λίγο, ταλαντεύθηκε κ' έπεσε ανάσκελα. 'Η Λάνα έσκυψε πάνω του και του ανασήκωσε το πουλόβερ. Πίσω της η Τσέρυλ έκλαιγε με αναφιλητά...

Commedia finita est.

Ο ΣΤΗΒΕΝ ΚΡΕ-Ι-Ν και η Λάνα Τάρνερ παρακολουθούν με αγωνία την εξέλιξη της υποθέσεως στο δικαστήριο ανηλίκων. Κυκλοφόρησαν μάλιστα οι φήμες ότι ο Κρέιν πρότεινε στη Λάνα να την ξαναπαντρευτεί για τρίτη φορά, για να εξασφαλίσουν το μέλλον της «προβληματικής» κόρης τους

σμες, ποτά και σαμπάνιες, που τὰ χρέωνε στη Λάνα. Και η Λάνα πλήρωνε. 'Όχι μόνο στην Κοπεγχάγη, αλλά και στις Βρυξέλλες, στο 'Αμστερνταμ, στο Παρίσι, η Λάνα πλήρωνε την «αγάπη του» και εξακολουθεί ακόμα και τώρα, που ο Στομπανάτο είναι νεκρός, να πληρώνει ανεξόφλητους λογαριασμούς, που καθημερινά καταθάινουν απ' όλα τα μέρη του κόσμου.

Γιατί η Λάνα, ενώ τὰ καταλάβαινε δλ' αυτά, ενώ ήξερε πως ακόμα κι όλα άλλα λέγονταν για τον Τζόνου της ήταν αληθινά, τον αγαπούσε μ' όλο το πάθος μιάς ώρας γυναικας που βλέπει ότι πλησιάζει η εποχή της αποστρατείας της.

ΑΔΙΑΨΕΥΣΤΟΣ μάρτυς ο φακός αποδεικνύει ότι οι σχέσεις της Τσέρυλ και του Στομπανάτο ήταν εγκάρδιες. Αυτό έκανε πολλούς να υποπτευθούν ότι κίνητρο της μικρής φόνισσας ήταν η κρυφή ζηλοτυπία.

ΔΥΟ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ πριν από τη μοιραία νύχτα της 5ης 'Απριλίου η Τσέρυλ υποδέχθηκε στο αεροδρόμιο την μητέρα της και τον Στομπανάτο, που γύριζαν από την τελευταία παραμονή τους στο 'Ακαπούλκο.

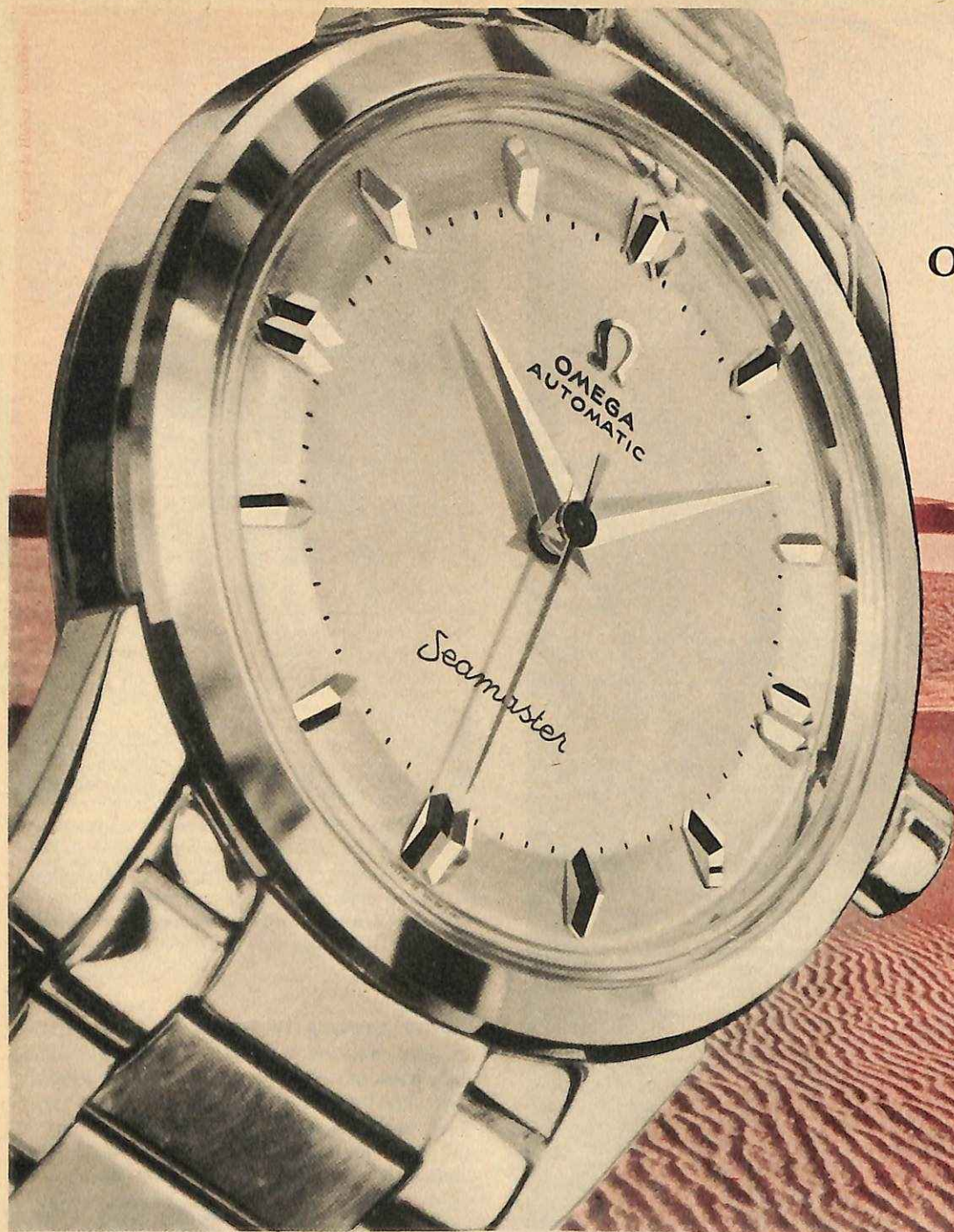
Ο ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΞ οδηγεί την Τσέρυλ στο δικαστήριο. Παρά την ηλικία της, η μικρή παρουσιάζει πρώτη σωματική ανάπτυξη. 'Όσο για τον ήθικο της κόσμο, έχει πια τραυματισθεί βαρεια και για πάντα.

ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΛΑΣΜΑ που αγάπησε πραγματικά στην πολυτάραχη ζωή της η Λάνα, είναι η Τσέρυλ. Την αγάπησε από τη στιγμή που γεννήθηκε. Και αυτή η ίδια η κόρη της ήταν γραμμένο να της καταφέρει το τελειωτικό ανεπανόρθωτο κτύπημα, τόσο στη φήμη, όσο και στην υπόληψή της.

ΜΟΛΙΣ ΣΥΓΚΡΑΤΩΝΤΑΣ τους λυγμούς, η Λάνα καταθέτει στο δικαστήριο ανηλίκων για τὰ δραματικά γεγονότα που, με άστραπιαία ταχύτητα, εξελίχθηκαν μπρός στα μάτια της, στην κρεβατοκάμαρά της. 'Εκτός από την αγωνία για την τύχη της Τσέρυλ, ξέρει τώρα πως η σταδιοδρομία της στην όθνη είναι προβληματική.

Seamaster,
your guarantee
of high precision
under
all climates

OMEGA ΣΗΜΑΣΤΕΡ

Είς τούς 'Ολυμπιακούς 'Αγώνες, άθληται και επίσημοι πρέπει να προσβλέπουν με έμπιστοσύνη εις την χρονόμετρήσιν των αγώνων. 'Ιδού διατί από τό 1932 ή εύθνη αυτή άνετέδη εις τό OMEGA. 'Η άπονομή έν 'Ελσίνκι του Σταυρού της 'Ολυμπιακής 'Α-εϊας, άποτελεί την σεμνήν Ικανοποίησιν μας.

● Χρυσούν 18 καρατίων άρχ. 6.300. 'Ατσάλινον άνοξειδωτον με χρυσήν στεφάνην από άρχ. 2.950. 'Ατσάλινον άνοξειδωτον από άρχ. 2.250.

Τό ΣΗΜΑΣΤΕΡ προορίζεται να σάς παρακολουθή εις τās μεγάλας περιπετείας σας, διότι έκ κατασκευής προεβλέφθη ν' άντέχη εις τρεχάσ δοκιμασίας.

Χάρις εις την τριπλήν προφύλαξιν της ύδατοστεγούς δέξης του, τό ΣΗΜΑΣΤΕΡ, με την Ι-διάν πάντοτε άκρίβειαν δά σημείωση τās πλέον ανησυχούς στιγμάς της ζωής σας, εις όλα τὰ κλίματα, εις τούς αϊθέρας, επί της γής, εις την θάλασσαν, και υπό την θάλασσαν ακόμη.

ΤΟ ΣΗΜΑΣΤΕΡ, κατασκευασθέν από την OMEGA επί του πολεμικού προτύπου της διά την ΡΑΦ, άποτελεί τό ώρολόγιον προτιμήσεως της διεθνούς αεροπορικής επικοινωνίας. Είς την χείραν χιλιάδων πιλότων, προσφέρει καθημερινώς νέας άποδείξεις άντοχής και άκρίβειας. Με την στερεάν κατασκευήν του έχετε περιθώριον ασφαλείας πολύ μεγαλύτερον από τās απαιτήσεις της καθημερινής ζωής. Ευχάριστος λοιπόν δά σάς είναι ή σκέψις, ότι και εις εξαιρετικάς

περιστάσεις μπορείτε να βασίζεστε εις την άντοχήν και την άμεμπτον κανονικότητα της λειτουργίας του. 'Η δέξη του προφυλάσσει την κίνησιν του κατά πάσης εξωτερικής επιδράσεως, του ύδατος, κόνεως, Ισχυρών διακυμάνσεων πίεσεως, ως και θερμοκρασίας. Είς βάθος πλέον των 60 μέτρων, τό ΣΗΜΑΣΤΕΡ παραμένει άπολύτως ύδατοστεγές και έκτός πάσης καταδύσεως.

Είς αυτήν την εξαιρετικήν άντοχήν του ΣΗΜΑΣΤΕΡ, προστίθεται και ή δορυλική άκρίβεια που του προσδίδει ή περίφημος αυτόματος λειτουργία του, τό παράδειγμα αυτό της τεχνικής τελειότητας, με τās τώσας περιφανείς νίκας του υπέρ της OMEGA εις τούς διαγωνισμούς των έλβετικών άστεροσκοπειών.

Οιαδήποτε και άν είναι ή δραστηριότης και τό σπόρ σας, κυνήγι, υποβρύχιο ψάρεμμα, ορειβάσια, γκόλφ... μπορείτε να βασίζεστε στο ΣΗΜΑΣΤΕΡ εις όλας τās περιστάσεις.

OMEGA Seamaster

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ : Λ. ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΛΗΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 29 ΑΘΗΝΑΙ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ : ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΤΣΙΜΙΣΚΗ 36 (Μ. 'Αλεξάνδρου)

«ΘΕΑΤΡΟ 57»

ΜΙΑ ΕΚΔΟΣΗ - ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΒΗΜΑ

Εχουν περάσει 3½ μήνες από τότε που έκυκλοφόρησε τό «Θέατρο 57» και συνεχίζεται ακόμη ή δημοσίευση κριτικών σημειωμάτων, τὰ όποία εξαίρουν την άληθινά θαυμαστή αυτή καλλιτεχνική έκδοση, μιὰ έκδοση που και σαν περιεχόμενο, αλλά και εξαίρετη έκτύπωση και αίσθητική γενικά εμφάνιση συνθέτει δμολογουμένως ένα βιβλίο ύψηλου επιπέδου. Για όσους ακριβώς δεν ξέρουν τί είναι τό «Θέατρο 57» άναφέρουμε ότι πρόκειται για ένα τόμο 270 σελίδων μεγάλου σχήματος, που δίνει παραστατική και άναργή εικόνα της θεατρικής κινήσεως του χρόνου που πέρασε. Τὰ στοιχεία που παρατίθενται —στοιχεία αναλυτικά, εξακριβωμένα, πλήρη— συνοδεύονται και από εξαίρετες φωτογραφίες, έτσι που τό βιβλίο αυτό άποτελεί συγχρόνως και ένα μικρό λεύκωμα όπου παρελαύνουν στίς χαρακτηριστικότερες δημιουργίες τους της περσινής καλλιτεχνικής περιόδου οι γνωστότεροι καλλιτέχναι της ελληνικής δραματικής, λυρικής και έλαφράς μουσικής σκηνής. Και όχι μόνον αυτό. Τό «Θέατρο 57» (έκδοση και διεύθυνση Θεοδώρου Κρίτα και 'Αντώνη Βουσβούνη, με διευθυντή της συντάξεως τάν Μάριο Πλωρίτη) έκτός από λεπτομερές χρονικόν με τὰ καλλιτεχνικά συμβάντα της χειμερινής περιόδου 1956-57 και της θερινής 1957 περιέχει και όκτώ θεατρικά έργα. 'Οκτώ όλόκληρα θεατρικά έργα. 'Οκτώ σκηνικές επιτυχίες της περασμένης χρονιάς. 'Ελληνικές και ξένες. Συγκεκριμένως, ό άναγνώστης βρίσκει πλήρη τὰ κείμενα των έξι θεατρικών επιτυχιών: «'Αμαξά» του Προσπερ Μεριμέ, «Γάρος» του Τσέχωφ, «Κύκλος με την κιθάρα» του Μπρέχτ, «Θεατρίνα» του Σάμερσετ Μάμ, «Βροχοποιός» του Νάς, «'Η μερολόγιο της 'Αννας Φράνκ» της Γκούντρις και του Χάκετ, «Καραϊσκάκης» των Δ. Φωτιάδη και Γ. Σταύρου και «Εύτυχώς τρελλάθηκε» του Γ. ώργου Ρούσσου. Τὰ έργα αυτά δημοσιεύονται μαζί μ' έξοχες φωτογραφίες από τις παραστάσεις τους και μαζί και μ' αναλυτικά σημειώματα για τούς συγγραφείς τους, γραμμένα από ανθρώπους του θεάτρου πολύ ένημερους και άπόλυτα ειδικούς. Γενικότερα, άλλωστε, στο «Θέατρο 57» —όπου, σημειώστε, παρελαύνουν όχι μόνον τὰ

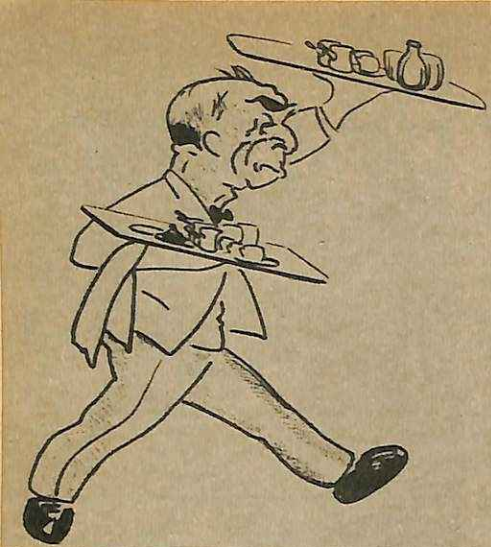
γεγονότα της καθαρώς θεατρικής ζωής, αλλά παρέχονται αναλυτικές πληροφορίες και για την κίνηση της μουσικής και του χορού και φυσικά και για τὰ Φεστιβάλ 'Επιδάουρου και 'Αθηνών— συνεργάζονται ό Φοίβος 'Αναγειανάκης, ό 'Οδυσσεύς 'Ελύτης, ό Μιχάλης Κασογιάννης, ό 'Ιάκωβος Καμπανέλλης, ό Κώστας Νίκολς, ό Γ. Ν. Πολίτης, ό Γιώργος Ρούσσος, ή 'Αθηνά Σαραντίδου, ό Γεράσιμος Σταύρου, ό 'Αγγελος Τερζάκης, ό Δημήτρης Φωτιάδης, όπως επίσης και ό Ιστορικός του νεοελληνικού θεάτρου Γιάννης Σιδέρης. Στίς σελίδες της ενδιαφέρουσας αυτής καλλιτεχνικής έκδόσεως (οι φωτογραφίες που δημοσιεύονται δείχνουν ακριβώς ώρισμένες από τις σελίδες του βιβλίου) υπάρχουν και άγγλικές λεζάντες στίς εικόνες, λεζάντες που συνθέτουν ένίοτε και ένα είδος συντομωτάτης περιλήψεως του όλου περιεχομένου. 'Ετσι ή έντυπη αυτή εικόνα της ελληνικής καλλιτεχνικής ζωής είναι κατά κάποιο τρόπο προσίτη και εις τούς ξένους, γεγονός που επέτρεψε να ενδιαφερθή τό γραφείον «'Αρης» της Νέας 'Υόρκης, τό όποίο ανέλαβε την φροντίδα να τό διοχετεύσει και στίς άμερικανικές διδλιοθήκες, που άνέρχονται στον σεβαστό αριθμό των 8 χιλιάδων.

Όλα, λοιπόν, είναι τέλεια σ' αυτό τό βιβλίο; Φυσικά όχι. Μια ειδική έκδοση, στην πρώτη της εμφάνιση, είναι έπόμενο και μοιραίο να έχη ώρισμένες ελλείψεις. 'Εγιναν ειδικές παρατηρήσεις και διευπλώθηκαν σχόλια επί κρίσεων που περιέχει. 'Αλλά οι παρατηρήσεις που άκούσθηκαν υπήρξαν άπολύτως λεπτομερειακές και δεν άφορούν τη δάση και την ουσία. Κι αυτή είναι ότι τό «Θέατρο 57» άποτελεί ένα καθρέφτη της θεατρικής και μουσικής ζωής, που ξεκινά από αντικειμενικά κριτήρια και δίδει στο σύνολό του άνάγλυψη εικόνα των ελληνικών «επεπραγμένων» εις την άθηναϊκή σκηνή, τις συναυλίες της πρωτεύουσας και τις χορευτικές εκδηλώσεις που παρουσιάσθηκαν πέρυσι. 'Αυτό και κυκλοφόρησε εύρυστα και έχει πάντα μεγάλη και συνεχή ζήτηση.

'Αξίζει, όμως, να πούμε και κάτι άλλο: Τό χρονικό αυτό της καλλιτεχνικής κινήσεως δεν ά-

ποτελεί μιὰ έφ' άπαξ έκδοση. Βγήκε με τό πρόγραμμα, την προοπτική και τη φιλοδοξία να δγαίνη κάθε χρόνο. Κάθε Δεκέμβριο. Και να έκθέτη συνοπτικά και παραστατικά ό,τι έγινε στην 'Αθήνα όλη την προηγούμενη περίοδο. Φυσικά, θα συνεχισθή και ό θεσμός της «Θεατρικής βιβλιοθήκης», θα καταχωρούνται, δηλαδή, όλόκληρα θεατρικά έργα —οι σκηνικές επιτυχίες της χρονιάς. Θα ύπάρχη πάντοτε λεπτομερές χρονικό των καλλιτεχνικών συμβάντων. Και από τόν έρχόμενο τόμο οι έκδοτάι του «Θεάτρου» —που άρχισαν από τώρα την όλη προεργασία για τό κάθε τί που θα δώσουν στην προσεχή έκδοση— αναγγέλλουν ότι θα περιλάβουν και ένα έμπεριστατωμένο χρονικό του ξένου θεάτρου. Τό χρονικό αυτό θα περιλάβη στοιχεία για τη θεατρική ζωή στα κυριώτερα ξένα καλλιτεχνικά κέντρα. Όπως είναι εύνόητο, οι βελτιώσεις και οι επανέξεις δεν θα περιορισθούν σ' αυτή την προσθήκη και σ' αυτή την καινοτομία. 'Η πείρα της πρώτης έκδόσεως θα επέτρεψη να παρουσιασθή άρτιώτερο και πληρέστερο όλο τό υλικό του βιβλίου, ένός βιβλίου πολυτίμου για τό ελληνικό θέατρο και έκτάκτως ενδιαφέροντος όχι μόνο τούς θεατροφίλους, αλλά κάθε καλλιεργημένο άναγνώστη.

Ο Άλέκος

Ταίει κι' ο Ζαχαράτος...

ΜΑΖΥ ΜΕ ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ ΘΑ ΚΛΕΙΣΗ ΚΙ' ΕΝΑ ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΖΩΗΣ

Η μιά μετά την άλλη χάνονται μαζί με τους τελευταίους γηραιούς δημότες οι αναμνήσεις της Παλιάς Αθήνας. Πρόσωπα και πράγματα εξαφανίζονται στο άδυσώπητο χωνευτήρι του χρόνου και της ανάγκης για ν' αφήσουν πίσω τους την απόμακρη μόνον ήχώ τους... Την ζωντανή ανθρώπινη παρουσία έχουν αντικαταστήσει λίγες γραμμές στην σελίδα κάποιου «Εγκυκλοπαιδικού Λεξικού», και τίποτα άλλο. Οί υίοι της παλιάς, γραφικής κοινότητας των Αθηνών δεν είναι παρά ανέκδοτα, χιλιοιπωμένα κιόλας, την ώρα του μεσημερινού δρεκτικού. Τα πολλά αρχοντικά σπίτια με τα μαρμαρίνα τζάκια, τα απλόχωρα δωμάτια και τις αναμνήσεις του θάλς, έδωσαν τη θέση τους στα πολύροφα — σε στυλ υποδειγματικής κυνέλης — οικοδομικά συγκροτήματα.

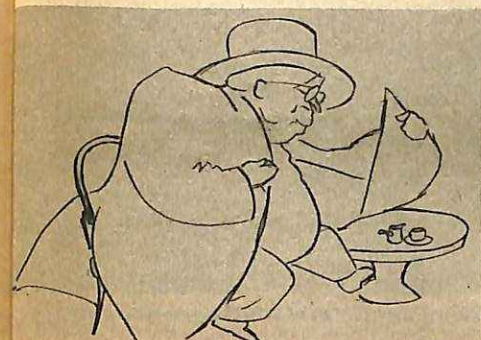
Σκίτσα: Ρίζου

Φωτογραφίες: Κ. Ραφαηλίδη

ΜΙΑ ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ, ΟΠΟΥ ΤΟΣΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΛΥΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ ΣΥΖΗΤΗΘΗΚΑΝ

ΑΡΓΑ ή γρήγορα και το κτίριο Βούρου, όπου από το 1895 στεγάζεται το ιστορικό καφενείο «Ζαχαράτος», θ' ακολουθήσει τη μοίρα όλων των παλαιών αθηναϊκών σπιτιών και θα παραχωρήσει τη θέση του σε κάποιο κτιριακό μεγαθήριο

Σοβαρά τα γεγονότα

Αυτό το αναπάντητο ερώτημα βρίσκεται σήμερα στα χείλη όλων σχεδόν των θαμώνων του παλιού καφενείου του «Ζαχαράτου». Το αρχοντάσπιτο της οικογένειας Βούρου, που βρίσκεται στη γωνία των οδών Σταδίου και Γεωργίου Α', στο Σύνταγμα, πρόκειται, άργα ή γρήγορα, να κατεδαφιστεί, για να δώσει τη θέση του σ' ένα ξενοδοχειακό μεγαθήριο, ένα απ' τα τόσα οικοδομικά μαμμούθ που κτίζονται τα τελευταία χρόνια στην Αθήνα για να ικανοποιήσουν τις συνεχώς αυξανόμενες τουριστικές ανάγκες της ελληνικής πρωτεύουσας.

Μαζί με το ιστορικό κτίριο θα χαθεί απ' την όψη της πλατείας και το καφενείο που «Ζαχαράτος», που είναι εγκατεστημένο από τον περασμένο αιώνα — και συγκεκριμένα από το 1895, όταν ο ιδρυτής του Σπυρίδων Ζαχαράτος το μετέφερε από την παλιά του θέση, εκεί που βρίσκεται σήμερα το υπουργείο Δημοσίων Έργων — στο ισόγειο του αρχοντικού.

Το ιστορικό αθηναϊκό καφενείο με τα παλαιά πολύφωτα, τους κρεμαστούς καθρέφτες, τους σερβιτόρους του — κινούμενα λεξικά της πολιτικής και στρατιωτικής ζωής του τόπου — την αλχημεία των καφέων και τους τύπους του, θα στερηθεί την πελατεία του, κ' η πελατεία του θα στερηθεί το σπέρνο της έντευκτής. Μετά, μέρα με τη μέρα, θα χάνει τους καθρέφτες, τις πόρτες του, τις σκάλες που οδηγούν στο ιστορικό «πατάρι»... Όλ' αυτά τα τόσο «ζωντανά» πράγματα, που «ένοιωσαν» τα θέματα μεγάλων πολιτικών, ξακουσμένων στρατιωτικών, ποιητών και πεζογράφων, δημοσιογράφων και μουσικών, που συγκίνησαν το πανελλήνιο — όλων μερακλήδων του καφέ και της συζητήσεως — θα μεταβληθούν σε «ύλικά κατεδαφίσεως». Οί καρέκλες του παταριού, που σύχναζαν οί δημοκρατικοί αξιωματικοί, θα δρεκαρθούν σε κάποιο παλαιολιθικό και τα τραπέζια, πάνω στα όποια καταστρώθηκαν ίσως έκστρατες, πολιτικοστρατηγικά κινήματα και προϋπολογισμοί, και γράφτηκαν ποιήματα, θα κλειστούν ποιος ξέρει σε ποιά αποθήκη, περιμένοντας τον νέο ιδιοκτήτη που θα φτάσει από κάποια μικρή επαρχιακή πολιτεία...

Σαν τί μπορεί, όμως, να γίνει; Αύτη είναι ή μοίρα των παλιών. Έρχονται στη ζωή όταν είμαστε νέοι ή τα θυμούμαστε καινούργια από την εποχή που είμαστε ακόμη παιδιά, δέχονται μαζί μας — κάθε γωνία τους και κάποτε ανόμιχα — κ' ύστερα ακολουθούν αδιαμαρτύρητα τον δρόμο που τους ώρισε ή μοίρα.

Κάτι παλιά, νεανικά διαβάσματα...

Η τύχη του παλιού κτιρίου του «Ζαχαράτου» φέρνει αυτή τη στιγμή στο νου κάτι παλιά, νεανικά διαβάσματα. Έκείνο το παλιό, απλό, χωρίς αξιώσεις απ' τον ίδιο τον συγγραφέα του, βιβλίο, τα «Σκόπια φύλλα» του Δροσίνη. Παιδάκι, νήπιο ακόμη ο μακρόχρονος ποιητής την εποχή που κτίσθηκε το καινούργιο του σπίτι, θυμάται σε μερικές σελίδες του βιβλίου του τις πρώτες μέρες στην ολοκαίνουργη κατοικία:

«Κατωκούσαμε στο μεσαίο πάτωμα και στο υπόγειο. Το άπάνω το νοικιάζαμε. Με τρία πατώματα, με σκάλες διπλές, με κάμαρες και παρακάμαρες και μπαλκόνια και ταράτσες, άδειαν ακόμα, κατακαινούργιο, με την μυρωδιά του ασβέστη και του λινόλαδου, μου φαινόταν σαν ένας καινούργιος κόσμος, μιά άλλη πλάση...».

Κι' όμως, ήρθε ο καιρός να εκφράσει σε λίγους στίχους την απώλεια του παλιού του πιά σπιτιού, που γκρεμίστηκε για να δώσει τη θέση του σ' ένα καινούργιο — όχι πιά δικό του — κτίριο. «Όπως σήμερα οί θαμώ-

νες του «Ζαχαράτου» θα χάσουν με το γκρεμισμά του ένα κομμάτι απ' τις αναμνήσεις της ζωής, ένα μέρος απ' τον εαυτό τους, έτσι και τότε ο ποιητής της «Άμφυλλίδος» έχασε με την κατεδάφιση του σπιτιού του ένα κομμάτι απ' την παλιά, αγύριστη ζωή.

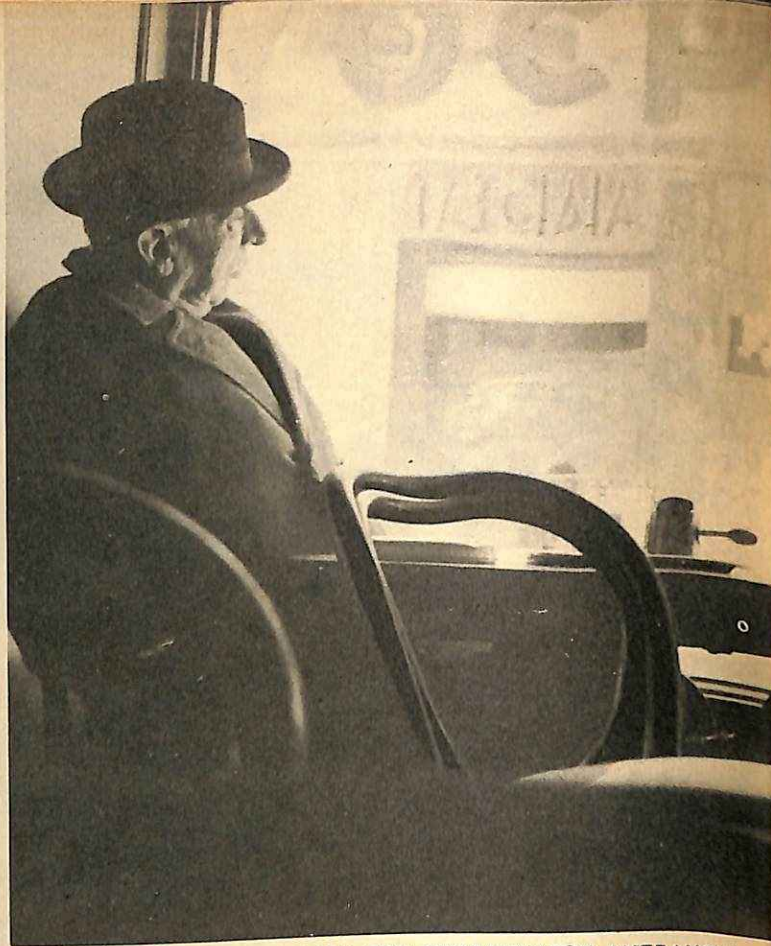
«Όταν περάσαμε, γράφει αργότερα, στο άπάνω, στο εύρωχο πάτωμα του σπιτιού μας της οδού Παρθενωγαγίου (ή σημερινή οδός Περσέως) προτίμησα να πάω δυο καμαρούδες στα ψηλότερα, σοφίτες, όπως τις έλεγαν τότε. Άεριές, φωτερές, προσηλιακές, προς την αυλή, κ' επειδή ήταν ακόμα άχτιστα τα γύρω μας, έβλεπαν άνοιχτά ως τον Λυκαβηττό κι ως την Άκροπολη. Μιά στενή σκάλα, σάν εξακολούθηση της πλατείας σκάλας του σπιτιού, που άρχιζε κάτω από την είσοδο, πήγαινε στην πρώτη καμαρούλα, ως την πάνω κ' άλ' αμ' ο, κι από κει περνούσε κανένας παρσάμεσα στην

Η ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ λιακάδα είναι όλο θαλπωρή, κ' οί αναμνήσεις ταξιδεύουν νοσταλγικά στα περασμένα, που δεν ξαναγυρίζουν πιά. Σε κάποιες νεανικές φιλοδοξίες, σε κάποια όνειρα, σε κάποιο άδολο χαμόγελο.

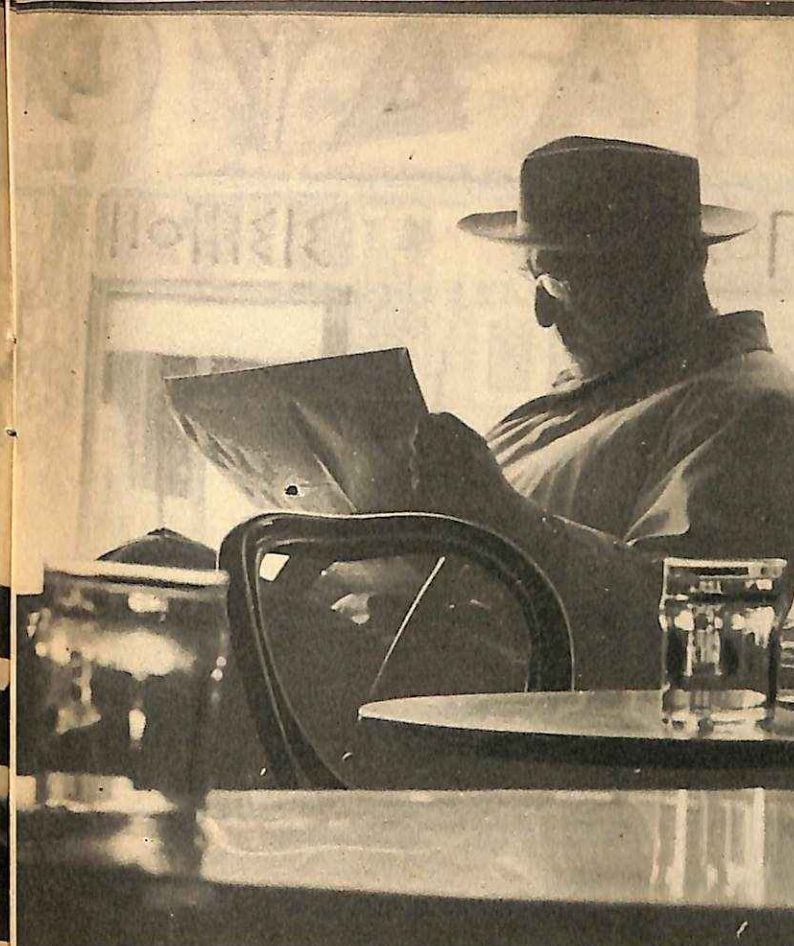

ΤΙΣ ΚΑΛΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΟΙ ΠΕΛΑΤΕΣ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΜΙΑ ΘΕΣΗ ΣΤΟ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ

Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΚΟΠΑΣΕ, Η ΛΥΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΑΝΕΒΛΗΘΗ

Ο ΕΝΑΣ ΑΦΟΞΙΩΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ. Ο ΑΛΛΟΣ ΣΤΗ ΡΕΜΒΗ

ΟΛΟΙ ΟΙ ΘΑΜΩΝΕΣ ΕΧΟΥΝ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥΣ ΜΟΝΙΜΗ ΚΑΙ ΑΠΑΡΑΒΙΑΣΤΗ ΘΕΣΗ

ΠΑΕΙ ΚΙ Ο ΖΑΧΑΡΑΤΟΣ...

Μια μικρή, ανεωίσημη, γαλήνια Βουλή: Κάθε ωεγάλης είχ, λην δέση λου, λην γνώμη λου και λον ξεχωριστό καφέ λου

πλαγινή, που ήταν η καθαυτό δική μου, γιατί στην έξω ήταν και μερικά πράγματα του σπιτιού.

Αξέχαστες οι αναμνήσεις του ποιητή από την καμαρούλα αυτή, που πέρασε ένα μεγάλο μέρος της ζωής του. Στον «Όλυμπο», όπως την είχαν βαφτίσει οι γείτονες, επειδή ήταν στο ψηλότερο σημείο του σπιτιού, μαζεύονταν όλη η παρέα του Δροσίνη. Συζητήσεις, όνειρα, διαμάχες, σχέδια για το μέλλον τολμηρά ανάμεσα στους τέσσερις τοίχους της μικρής καμαρούλας...

ΑΚΜΑΙΟΣ στους Βαλκανικούς πολέμους, σεβαστός προεσβύτης στην ατομική εποχή, αλλά πάντα τακτικός θαμών στο ιστορικό καφενείο.

«Θεές δεν είχαν ο Όλυμπος μου, γράφει ο ποιητής, αλλά μόνον θεούς. Και θεοί του που συνάζονταν εκεί τα θραυνά ή και σε ξενύχτια ήταν: ο Παλαμās, ο Σουρής, ο Κουρτίδης, κάποτε ο Κασδόης κι αργότερα ο Πολέμης. Και τί δεν είχαμε διαβάσει εκεί πάνω, κ' ελληνικά και ξένα.

Μαζὺ μὲ τ' ἄλλα μεγαλόφωνα διαβάσματά μας ήταν και κοιμῆματα ἀπὸ τὴ Βίβλο. Καὶ δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω τὴ χειμωνιάτικη ἐκείνη νύχτα, πὺ ἀστραφε, βροντοῦσε καὶ τὸ χαλαζόδροχο χτυποῦσε ἀπὸ πάνω στὰ κεραμίδια τῆς σοφίτας, κ' ἐμεῖς οἱ δύο, ὁ Σουρὴς κ' ἐγώ, ἀποκλεισμένοι ἐκεῖ, παρασυρθήκαμε τόσο ἀπὸ τὸ διάβασμα τοῦ Ἰάβ, ὥστε κοντέψαμε νὰ ξεμερωθῶμε, ἂν δὲν ἔσβηνε ἡ λάμπα τοῦ πετρελαίου. Ἐνα κουτὶ σπέρτα ἔκαψα γιὰ νὰ φέξω τοῦ Σουρὴ νὰ κατέβῃ ὡς τὴν ἐξώπορτα, νὰ τὴν μανταλώσω καὶ νὰ ξανανέβω».

Συγκρίσεις

Απὸ τὴν ταρατσα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Δροσίνη φαινόταν καὶ ἡ νεοκτισμένη τότε Ἀκαδημία, μαζὺ μὲ τοὺς δύο στύλους πάνω στοὺς ὁποίους ἀνέβαν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τὰ ἀγάλματα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνα. Τὰ

Ὁ Μήτιος

γκεμισθὴ σὲ λίγο, ἔτσι καὶ τὸ ἄλλοτε καινούργιο σπῆτι τοῦ Δροσίνη γκεμισθὴ μὴ ἡμέρα, παίρνοντας κάτω ἀπ' τοὺς τοίχους τοῦ πὺ σωριάζονταν μέσα σ' ἕνα σύννεφο σκόνης καὶ τίς ἀκριβὲς ἀναμνήσεις τοῦ ποιητῆ. Ἡ ἱστορικὴ ἐκείνη καμαρούλα, γράφει ἀργότερα στὸ διῆλιό του, δὲν ὑπάρχει πιά, ὡς δὲν ὑπάρχει καὶ τὸ σπῆτι μας, πὺ γκεμισθὴκε στὰ 1911 γιὰ νὰ χτιστῇ ἡ Ἰονικὴ Τράπεζα. Γιὰ μερικὰ χρόνια τὸ μέρος ἴσα-ἴσα, πὺ ἦτον ἡ καμαρούλα μου, εἶχε μείνει ἄχτιστο, καὶ περνώντας κάτω στὸ δρόμο ἔβλεπα ἀπὸ τὸ κενὸ ἐκεῖνο στὴ θέση τῆς ἕνα κοιμᾶτι οὐρανοῦ. Τότε τῆς ἔγραφα τοὺς πονεμένους στίχους:

Τὸ Χάρον τοῦ χαμοῦ τὸ χέρι ἀμάλαχτο
κ' ἐσένα, καθὼς ὅλα τὰ παλιά,
στὰ βάθη ἀπὸ τὸ ψῆλωμα σὲ σώριασε,
καλόραση τῆς νιότης μου φωλιά.
Τοῦ κάκου τώρα θέλω ἀπ' τὰ συντρίμια σου
καὶ πάλι νὰ σὲ χτίσω μὲ τὸ νοῦ:
ἐκεῖ ψηλά, πὺ ἦσον ἐσύ, τὰ μάτια μου
βλέπουν ἕνα κοιμᾶτι τ' οὐρανοῦ.

Ἀργότερα ὅμως, τελειώνει ὁ ποιητής, χτίστηκε κι αὐτὸ τὸ λίγο κενὸ καὶ δὲν ἀπόμεινε πιά κανένα σημάδι, παρὰ μόνον ἡ θύνησή τῆς.

Ἐτσι σὲ λίγο καιρὸ δὲν θὰ μείνῃ παρὰ ἡ θύνηση τοῦ καφενείου τοῦ «Ζαχαράτου» γιὰ ὅσους τὸ ἔζησαν. Γιὰ ἕνα διάστημα στὴ θέση πὺ εἶναι σήμερα θὰ φανοῦν ὄχι ὁ οὐρανός, ἀλλὰ οἱ τοῖχοι τῶν πανύψηλων κτιρίων πὺ τὸ ἔχουν περιζώσει καὶ μετὰ θὰ ὑψωθῇ ἐκεῖ ἕνα σύγχρονο μεγαθήριο. Ὅλα θὰ ἀκολουθήσουν τὸν ἀναπτρέπτο δρόμο τῆς φθορᾶς...

Ὁ Δροσίνης, ὁ Σουρὴς, ὁ Παλαμās, δὲν ὑπάρχουν σήμερα πιά, ὡς δὲν ὑπάρχουν κ' οἱ παλιοὶ ἰδιοκτῆτες τοῦ «Ζαχαράτου», ὁ Γεράσιμος, ὁ

δὺ ἀγάλματα ἐνέπνευσαν στὸν ποιητὴ δὺο ποιήματα, πὺ θεωρήθηκαν ἀντιθρησκευτικὰ ἀπὸ τὴ συντροφιά του καὶ γι' αὐτὸ κυκλοφόρησαν σὲ ἀνυπόγραφα φυλλάδια. Ἐκεῖνο πὺ ἦταν ἀφιερωμένο στὸν Ἀπόλλωνα ἔλεγε:

Σ' ἀτενίζω ὑψωμένον,
ἀπαστράπτοντα, λευκόν,
οἶνονε λελαξευμένον
εἰς στερέωμα γλαυκόν...

Ὅ,τι ἦταν γιὰ τὸν Δροσίνη ἡ μικρὴ ἐκείνη καμαρούλα, ὅλο τὸ σπῆτι του, μὲ τίς τόσες ἀναμνήσεις, στάθηκε γιὰ πολλοὺς τὸ καφενεῖο τοῦ «Ζαχαράτου». Καὶ σ' αὐτὸ οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι, λογοτέχνες, πολιτικοί, στρατιωτικοί, ὅλοι μὲ σχέδια καὶ φιλοδοξίες, συγκεντρωνόνταν γιὰ νὰ συζητήσουν τίς ἀπόψεις τους, νὰ διαφωνήσουν ἢ νὰ συμφωνήσουν, νὰ ζήσουν. Κι ὡς τοῦ «Ζαχαράτου» θὰ

ἄγγελος κι ὁ Σωτηράκης Ζαχαράτος, ὡς δὲν ὑπάρχει κι ὁ Μιχαλάκος πὺ μετὸν «ἐλαφρὺ γλυκὺ» του, ὁ Καφαντάρης, πὺ περίμενε νὰ κρυώσῃ ὁ καφὲς του καὶ ὁ Παπαναστασίου, πὺ τὸν ἔπιπε «βαρὺ γλυκός» σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν Κονδύλη, πὺ συνήθιζε νὰ παίρνῃ τὸν καφέ του «μέτριο βραστό». Χάθηκαν ὅλοι οἱ παλιοὶ πιστοὶ θαμώνες καὶ ὅπου νᾶναι θὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ καὶ τὸ καφενεῖο τους, πὺ ἔχει δεθῇ ἀξέχαστα πιά μὲ τὴν ἱστορία καὶ τίς ἀναμνήσεις αὐτῆς τῆς φωτεινῆς πολιτείας.

Ἀκόμη δὲν ὑπάρχουν σήμερα οἱ «κομματικὲς» θέσεις τοῦ «Ζαχαράτου», ὅπου κατέφθαναν μετὰ τὴ λήξη τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς, ὅταν αὐτὴ βρισκόταν ἀκόμη στὸ παλιὸ κτίριο τῆς ὁδοῦ Σταδίου, οἱ περισσότεροὶ δουλευταί, γιὰ νὰ συνεχίσουν μιὰ θελλῶδη συζήτηση, ἢ γιὰ νὰ κατασιγάσουν τὴν πείνα τους, ὕστερα ἀπὸ κάποια πολὺωρη συνεδρίαση, μὲ παξιμαδάκια καὶ καφέδες.

Βέβαια, ἀρκετοὶ ἀπόστρατοι ἀξιωματικοὶ δὲν ἐννοοῦν ν' ἀλλάξουν τίς θέσεις πὺ τοὺς ξεχώριζαν ἀπ' τὸ ἀντίπαλο κόμμα καὶ πολλοὶ νοσταλγοὶ τοῦ παρελθόντος ἐπιμένουν νὰ κάθωνται στὴν «πτέρυγα» τῶν φιλελευθέρων, πὺ εἶναι μπαίνοντας στὸ καφενεῖο δεξιά, ἢ τὴν θέση τῶν Λαϊκῶν, πὺ ἦταν στὸ βάθος τοῦ καφενείου πρὸς τὴ μεριὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Ἐξακολουθοῦν καὶ σήμερα νὰ κάθωνται στὸ «πατάρι» οἱ ἐν ἀποστρατεία στρατηγοὶ κ. κ. Σπανόπουλος, Σκανδάλης, Καμμένος, Δρομάζος κ. ἄ., ἐνὸς ὁ στρατηγὸς Ἀποστολόπουλος διεκδικεῖ ἀκαμπτος τὸ ἀπὸ δεκαετιῶν τραπέζι του —πὺ βρίσκεται στὴν τελευταία διτρίνα τοῦ μαγαζιοῦ, πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ Σταδίου— ἀπὸ τὸν νεοφερμένο, ἀδελφὴ πελάτη, πὺ θὰ θελήσῃ νὰ τὸ καταλάβῃ...

Ὁ Ἀγχιόλας

Παλιότερα, πολὺ παλιότερα, ὁ Γιάννης Βλαχογιάννης καθόταν πάντα στὸ ἴδιο τραπέζι, κάτω ἀπ' τὸ πατάρι, γιὰ νὰ δουλέψῃ ἢ νὰ συζητήσῃ, ἐνὸς ὁ ποιητὴς καὶ ἀκαδημαϊκὸς Σωτήρης Σκίπης εἶχε ἔλθει σὲ λόγια μ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα γκαρσόνια τοῦ «Ζαχαράτου», τὸν Δ. Ντόβα, πὺ δυσανασχετοῦσε γιὰ τὸ ποιητὴς τοῦ «ἐπιανε» γιὰ πολλὰς ὥρες τὸ τραπέζι μὲ τὰ χαρτιά του. Ἡ παρεξήγηση ὅμως, ὡς μοῦ διηγήθηκε ὁ ἴδιος ὁ Ντόβας, λῦθηκε, ὅταν πληροφορήθηκε τὴν ἰδιότητα τοῦ Σκίπης.

Ὅ,τι καλὸ εἶχε νὰ παρουσιάσῃ ὁ κόσμος τῆς ἑλληνικῆς διανοήσεως συγκεντρωνόνταν στὸ ἱστορικὸ καφενεῖο.

Αὐτὸ τὸ φαινόμενο δὲν παρατηρήθηκε μόνον στὴν Ἑλλάδα. Καὶ στίς ἄλλες χώρες τοῦ κόσμου καὶ ἰδιαίτερα τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, τὰ καφενεῖα ὑπῆρξαν πάντοτε κέντρα συγκεντρώσεως ἀνθρώπων πὺ ἀνήκαν στίς πιδ ἀντιπροσωπευτικὲς τάξεις κάθε ἐποχῆς, ἀλλὰ καὶ στίς πιδ προοδευτικές.

Ἀλλοτε σπάθη, σήμερα βακτηρία

πολιορκίας, τοῦ παρεχώρησε μιὰ ἀδεια ἐγκαταστάσεως καφενείου, πὺ γρήγορα ἔγινε τὸ κέντρο τῆς ζωῆς τῆς πόλεως. Τὴν ἴδια ἐποχὴ ὁ Κερκυραῖος Φλωρίδης, στὴν πλατεῖα Ἀγίου Μάρκου τῆς Βενετίας ἀνοίξε τὸ περίφημο «Καφέ Φλωριάν» καὶ στὴ Ρώμη, ἄλλος ἑλληνας, τὸ «Καφέ Γκερέκο», τῆς Βία Κοντόττι.

Κ' ἐνὸς τὴν Εὐρώπῃ ἀνοίγαν τὰ πρῶτα καφενεῖα ἀπὸ ἑλληνικῆς ἐπιχειρηματίας, στὴν Ἑλλάδα ἕνας Βαυαρὸς ἀνοίγει στὴν Ἱερὰ Ὁδὸ τὸ πρῶτο εὐρωπαϊκὸ καφενεῖο, πὺ τὸ βάπτισε τὸ «Πράσινο Δένδρι».

Πρὶν, ὅμως, μιλήσουμε γιὰ τὰ ἑλληνικὰ καφενεῖα, ἂς γυρίσουμε στὴν πηγὴ τῆς αἰτίας τοῦ «κακοῦ» —ἐφ' ὅσον παραδεχτοῦμε τὴν ἀπαφή ἐνὸς θυμώσφου συμπατριώτη μας πὺ εἶχε ὀνομάσει τὰ καφενεῖα «κηφηνεῖα» ἀπὸ τὸν κηφῆνα τῶν μελισσῶν...

Ἀφορμὴ στὴν ἱδρυση τῶν καφενείων ἔδωσε, φυσικά, ὁ καφὲς, πὺ ἡ ἀξία του ὡς ἀφεψήματος ἐκτιμήθηκε μακριὰ ἀπὸ τὴν τύρβη τῆς πολιτείας καὶ τοὺς συνθιμένους τόπους συγκεντρώσεων. Σ' αὐτὸ, ὅμως, συνέβαλε

Ελά μαρμάρινα Ιραωεζάκια άωζώθηκαν σιραληνικά σχέδια, καλασλαλικοί χάρτες καὶ καλάζογοι ύαουρργῶν!

καὶ ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς ἑνὸς μουσουλμάνου ἀναχωρητῆ. Ἀπομονωμένοι στὰ βουνὰ τῆς πατρίδος τοῦ κάποιος Ἀραβας πιστὸς τοῦ Κορανίου, δοκίμασε κάποτε νὰ θράση τοὺς σπόρους τοῦ καφέ γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ σὲ λίγο ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θρασυμοῦ ἦταν ἡ παρασκευὴ ἑνὸς πολὺ εὐχάριστου ἀφεψήματος. Ἡ συνταγὴ ἔφθασε ἀργότερα στὴ Μέκκα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ διαδόθηκε σ' ὅλο τὸν μουσουλμανικὸ κόσμο.

Φυσικὸ ἐπακόλουθο τῆς διαδόσεως τῆς συνταγῆς ἦταν νὰ ἰδρυθοῦν καφενεῖα στὴν πρωτεύουσα τῆς Ὁθωμανικῆς αὐτοκρατορίας μὲ ἀποτελεσματικὰ ἑνα μέρος τῶν πιστῶν νὰ παύσῃ νὰ πηγαίνει στὰ ἱερὰ τεμένη καὶ νὰ προτιμᾷ τὸν καφενέ. Οἱ μουφτῆδες, μπροστὰ στὸ ἀδιέξοδο, ἔπεισαν τὸν σουλτάνο νὰ ἐκδώσῃ ἀπαγορευτικὸ φερμάνι γιὰ νὰ περισωθῶν τόσο ἡ πίστις ὅσο καὶ οἱ πιστοί...

Ὅγδοντα ραβδισμοὺς κόστιζε στὸν καιρὸ τῆς μεγάλης αἴγλης τῆς Ὁθωμανικῆς αὐτοκρατορίας στοὺς μερακλῆδες ὑπηκόους τοῦ σουλτάνου ἡ κακὴ συνήθεια νὰ συχναῖον στὰ καφενεῖα. Στὸ τέλος, ὁμοῦς, τὸ ἄρωμα τοῦ καφέ, ὁ ἀπολαυστικὸς ναργιλῆς καὶ ἡ φιλοκουδέντα, ἔκαναν τὸν δούρδουλα καὶ τὸ σουλτανικὸ φερμάνι νὰ ἀτονήσουν...

Φαίνεται πάντως ὅτι καὶ τὰ καφενεῖα τῆς Ὁθωμανικῆς αὐτοκρατορίας ἦταν κέντρα στὰ ὁποῖα μπορούσε νὰ συζητήσῃ κανεὶς τὰ ζέοντα κοινωνικὰ θέματα καὶ νὰ μάθῃ τὶς τελευταῖες εἰδήσεις. Παλιὲς ἱστορίες παρουσιάζουν τὸν ἐκάστοτε σουλτάνο μεταμφιεσμένο νὰ ἐπισκέπτεται ἀγνώριστος τὰ διάφορα καφενεῖα γιὰ νὰ πληροφορηθῇ τὶς ἀπόψεις τῆς κοινῆς γνώμης.

Στὴν Ἑλλάδα ὑπῆρχαν καφενεῖα καὶ πρὶν ἀπ' τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821, καὶ ὁ Ντυμπρέ ἔσωσε στοὺς πινάκες τοῦ τὴν φιγούρα ἑνὸς καφενεῖου τῶν Ἀθηνῶν τὴν ἐποχὴ τῆς Τουρκοκρατίας.

Μετὰ τὴ δημιουργία τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους ἀνοίξαν τὰ πρῶτα καφενεῖα στὸ Ναῦπλιο. Στὴν Ἀθήνα,

Πολλοὶ γνωστοί, πολλὲς χαιρετιοῦρες

ὅταν ἔγινε πρωτεύουσα τοῦ κράτους, τὰ καφενεῖα ἦταν τὰ μοναδικὰ κέντρα ὅπου συγκεντρώνονταν οἱ κάτοικοι. Οἱ ἀγωνιστὰς τῆς ἐπανάστασεως εἶχαν προτίμησιν στὰ καφενεῖα τῆς πλατείας Δημοπρατρίου.

Τὸ πρῶτο ἱστορικὸ καφενεῖο τῶν Ἀθηνῶν στήθηκε ἡ «Ὁραία Ἑλλάς», πού θρισκότανε στὴ διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου, τῶν δύο κεντρικότερων δρόμων τῆς πρωτεύουσας. Ἡ «Ὁραία Ἑλλάς» ἀνοίξε τὸ 1840 καὶ γρήγορα ἔγινε τὸ κέντρο τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῆς πόλεως. Σ' αὐτὴν συγκεντρώνονταν οἱ στρατηγοὶ τοῦ Ἀγῶνος, οἱ Βαυαροὶ ἀξιωματικοί, οἱ πολιτικοί, οἱ δημοσιογράφοι καὶ οἱ ἐπιστήμονες. Ἦταν, δηλαδή, ὁ πρῶτος «Ζαχαράτος» τῶν Ἀθηνῶν. Μὲ μιὰ διαφορὰ. Ἡ «Ὁραία Ἑλλάς» ἀντικαθιστοῦσε καὶ τὰ κοσμοπολιτικὰ κέντρα καὶ ξενοδοχεῖα. Γι' αὐτὸ κατέφυγαν ἐκεῖ καὶ οἱ ξένοι περιηγηταί, πού ἤθελαν νὰ δροῦν καὶ νὰ διαβάσουν μιὰ εὐρωπαϊκὴ ἐφημερίδα.

Καθὼς τὰ χρόνια περνοῦσαν, ἡ «Ὁραία Ἑλλάς» ἔγινε τὸ πολιτικὸ κέντρο τῶν Ἀθηνῶν καὶ κάθε κόμμα εἶχε ἐκεῖ «διημερεύοντας» τοὺς ἀντιπροσώπους του. Στὶς αἰθουσὲς τῆς ἔγιναν καὶ οἱ πρῶτες συνωμοτικὲς συγκεντρώσεις κατὰ τῆς δυναστείας τοῦ Ὁθωνος. Ὁ χρονογράφος τῆς ἐποχῆς, μιλώντας γιὰ τὸ παμπάλαιο, τὸ ἀνύπαρκτο σήμερα καφενεῖο, πού τόσο μοιάζει μὲ τὸ παλιὸ καφενεῖο τοῦ «Ζαχαράτου», γράφει:

«Ἐκεῖθεν ἐλάμβανον τὴν κίνησιν αἱ διαταράσσουσαι τὴν πόλιν διαδηλώσεις, ἐξεφωνοῦντο οἱ φλογεροὶ λόγοι καὶ ἡ χρυσὴ νεολαία ἐξεδήλου ἀτμοκαλύπτως τὰ ἀντιδυναστικά της φρονήματα. Ἐπὶ τῆς τοιοῦτοτρόπως τὸ καφενεῖο τοῦτο μὴ διαρκῆς ἐπαναστατικὴ ἔστι, εἰς τὴν ἐκδόχασον ἐπὶ εἰκοσι δύο ἔτη οἱ λέβητες τῶν πολιτικῶν παθῶν, πολλὰκις δὲ αἱ πρὸ αὐτοῦ ὁδοὶ μετεβάλλοντο εἰς θέατρον αἱματηρῶν συγκρούσεων».

Γιὰ τὴν ἱστορίαν ἀναφέρουμε ὅτι τὴν ἴδια ἐποχὴ λειτουργοῦσαν καὶ δύο ἄλλα, κάπως «ἐξοχικά» καφενεῖα: «Τὸ τῆς κυρίας Ρομπέρ, κόρης Γάλλου τινὸς ἐθελοντοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε δώσει καὶ τὸ δνομά του εἰς προμαχώνα τινὰ τοῦ Παλαιμδίου τοῦ Ναυπλίου, καὶ τὸ τοῦ Χαῦτα, ὅπου ἔκειτο εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ Πατησίων. Τὸ τελευταῖον ἔθεωρεῖτο κάπως ἐξοχικόν! Ἦτο μὴ παρὰ γὰρ μὲ πολλὰς συστάδας πεύκων πέριξ. Ὁ ἰδιοκτήτης του ἔλεγτο Χαῦτα καὶ ἐξ αὐτοῦ ἡ περιοχὴ ἐκείνη ὠνομάσθη Χαυτεῖα»...

Τὰ χρόνια πέρασαν...

Πόσο ἄλλαξαν τὰ πράγματα! Ἡ Ἀθήνα, γίγαντας πολεοδομικὸς σήμερα, ἔχει κλείσει μέσα στὴν καρδιά της τὸ ἄλλοτε ἐξοχικὸ σημεῖο καὶ στὴ θέση τοῦ καφενεῖου ὑπάρχει ἕνα καινούργιο καφεκοπτεῖο. Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ «Ὁραία Ἑλλάς» εἶχε ἀρτίσει νὰ παρακμάζῃ μετὰ τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ Ὁθωνος καὶ ἔκλεισε ὁριστικὰ τὸ 1880.

Ἡ κίνησις εἶχε ἀρχίσει πρὸ πολλοῦ νὰ μεταφέρεται στὸ Σύνταγμα, στὰ καφενεῖα τοῦ Γιαννόπουλου καὶ τοῦ Κεραμᾶ καὶ λίγο ἀργότερα στοῦ «Ζαχαράτου», στὸ καφενεῖο πού χάριξε καὶ πόνεσε μαζί μὲ τὴ νεώτερη Ἑλλάδα. Ὅλοι οἱ πόλεμοι, ἀπὸ τὸ 1897 ὡς τὸν πόλεμον τῆς Ἀλβανίας, κι ὅλες οἱ πολιτικαὶ καὶ πολιτικὲς ἀλλαγὲς τῆς χώρας συζητήθηκαν, κριτικαρίσθηκαν, παινεύτηκαν μέσα στὶς ἀρχοντικὲς σάλλες τοῦ «Ζαχαράτου».

Σιγὰ-σιγὰ, τὰ χρόνια πέρασαν. Οἱ νέοι ἔγιναν γέροισιν καὶ ἡ δράσις ἔγινε ἀνάμνησις. Καὶ ἤρθε ἡ κατοχὴ. Ἡ ἐπέλευσις τῆς, ἡ στέρησις τοῦ ἀγνοῦ καφέ καὶ ἡ ἀντικατάστασις τοῦ ἀπὸ τὸ

«καβουρντισμένο —δυσεύρετο κι αὐτὸ— ρεθύδι, δὲν ἄλλαξαν τὸν προορισμὸ τοῦ «Ζαχαράτου». Γεμάτο καὶ πάλιν τὸ καφενεῖο. Οἱ παλιοὶ στρατιωτικοί, π.χ., εἶχαν στὰ ἴδια τραπεζάκια τὸ «ἐπιτελεῖο» τους καὶ, ἐπειδὴ τίποτε δὲν τοὺς ἀνάγκαζε νὰ συμφωνήσουν, διαφωνοῦσαν μονίμως, συντηρώντας ἔτσι καὶ τὴ συζήτησις...

Ἐκεῖνα ἀκριβῶς τὰ χρόνια, ἡ διαφωνία, ἐπὶ ἐπιτελικῷ θέματι, δύο ἀποστράτων στρατηγῶν συντάραξε ἕνα πρωῒν τὴν αἴθουσα «Ζαχαράτου»: «Ἐσὺ ἦσουν ἡμιονηγός!», φώναξε ὁ ἕνας κάποια στιγμή κι ὁ ἄλλος, κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ὀργή, ἦταν ἔτοιμος νὰ συνάψῃ «μάχην» σῶμα πρὸς σῶμα» γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν «περικλή» του καταγωγῇ καὶ νὰ... ξεθυμάνῃ. Μπήκαν, ὁμοῦς, στὴ μέση τὰ γκαρσόνια κ' ἔτσι ἀποσοδήθηκε ἡ σύρραξις.

Ἡ διαμάχη ἀφορούσε τὴν τακτικὴ τοῦ Ἀγγλοῦ στρατηγοῦ Οὐζέιελ στὸ μέτωπο τῆς Βορείου Ἀφρικής...

Ἀλλὰ τὰ χρόνια πέρασαν. Ὁ τρόπος ζωῆς τῶν ἀνθρώπων συνεχῶς ἀλλάζει. Τὰ καφενεῖα δὲν εἶναι πιά —τουλάχιστον γιὰ τοὺς νέους ἀνθρώπους— ὁ καλύτερος ἢ ὁ μοναδικὸς τόπος γιὰ νὰ περάσουν τὴν ὥρα τους. Οἱ στεγαστικὲς ἀνάγκες τῆς πολιτείας πλησιάζουν, ἀδυσώπητες καὶ πανίσχυρες, τὸ παλιὸ καφενεῖο καὶ τὸ ἀρχοντικὸ τῆς οἰκογενείας Βούρου, πού τὸ στεγάζει. Ὁ τελευταῖος, ὑπεραιωνόδοις, ἀπόγονος τῆς παλιᾶς αὐτῆς ἀθηναϊκῆς φαμίλιας, ὁ κ. Δ. Βούρος, ἐρμητὴς ἐδῶ καὶ εἰκοσι πέντε χρόνια μὲς στὴν καρδιά τῆς Ἀθήνας, ζῇ ἀπομονωμένος στὸν τελευταῖο δρόμο τοῦ μεγάρου.

Μὲ τὴ συντροφιά μιᾶς οἰκονόμου καὶ τῶν ἀναμνησέων, πού θάβουν ὡς τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνος στὴν Ἑλλάδα, ὁ παλιὸς Ἀθηναῖος δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ δεχθῇ κανέναν καὶ ἴσως νὰ μὴν ἔχῃ πιά κανένα γνωστὸ πρόσωπο, ἀφοῦ οἱ τελευταῖοι φίλοι του πέθαναν πρὶν ἀπὸ 20, 25 ἢ καὶ 30 χρόνια... Πότε-πότε, ὅταν ἡ λιακάδα λούζῃ τὴν ἱστορικὴ ἀθηναϊκὴ πλατεία, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ δγαίνει γιὰ λίγο στὸ μπαλκόνι πού βλέπει πρὸς τὸ Σύνταγμα. Ποιὸς ἔξω, σὰν τί τάχα εἰκόνες, σὰν ποιῆς ἀναμνήσεις νᾶρχονται στὸ νοῦ του, καθὼς ἡ σκέψις παίρνει τὸν ἐκατόχρονο δρόμο τοῦ γυρισμοῦ, σὲ μιὰν ἐποχὴ πού τὸ γερασμένο πιά σπῆτι εἶχε γύρω του ἐλάχιστα κτίσματα γιὰ νὰ συγκρίνῃ τὸ ἐπιθλητικὸ, ἀλλὰ καὶ πόσο κομψὸ παράστημά του. Πρὸς μιὰ χρονικὴ περίοδο πού εἶναι γιὰ μᾶς τοὺς νεώτερους ἱστορία.

Τὸ κτύπημα τῆς σκαπάνης

Σήμερα, τὸ ἀρχοντικὸ τῆς οἰκογενείας Βούρου προσμένει μ' ἀγωνία τὸ κτύπημα τῆς σκαπάνης, πού θὰ τὸ κατεδαφίσῃ. Μαζὺ του, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς πελάτες, ἀγωνιοῦν καὶ οἱ παλιοὶ σερί-ῑτόροι τοῦ «Ζαχαράτου», ὅπως εἶναι ὁ Ἀγισίλαος Κιντώνης, ὁ Κώστας Γεωργιάδης κι ὁ Δημήτρης Ντόδας, πού ἀντιμετωπίζουν τώρα, στὸ τέλος τῆς ἐπαγγελματικῆς τους σταδιοδρομίας, τὸ ξερίζωμα ἀπὸ μιὰ δουλειὰ πού ἔχει γίνεῖ ὁ δεύτερος ἑαυτοῦς τους. Κι αὐτοί, ὅπως καὶ οἱ πελάτες τοῦ «Ζαχαράτου», σκεπτόνται πού θὰ πάνε. Κι ἂν γιὰ τὴν πελατεία τοῦ καφενεῖο τὸ πρόβλημα —ἴσως δύσκολο— λύνεται μὲ τὴν ἀνέυρεση ἑνὸς καινούργιου τόπου συγκεντρώσεως, γιὰ τοὺς ἡλικιωμένους σεριβιτόρους τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐκόλο, ἔστω καὶ ἂν εἶναι οἱ καλύτεροι στὸ εἶδος τους. Γι' αὐτὸ τοὺς συστατοῦμε σὲ κάθε ἐνδιαφερόμενο.

Εἶναι ζυμωμένοι μὲ τὴ ζωὴ τοῦ καφενεῖου, ἔχουν ὅλα τὰ τρετῖτια της καὶ μποροῦν νὰ ἀντιμετωπίσουν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἱκανοποιήσουν ἀκόμη καὶ τὸν πιὸ δύστροπο πελάτη. Τὴν πείρα τους τὴν ἐγγυᾶται, ὅχι μόνο ἡ μακροχρόνια θητεία στὸ ἐπάγγελμα τους, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀνθρώποι, πού ἐξυπνήτησαν γιὰ ὀλόκληρες δεκάδες χρόνια.

—Μέσα σ' ἕνα βράδυ, μοῦ εἶπε ὁ σεριβιτόρος Κ. Ντόδας, πού ἐργάζεται ἐκεῖ πάνω ἀπὸ τριάντα χρόνια, μετρήσαμε στὶς παλιὲς καλὲς ἐποχές, 24 δουλειᾶς, 16 γερονισιαστές, 9 στρατηγούς, τρεῖς ἀξιωματικούς τοῦ ναυτικοῦ καὶ 20 δημοσιογράφους καὶ λογοτέχνες!.

Ἀλλὰ τὰ χρόνια πέρασαν. Ὁ «Ζαχαράτος» μπορεῖ νὰ συγκεντρῶνῃ ἀκόμη ὅλους τοὺς φανατικούς θιασώτες τοῦ καφέ καὶ τῆς πολιτικῆς συζητήσεως —μιὰ καὶ δὲν ὑπάρχει σήμερα ὁ «Ζεὺς», τὸ ἀντιπαλὸ του ὡς τὸ 1915, καφενεῖο, —ἀλλὰ δὲν εἶναι εὐ-

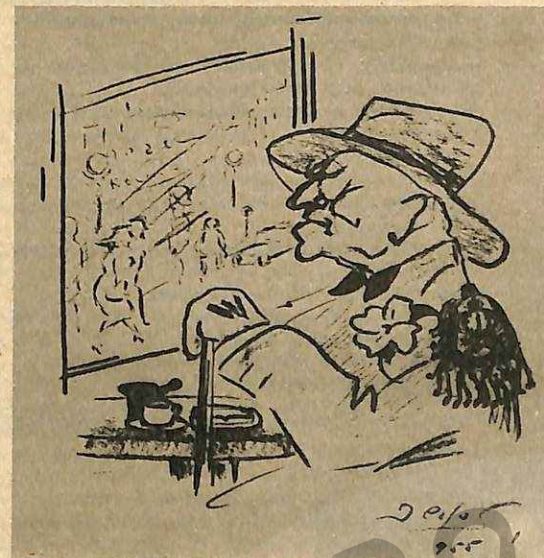

κολο νὰ ξαναγνωρίσῃ τὶς παλιὲς του δόξες...

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ», μέσα στὶς ἀρχοντικὲς σάλλες τοῦ κέντρου μαζευοῦσαν ὅλο τὸ δυναμικὸ τῆς πολιτικῆς, στρατιωτικῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς τοῦ τόπου. Κ' ἦταν τόσο ἐνοχλητικὴ μιὰ τέτια συγκεντρώσις γιὰ ὅσους εἶχαν διαφορετικὲς ἀντιλήψεις γιὰ τὴ μορφὴ πού πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ πολιτικὸ καθεστὼς σὲ μιὰ χώρα, ὥστε κάποιος νὰ πῇ:

«Ἄν δὲν γαρειμιστῇ τὸ πατάρι τοῦ «Ζαχαράτου», ἡ Ἑλλάδα δὲν φτιάχνει!».

Τὴν ἀπάντησιν τὴν πῆρε ἀπ' τοὺς σεριβιτόρους τοῦ καφενεῖου, πού μόλις ἄκουγαν νὰ διατυπώνεται μιὰ τέ-τια ἀποψη, ἀπαντοῦσαν:

Παλιὸς πιστός

εἶξει περισσότερὸ ἀπὸ 100.000 χρυσὲς λίρες! Σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ θ' ἀνυψωθῇ ἕνα ἐπιθλητικὸ ξενοδοχεῖο, ἰδιοκτησία καὶ ἐπιχείρησις μαζί τοῦ κ. Λέφα-Τετὲν καὶ τῶν ἀδελφῶν Βασιλάκη. Οἱ δύο τελευταῖοι εἶναι καὶ οἱ μοναδικοὶ κληρονόμοι τοῦ ὑπεραιωνόδοι Ἀθηναίου κ. Δ. Βούρου.

Σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο, τὸ καινούργιο πολυόροφο οἰκοδόμημα θὰ περιλαμβάνῃ στὸ ἰσόγειο διάφορα καταστήματα καὶ κατὰ πάσαν πιθανότητα θὰ ὑπάρξῃ ἀνάλογος χώρος καὶ γιὰ τὸ παλιὸ καφενεῖο, πού δὲν θὰ εἶναι, ὁμοῦς, πιά ὁ γνωστὸς «Ζαχαράτος», τὸ κέντρο πού γνώρισε γενεὲς πολιτικῶν, στρατιωτικῶν καὶ λογοτεχνῶν. Ὁ «προβόλαμος Κοινοβουλίου» καὶ στραταρχεῖον ἐν ἀνάκωχῃ ἀρμάτων, ὅπως εἶπε κάποιος ξεχασμένος ποιητής. Τὸ καφενεῖο πού εἶδε νὰ γεννιέται ἡ νεώτερη Ἑλλάδα.

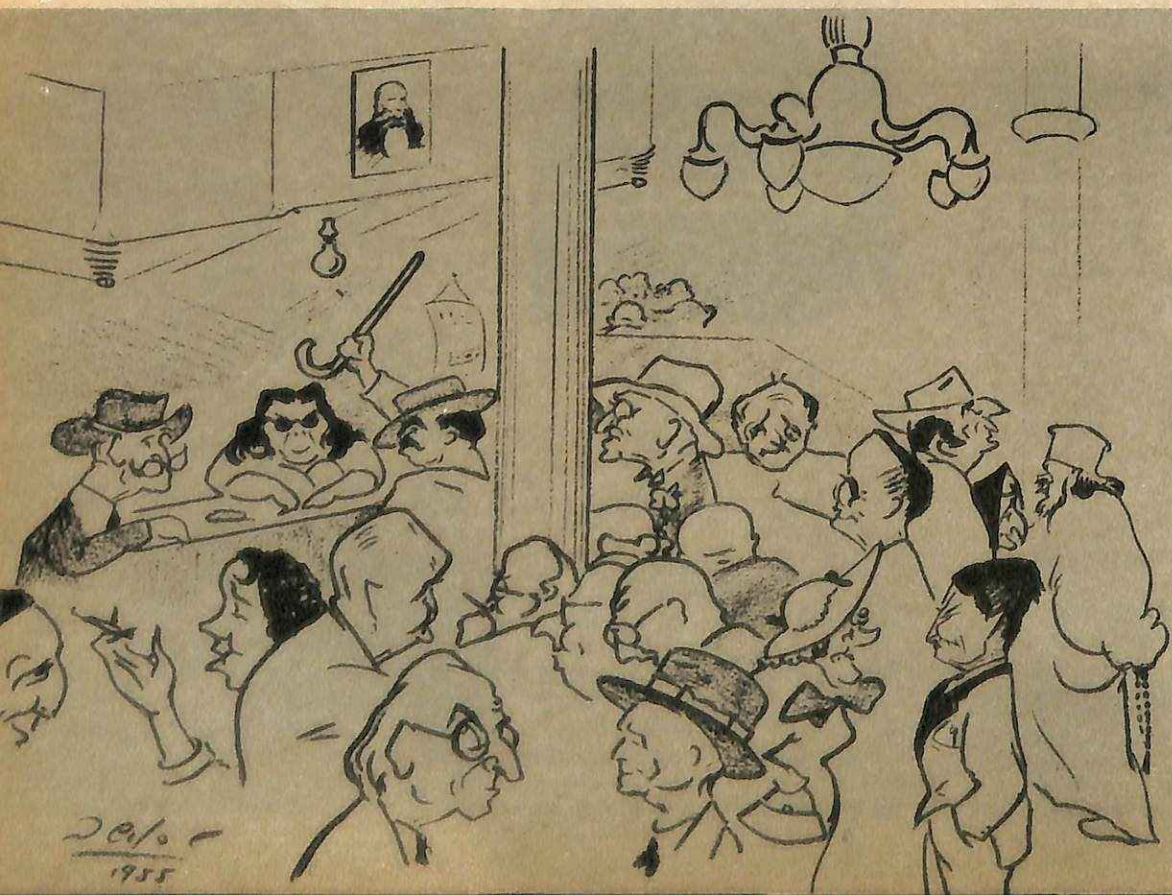
Ο. ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἔχει καὶ ὁ κλήρος τὴ θέαν του

Ὁ Ἀκαδημαϊκὸς καὶ ἡ Κα Κοκκίνου

Ἀμετάβητες φροσιγονομίες

Τὸ ἐπόμενο θῦμα

Μυθιστόρημα τοῦ ΤΖΩΝ ΝΤΙΚΣΟΝ ΚΑΡΡ

Ήταν ἡ πρώτη φορά πού ἡ λέξη «δολοφονία» συνδυάσαν τόσο ὠμά με τὴν Λέσλο. Ὁ Ντίκ τὰ εἶχε χαμένα.

—Σταθῆτε! ἐπέμενε. Πρὸ ὀλίγου μιλῆσατε γιὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἔχει δικαστὴ;

—Ὀχι. Τὰ ἀποτυπώματα ἀποκτήθηκαν ἀνεπίσημως. Δὲν δικαστῆκε ποτὲ.

—Μπᾶ; Καὶ τότε πὼς ξέρετε πὼς εἶναι ἐνοχος; Μιὰ ἐκφραση ἀπογνώσεως φάνηκε στὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλου.

—Δὲν θέλετε λοιπὸν νὰ με πιστέψετε, κύριε Μάρχαμ, ὥσπου νὸ φτάση ὁ φίλος μας τῆς Σκότλαντ Γκράντ;

—Δὲν εἶπα αὐτό. Ρώτησα γιατί τὸ ἐμφανίζετε σὰν γεγονός... Ἄν ἡ Λέσλο ἦταν ἐνοχος, γιατί δὲν τὴν συνέλαβε ἡ ἀστυνομία;

—Γιατὶ δὲν μπορούσαν νὰ τὸ ἀποδείξουν! Τρία κρούσματα, κερφεθῆτε! Κι' ὅμως δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ ἀποδείξουν!

Ἄλλη μιὰ φορά, ὁ ἐγκληματολόγος τοῦ ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν προσπάθησε ν' ἀλλάξῃ θέση. Ὁ πόνος τὸν ἔκαιγε. Ἀλλὰ ἦταν τώρα ἀποροφημένος ἀπ' τὶς σκέψεις του. Οὔτε πού τὸ πρόσεξε. Τὰ δακτυλὰ του ἀνεβοκατέβαιναν στὰ χέρια τῆς πολυθρόνας του. Γὰ ἔξωτα μάτια του, καρφωμένα στὸν Ντίκ Μάρχαμ, εἶχαν μιὰ τόσο σαρωδὼνεια ἐκφραση, ὥστε θὰ μπορούσε νὰ δείχνῃ καὶ θαυμασμό...

—Ἡ ἀστυνομία, συνέχισε, μπορεῖ νὰ δώσῃ ἀκριβεῖς ἡμερομηνίες καὶ λεπτομέρειες. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ παρὰ ὅσα ξέρω ἀπ' τὴν προσωπικὴ μου παρατήρηση. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ με διαωχέτετε παρὰ μόνον ὅταν εἶναι ἀνάγκη.

—Λοιπὸν;

—Συνάντησα αὐτὴ τὴν κυρία πρὶν ἀπὸ δεκατρία χρόνια. Δὲν ἦμουν ἀκόμη διευθυντὴς τῆς ἐγκληματολογικῆς ὑπηρεσίας. Ἐργαζόμουν στὴν ἀστυνομία. Ἐνα χειμωνιάτικο πρωῒνὸ μᾶθαμε πὼς ἕνας Ἀμερικανὸς ὀνόματι Φόστερ βρέθηκε νεκρὸς στὸ γραφεῖο του, πού ἦταν πάλαι στὴν κρεβατοκάμαρά του, στὸ δωμάτιό του, στὸ Χάιντ Πάρκ Γκράντνετ. Πῆγα ἐκεῖ με τὸν ἐπιθεωρητὴ Χάντλεϊ.

Ἡ ὑπόθεσις μᾶς φάνηκε πὼς ἦταν μιὰ σαφὴς περίπτωση αὐτοκτονίας. Ἡ γυναίκα τοῦ πεθαμένου ἔλειπε ἀπ' τὸ σπῆτι ἐκείνῃ τὴ νύχτα. Ὁ πεθαμένος ἦταν μισοκαθισμένος, μισοξαπλωμένος σ' ἕνα καναπέ, πλῆθ' ὅτι ἕνα τραπέζι τοῦ γραφείου. Ὁ θάνατος εἶχε προέλθει ἀπὸ μιὰ ἐνση ὑδροκανονίου, πού εἶχε γίνῃ στὸ ἀριστερὸ μπράτσο με μιὰ σύριγγα, πού βρέθηκε στὸ πάτωμα πλάι του.

Ὁ σὲρ Χάρβεϊ σταμάτησε.

Ἐνα μᾶλλον σκληρὸ χαμόγελο ζωγραφίστηκε γύρω ἀπ' τὸ στόμα του.

—Οἱ μελέτες σας, κύριε Μάρχαμ, εἶπε ἀπλῶντας τὰ δακτυλὰ του, θὰ σᾶς ἔχουν διδάξῃ μερικά πράγματα γιὰ τὸ ὑδροκανόνιο ἢ πωροσκό δόξυ. Ὅταν τὸ καταπνίχνετε, ἔχει γρήγορη ἐπίδραση. Ὅταν τὸ ἐνσταλάξετε στὸ αἷμα, ἡ ἐπίδρασή του εἶναι ἀκόμα πιὸ γρήγορη.

Στὴν περίπτωσι τοῦ Φόστερ, ἡ αὐτοκτονία φαινόταν ἀναμφισβήτητη. Κανένας ἄνθρωπος πού ἔχει τὰ λογικά του δὲν ἐπιτρέπει σ' ἕνα δολοφόνον νὰ τοῦ κάνει ἐνση ἐνὸς ὑδροσφύ, πού μορφίζετο πικρὰν δόξα σὲ ἀκίνητα τοῖν μέρων. Τὰ παρὰ τὰ τοῦ γραφείου ἦταν κλειδωμένα ἀπὸ μέσα. Ἡ πόρτα δὲν εἶχε μόνον σύστη ἀπὸ μέσα, ἀλλὰ καὶ μιὰ πολὺ βαρὺ καμὸντα γραβιμέντ μπροστὰς τῆς. Οἱ

ἐπιθεωρητὲς δυσκολεύτηκαν πολὺ νὰ μποῦν μέσα. Ὁ Ντίκ Μάρχαμ προσπάθησε νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχραιμία του.

—Κι' αὐτὴ ἡ χήρα, εἶπε, ἦταν...

—Ἦταν ἡ γυναίκα πού ἀποκαλεῖται Λέσλο Γκράντ. Μάλιστα!

Ἐγινε πάλι σιωπὴ.

Ἐρχόμαστε τώρα σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς συμπτώσεις, πού κακῶς ὑποθέτουμε ὅτι εἶναι συνήθεις στὶς φανταστικὲς ἱστορίες παρὰ στὴν πραγματικὴ ζωὴ. Πέντε χρόνια ὀργότερα, τὴν ἀνοιξη, ἔτυχε νὰ δοῦμαι στὸ Λίδερπουλ, γιὰ νὰ καταθέσω σὲ κάποια ὑπόθεσις. Ὁ Χάντλεϊ ἦταν κι' οὗτος ἐκεῖ, γιὰ ἕνα τελεῖος διαφοροτικὸ ζήτημα.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς μού ἀνέφερε πὼς εἶχε σημειωθῇ μιὰ μᾶλλον παράξενη αὐτοκτονία κοντὰ στὸ Πρίνσιπ Πάρκ. Ἐνας ἄντρας εἶχε σκοτωθῇ με πωροσκό δόξυ, κάνοντας μιὰ ὑποδόρειο ἐνση. Ἦταν μᾶλλον ἡλικιωμένος, ἀλλὰ εἶχε πολλὰ χρήματα. Ἡ ὑγεία του ἦταν καλὴ, καὶ δὲν εἶχε στενωχώριες.

Ἡν στιγμή πού μού τᾶλεγε αὐτὰ ὁ Χάντλεϊ, εἶδα μιὰ μαυροντυμένη γυναίκα στὸ Σάιντ Τζωρτζ Χώλλ, ὅπου βρισκόμαστε. Εἶμαι ἀρκετὰ σκληρογυμνός, νεαρό μου, καὶ δύσκολα ταράζομαι. Ἀλλὰ δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν ὄψη πού εἶχε τὸ πρόσωπο τοῦ Χάντλεϊ ὅταν γύρισε καὶ εἶπε: «Θεέ μου, εἶναι ἡ ἴδια γυναίκα!».

Ὁ δρ. Μίντλσουορθ προχώρησε, ἔκανε τὸ γύρο τοῦ μεγάλου γραφείου καὶ κάθησε σὲ μιὰ χαμηλὴ καρέκλα, κοντὰ στὰ παράθυρα.

Ὁ Ντίκ. Ξαφνιάστηκε ἄγρια. Εἶχε ξεχάσει ἐντελῶς τὸ γιατρό. Ὁ Μίντλσουορθ εἶχε ἀποφύγει νὰ ἐπέμβῃ στὴ συζήτηση.

Θέλετε νὰ μού πῆτε, φώναξε ὁ Ντίκ Μάρχαμ, πὼς ἦταν πάλι ἡ Λέσλο; Ἡ Λέσλο μου;

—Ναί, ἡ Λέσλο σας. Μάλιστα! Γιὰ δευτέρη φορά...

Ὁ Ντίκ ἔκανε νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὴν καρέκλα του, μὰ ἐξαναστάθηκε.

Ὁ σὲρ Χάρβεϊ δὲν εἶχε τὸ αἶσθημα πὼς ἦταν ἐχθρικός. Ἐμοιαζε ἀπλῶς σὰ νὰ προσπαθοῦσε νὰ κόψῃ, σὰν χειρουργός, ἀπ' τὸ σῶμα τοῦ Ντίκ Μάρχαμ, με κοφτερό μαχαίρι, κατὰ πού τὸ νόμιζε κακοῖν ὄγκο.

—Τότε, πρόσθεσε, ἡ ἀστυνομία ἔκανε μιὰ ἀνάκριση.

—Μὲ πὸ ἀποτέλεσμα;

—Μὲ τὸ ἴδιο ὅπως καὶ πρὶν!

Ἀπέδειξαν πὼς δὲν μπορούσε νὰ τῷ χι καὶ αὐτὴ;

—Μὲ συγχωρεῖτε... Ἀπέδειξαν πὼς δὲν μπορούσαν νὰ τὸ ἀποδείξουν! Ὅπως στὴν περίπτωση τοῦ Φόστερ, ἡ γυναίκα ἔλειπε ἀπ' τὸ σπῆτι ἐκείνῃ τὴ νύχτα...

—Εἶχε ἀλλοθι;

—Ὀχι ἀλλοθι πού νὰ μπορῇ ν' ἀποδειχθῇ, ὄχι. Μὰ δὲν ἦταν ἀνάγκη...

—Προχωρήστε, σὲρ Χάρβεϊ.

—Ὁ κ. Νταϊβίς, χρηματιστὴς στὸ Λίδερπουλ, συνέχισε ὁ ἄλλος, εἶχε βρεθῇ ἐξαπλωμένος πάνω στὸ γραφεῖο του. Καὶ πάλι τὸ δωμάτιο ἦταν κλειδωμένο ἀπὸ μέσα.

Ὁ Ντίκ πέρασε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του. Ἐντελῶς κλειστό; ὥς τῃς.

—Τὰ παράθυρα ὄχι μόνον ἦταν κλειδωμένα,

ἀλλὰ εἶχαν καὶ σφρωμένα ξύλινα παντζούρια. Ἡ πόρτα εἶχε δυὸ σύρτες—καινούργιους, καλὰ ἐφραμμένους, πού δὲν μπορούσαν νὰ παραδιασθῶν, ἕναν ἀπάνω κ' ἕναν κάτω. Ἦταν ἕνα μεγάλο, πλούσιο παλιὸ σπίτι. Τὸ δωμάτιο ἔκρινε μπορούσε νὰ κλειδωθῇ ἀπὸ μέσα σὰν φρούριο.

Ὁ Νταϊβίς εἶχε ξεκινήσει στὴ ζωὴ του ὡς χημικός—φαρμακοποιός. Ἦξερε καλὰ τὴ μυρωδιά τοῦ πωροσκό ὀξέος. Δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἔχῃ κάνει τὴν ἐνση τυχαία ἢ νὰ τοῦ ἦταν ἔκρινε κάποιο πού νὰ τοῦ εἶπε πὼς ἦταν ἕνα ἀδελφὸς παρασκευάσμα... Ἄν δὲν ἐπρόκειτο γιὰ αὐτοκτονία, θὰ ἐπρόκειτο γιὰ φόνο. Κι' ὅμως, δὲν ὑπάρχον ἴσῃ πάλῃς ἢ ἀντιστάσεως. Ὁ Νταϊβίς ἦταν γέρος, ἀλλὰ ἀκόμα γεροδύναμος. Δὲν θὰ καθόταν νὰ ὑποβληθῇ ἡμέρα σὲ μιὰ ἐνση πού θὰ μύριζε ὑδροκανόνιο... Καὶ τὸ δωμάτιο εἶχε βρεθῇ κλειδωμένο ἀπὸ μέσα...

Ὁ σὲρ Χάρβεϊ ἔσφιξε τὰ χεῖλῃ του, γέροντας τὸ κεφάλι ἀπ' τὸν μέρος, γιὰ νὰ θαυμάσῃ καλύτερα τὴν ὑπόθεσις.

Ἡ μεγάλη ἀπλότης τοῦ πράγματος, κύριοι, ἔκανε τὴν ἀστυνομία νὰ τρελλαθῇ: Ἦταν σίγουρη πὼς κατὰ ὑποπτο ὑπῆρχε, μὰ δὲν μπορούσε νὰ τ' ἀποδείξῃ...

—Τι εἶπε ἡ Λέσλο... Τι εἶπε ἡ γυναίκα γι' αὐτὴ τὴ σύμπτωση; ὥς τῃς ὁ Ντίκ.

—Ἀρνήθηκε φυσικά πὼς ἦταν ἔγκλημα.

—Ναί. Μὰ τι εἶπε;

—Τὰ εἶχε χαμένα, ἦταν γεμάτη φρίκη. Ἰσχυρίστηκε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα. Παραδέχτηκε πὼς εἶχε παντρευτὴ τὸν Νταϊβίς, μὰ εἶπε πὼς ἡ ὄλη ὑπόθεσις ἦταν μιὰ τραυματικὴ σύμπτωση ἢ κάποιο λάθος. Τὶ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἀστυνομία σ' αὐτό;

—Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν γεμάτη φρίκη. Ἰσχυρίστηκε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα. Παραδέχτηκε πὼς εἶχε παντρευτὴ τὸν Νταϊβίς, μὰ εἶπε πὼς ἡ ὄλη ὑπόθεσις ἦταν μιὰ τραυματικὴ σύμπτωση ἢ κάποιο λάθος. Τὶ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἀστυνομία σ' αὐτό;

—Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν γεμάτη φρίκη. Ἰσχυρίστηκε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα. Παραδέχτηκε πὼς εἶχε παντρευτὴ τὸν Νταϊβίς, μὰ εἶπε πὼς ἡ ὄλη ὑπόθεσις ἦταν μιὰ τραυματικὴ σύμπτωση ἢ κάποιο λάθος. Τὶ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἀστυνομία σ' αὐτό;

—Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν γεμάτη φρίκη. Ἰσχυρίστηκε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα. Παραδέχτηκε πὼς εἶχε παντρευτὴ τὸν Νταϊβίς, μὰ εἶπε πὼς ἡ ὄλη ὑπόθεσις ἦταν μιὰ τραυματικὴ σύμπτωση ἢ κάποιο λάθος. Τὶ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἀστυνομία σ' αὐτό;

—Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν γεμάτη φρίκη. Ἰσχυρίστηκε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα. Παραδέχτηκε πὼς εἶχε παντρευτὴ τὸν Νταϊβίς, μὰ εἶπε πὼς ἡ ὄλη ὑπόθεσις ἦταν μιὰ τραυματικὴ σύμπτωση ἢ κάποιο λάθος. Τὶ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἀστυνομία σ' αὐτό;

—Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν γεμάτη φρίκη. Ἰσχυρίστηκε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα. Παραδέχτηκε πὼς εἶχε παντρευτὴ τὸν Νταϊβίς, μὰ εἶπε πὼς ἡ ὄλη ὑπόθεσις ἦταν μιὰ τραυματικὴ σύμπτωση ἢ κάποιο λάθος. Τὶ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἀστυνομία σ' αὐτό;

—Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν γεμάτη φρίκη. Ἰσχυρίστηκε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα. Παραδέχτηκε πὼς εἶχε παντρευτὴ τὸν Νταϊβίς, μὰ εἶπε πὼς ἡ ὄλη ὑπόθεσις ἦταν μιὰ τραυματικὴ σύμπτωση ἢ κάποιο λάθος. Τὶ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἀστυνομία σ' αὐτό;

—Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν γεμάτη φρίκη. Ἰσχυρίστηκε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα. Παραδέχτηκε πὼς εἶχε παντρευτὴ τὸν Νταϊβίς, μὰ εἶπε πὼς ἡ ὄλη ὑπόθεσις ἦταν μιὰ τραυματικὴ σύμπτωση ἢ κάποιο λάθος. Τὶ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἀστυνομία σ' αὐτό;

—Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν γεμάτη φρίκη. Ἰσχυρίστηκε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα. Παραδέχτηκε πὼς εἶχε παντρευτὴ τὸν Νταϊβίς, μὰ εἶπε πὼς ἡ ὄλη ὑπόθεσις ἦταν μιὰ τραυματικὴ σύμπτωση ἢ κάποιο λάθος. Τὶ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἀστυνομία σ' αὐτό;

—Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν γεμάτη φρίκη. Ἰσχυρίστηκε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα. Παραδέχτηκε πὼς εἶχε παντρευτὴ τὸν Νταϊβίς, μὰ εἶπε πὼς ἡ ὄλη ὑπόθεσις ἦταν μιὰ τραυματικὴ σύμπτωση ἢ κάποιο λάθος. Τὶ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἀστυνομία σ' αὐτό;

—Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν γεμάτη φρίκη. Ἰσχυρίστηκε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα. Παραδέχτηκε πὼς εἶχε παντρευτὴ τὸν Νταϊβίς, μὰ εἶπε πὼς ἡ ὄλη ὑπόθεσις ἦταν μιὰ τραυματικὴ σύμπτωση ἢ κάποιο λάθος. Τὶ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἀστυνομία σ' αὐτό;

—Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν γεμάτη φρίκη. Ἰσχυρίστηκε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα. Παραδέχτηκε πὼς εἶχε παντρευτὴ τὸν Νταϊβίς, μὰ εἶπε πὼς ἡ ὄλη ὑπόθεσις ἦταν μιὰ τραυματικὴ σύμπτωση ἢ κάποιο λάθος. Τὶ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἀστυνομία σ' αὐτό;

—Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν γεμάτη φρίκη. Ἰσχυρίστηκε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα. Παραδέχτηκε πὼς εἶχε παντρευτὴ τὸν Νταϊβίς, μὰ εἶπε πὼς ἡ ὄλη ὑπόθεσις ἦταν μιὰ τραυματικὴ σύμπτωση ἢ κάποιο λάθος. Τὶ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἀστυνομία σ' αὐτό;

—Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν γεμάτη φρίκη. Ἰσχυρίστηκε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα. Παραδέχτηκε πὼς εἶχε παντρευτὴ τὸν Νταϊβίς, μὰ εἶπε πὼς ἡ ὄλη ὑπόθεσις ἦταν μιὰ τραυματικὴ σύμπτωση ἢ κάποιο λάθος. Τὶ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἀστυνομία σ' αὐτό;

—Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν γεμάτη φρίκη. Ἰσχυρίστηκε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα. Παραδέχτηκε πὼς εἶχε παντρευτὴ τὸν Νταϊβίς, μὰ εἶπε πὼς ἡ ὄλη ὑπόθεσις ἦταν μιὰ τραυματικὴ σύμπτωση ἢ κάποιο λάθος. Τὶ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἀστυνομία σ' αὐτό;

—Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν γεμάτη φρίκη. Ἰσχυρίστηκε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα. Παραδέχτηκε πὼς εἶχε παντρευτὴ τὸν Νταϊβίς, μὰ εἶπε πὼς ἡ ὄλη ὑπόθεσις ἦταν μιὰ τραυματικὴ σύμπτωση ἢ κάποιο λάθος. Τὶ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἀστυνομία σ' αὐτό;

—Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν γεμάτη φρίκη. Ἰσχυρίστηκε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα. Παραδέχτηκε πὼς εἶχε παντρευτὴ τὸν Νταϊβίς, μὰ εἶπε πὼς ἡ ὄλη ὑπόθεσις ἦταν μιὰ τραυματικὴ σύμπτωση ἢ κάποιο λάθος. Τὶ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἀστυνομία σ' αὐτό;

—Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν γεμάτη φρίκη. Ἰσχυρίστηκε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα. Παραδέχτηκε πὼς εἶχε παντρευτὴ τὸν Νταϊβίς, μὰ εἶπε πὼς ἡ ὄλη ὑπόθεσις ἦταν μιὰ τραυματικὴ σύμπτωση ἢ κάποιο λάθος. Τὶ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἀστυνομία σ' αὐτό;

—Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν γεμάτη φρίκη. Ἰσχυρίστηκε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα. Παραδέχτηκε πὼς εἶχε παντρευτὴ τὸν Νταϊβίς, μὰ εἶπε πὼς ἡ ὄλη ὑπόθεσις ἦταν μιὰ τραυματικὴ σύμπτωση ἢ κάποιο λάθος. Τὶ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἀστυνομία σ' αὐτό;

—Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν γεμάτη φρίκη. Ἰσχυρίστηκε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα. Παραδέχτηκε πὼς εἶχε παντρευτὴ τὸν Νταϊβίς, μὰ εἶπε πὼς ἡ ὄλη ὑπόθεσις ἦταν μιὰ τραυματικὴ σύμπτωση ἢ κάποιο λάθος. Τὶ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἀστυνομία σ' αὐτό;

—Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν γεμάτη φρίκη. Ἰσχυρίστηκε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα. Παραδέχτηκε πὼς εἶχε παντρευτὴ τὸν Νταϊβίς, μὰ εἶπε πὼς ἡ ὄλη ὑπόθεσις ἦταν μιὰ τραυματικὴ σύμπτωση ἢ κάποιο λάθος. Τὶ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἀστυνομία σ' αὐτό;

—Θὰ σᾶς διηγηθῶ πολὺ σύντομα τὸ τελευταῖο κρούσμα πού σημειώθηκε. Δὲν τὸ εἶδα νὰ συμβαίνει, δὲν τὸ εἶδε οὔτε ὁ Χάντλεϊ. Ἀπλούστατα, ἡ ὄραία χήρα, πού εἶχε τώρα μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη περιουσία, ἐξαφανίστηκε. Τὴν εἶχα ξεχάσει. Πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, ἕνα φίλος μου πού ζῶσε στὸ Παρίσι καὶ πού τοῦ εἶχα διηγηθῇ τὴν ἱστορία τῆς κυρίας αὐτῆς σὰν κλασικὸ παράδειγμα, μού ἔστειλε ἕνα ἀπόκριμα γαλλικῆς ἐφημερίδας.

Τὸ ἀπόκριμα ἀνέφερε μιὰ αὐτοκτονία στὴ Λεωφόρο Γεωργίου Ε'. Ὦμα ἦταν ὁ Μ. Μάρτιν Μπέλφορντ, ἕνας νεαρός Ἀγγλος, πού εἶχε ἕνα διαμέρισμα ἐκεῖ. Φαίνεται πὼς εἶχε μόλις ἀρραβωνιασθῇ με μιὰ κάποια δεσποινίδα Λέσλο (τὸ παράνομά της μού διαφεύγει τώρα), πού εἶχε ἕνα σπίτι στὴν Λεωφόρο Φός.

Τέσσερις μέρες ἀργότερα, ὁ Μπέλφορντ γενμᾶτισε με τὴν γυναίκα αὐτὴ στὸ σπίτι της, γιὰ νὰ γιορτάσουν τοὺς ἀρραβῶνες. Ἐφυγε ἀπ' τὸ σπίτι στὴς 11 ἐκείνο τὸ βράδυ, ὑγέστατος καὶ πολὺ κεφάτος. Πῆγε στὸ σπίτι του. Ἄλλο πρωῒ, τὸν βρῆκαν νεκρὸ στὴν κρεβατοκάμαρά του. Εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς διηγηθῶ ὑπὸ ποιὲς συνθήκες;»

—Τὶς ίδιες;

—Ἀκριβῶς τὶς ίδιες. Τὸ δωμάτιο κλειδωμένο, δηλητηρίαση με ἐνδοφλέβιο ἔνση ὑδροκανονίου...

—Καὶ τί ἔγινε ἔπειτα;

Ὁ σὲρ Χάρβεϊ μισόκλεισε τὰ μάτια, σὰ ν' ἀναπολοῦσε τὸ παρελθόν.

Ἐστειλα τὸ ἀπόκριμα στὸν Χάντλεϊ, πού ἦρθε σ' ἐπαφὴ με τὴ γαλλικὴ ἀστυνομία. Ἀκόμα κ' οἱ ἐμπειρογνώμονες δὲν ἤθελαν ν' ἀκούσουν καμμιὰ ἄλλη ἐκδοχὴ ἐκτὸς ἀπ' τὴν αὐτοκτονία. Οἱ ρεπόρτερς τῶν ἐφημερίδων μίλησαν με συμπάθεια καὶ τραγικὸς ὄνους γι' αὐτὴ τὴν «ὄραία Ἀγγλίδα, τὴν πολὺ πλούσια καὶ κομψή». Ἀφῆσαν νὰ ἐννοηθῇ πὼς εἶχε γίνῃ ἕνα καυγαδάκι ἀνάμεσα στοὺς ἐρωτευμένους, πρᾶγμα πού ἐκείνη δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῇ. Καὶ σὲ μιὰ κρίση ἀτελείας, ὁ ἄνθρωπος εἶχε πάει στὸ σπίτι κ' εἶχε σκοτωθῇ.

Ὁ δρ. Μίντλσουορθ, καθισμένος στὴν κοντινὴ πολυθρόνα του, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου, ἔβγαλε μιὰ πίπα καὶ τὴν φύσηξε προσεχτικῶς. Ὁ Ντίκ κατάλαβε πὼς αὐτὴ ἡ κίνησις ἀνακούφιζε κάπως τὴν ἀμηχανία του κ' αἰσθάνθηκε πὼς

ἡ παρουσία τοῦ γιατροῦ, πού ἀντιπροσώπευε τὸ Σίξ "Εἰς καὶ τὴν ὁμολόγησι, ἔκανε ἀκριβῶς τὴν ὄλη ὑπόθεσις νὰ φαίνεται τόσο ἐξωφρενικὴ. Ὁ γιατρός τοῦφερνε στὸ νοῦ τὴν κ. Μίντλσουορθ, τὴν κ. Πράις, τὴν λαϊκὴ "Εἰς καὶ τὴν Σύνθηα Ντρίου...

—Γιὰ σταθῆτε! ἔσπεσε ὁ Ντίκ. "Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶναι ἀπίθανη!

—Φυσικά, συμφώνησε ὁ σὲρ Χάρβεϊ. Ἀλλὰ ὅμως ἔγινε.

—Θέλω νὰ πῶ ὅτι μπορεῖ νὰ ἐπρόκειτο, στὸ κάτω-κάτω, γιὰ αὐτοκτονίες!

—Ἴσως νὰ ἦταν αὐτοκτονίες, ἔκανε ὁ ἄλλος μ' εὐγενικὸ τόνο. Ἴσως καὶ ὄχι. Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ, κύριε Μάρχαμ, πῆτε μου εἰλικρινά: Δὲν σᾶς φαίνεται αὐτὴ ἡ κατάσταση λίγὰ κί ἱποπτη; Λίγὰ κί ἀφύσκη;

Ὁ Ντίκ ἔμεινε σιωπηλός γιὰ λίγο.

—Τὶ λέτε, κύριε Μάρχαμ;

—Ὁραία. Παραδέχομαι πὼς εἶναι ἀφύσκη. Μὰ δὲν συμφωνῶ πὼς οἱ περιστάσεις εἶναι πάντα οἱ ίδιες. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος στὸ Παρίσι... πὼς τὸν ἔλεγε;

—Μπέλφορντ.

—Ἐπῆτε πὼς δὲν τὸν παντρεύτηκε! Εἶχε λοιπὸν τίποτα νὰ κερδίσῃ ἀπ' τὸ θάνατό του;

—Ὀχι, τίποτα. Οὔτε πεντάρα.

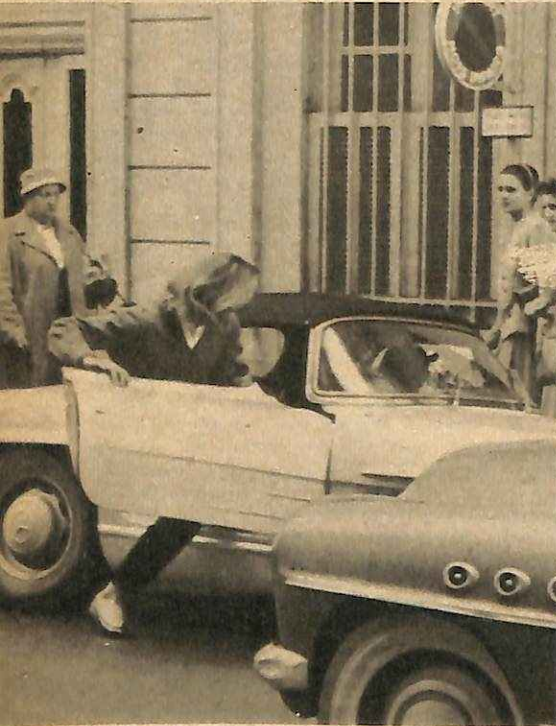
—Τότε πὸν κίνητρο τῆς ἀποδίδετε;

—Διάβολε! ἔκανε ὁ σὲρ Χάρβεϊ. Δὲν βλέπετε

ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ ἔφτασε σ' ἕνα σημεῖο ὅπου δὲν μπορεῖ πιά νὰ σταματήσῃ;

Μὲ πολλὴ δυσκολία ὁ σὲρ Χάρβεϊ στηρίχτηκε στ

ΑΣ ΜΗ ΤΕΛΕΙΩΣΟΥΝ ΠΟΤΕ ΟΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΜΑΣ!..

Η ΣΥΛΒΙΑ άνεδαίνει διαστικά στη «Μερσεντές» του Καρίμ για ν' αποφύγει τούς όχληρους δημοσιογράφους και φωτορεπόρτερς

ΟΙ ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΙ αντιπρόσωποι του τύπου πολιορκούσαν τούς δυο νεαρούς έρωτευμένους. 'Ο υπάλληλος του ξενοδοχείου αναγκάστηκε νά φερθή με άγένεια.

Ο ΚΑΡΙΜ ΔΕΝ ΒΙΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗ. Κ' Η ΣΥΛΒΙΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΗ

τέρα του, τού πρίγκιπα 'Αλφ Χάν, κ' η Σύλβια στο ξενοδοχείο «Γκραντ ντ' Άλμπιόν», με τόν πατέρα της Φερνάντο Καζαμπλάνκας, τη μητέρα της 'Αντώνια και τόν μικρότερο αδελφό της Τζόννυ (16 ετών).

Την 1η 'Απριλίου, στις 2 μ.μ., η πρασινόγκριζη Μερσεντές 300 S. L. τού 'Αγά Χάν βρισκόταν στην αυλή του ξενοδοχείου, πλάι στο αμερικανικό αυτοκίνητο τού κ. Καζαμπλάνκας. 'Ο τελευταίος αυτός συζητούσε, τήν ίδια ώρα, μ' έναν κτηματομεσίτη, γιατί σκόπευε ν' αγοράσει ένα κτήμα στην Κιανή 'Ακτή.

Στό άναμεταξύ, ό Καρίμ κ' η Σύλβια τό είχαν σκάσει... Είχαν ραντεβού στις 5 τ' απόγευμα με τόν Τζόννυ στο κατάστημα αθλητικών ειδών τού παλιού πρωταθλητού της Ιαπωνικής πάλης Ντυμουλν. 'Εκεί διάλεξαν μιά ροκέττα για τή Σύλβια.

'Εκεί, σ' αυτό τό κατάστημα, τούς πλησίασαν μερικοί δημοσιογράφοι και ρώτησαν τόν νεαρό θρησκευτικό άρχηγό 80.000.000 'Ισμηλντών τί έπρεπε νά σκεφθούν για τή σύμπτωση χάρη στην όποία είχε ξαναβρή στις Κάννες τήν Σύλβια Καζαμπλάνκας. Μήπως ήταν ένα δεύτερο πρελούδιο τών άρραβώνων, πού είχαν αντιμετώπισθ πριν από τρείς μήνες;

'Ο 'Αγά Χάν δέν άπάντησε ούτε νάι, ούτε όχι. Πιο όμιλητικός όμως παρά στο Κίτσμπυλ, έξήγησε:

—Γυρίζω άπ' τίς 'Ινδίες. "Εφτασα τά μεσά-

νυχτα στο Σατώ ντε λ' 'Οριζόν. "Επειτα άπ' τó μακρινό του ταξίδι, έχω ανάγκη ν' ανταλλάξω άπόψεις με τόν πατέρα μου, πού πρόκειται νά γυρίσει αυτές τίς ημέρες άπ' τή Νέα 'Υόρκη και με τó θείο μου Σαντροννέν. Δέν ήρθα στις Κάννες παρά μόνο γι' αυτό...

»'Όσο για τήν έδω παρουσία τής Σύλβιας Καζαμπλάνκας, έχετε δικío νά μιλάτε για σύμπτωση. Καί μάλιστα για σύμπτωση εύτυχή... 'Αλλά τó γεγονός ότi μάς βλέπετε μαζί δέν πρέπει νά σας οδηγί σε διαστικά συμπεράσματα. Γνωρίζομαστε άπό καιρό. "Ημουν συμμοθητής με τόν αδελφό τής Σύλβιας κ' είμαστε καλοί σύντροφοι.

—Μόνο σύντροφοι;

Μή με παντρεύετε άκόμη...

Ο Καρίμ έβαλε τά γέλια, κ' έπειτα πρόσθεσε: —Δέν είμαι παρά 21 ετών. Μή με παντρεύετε πολύ γρήγορα! "Αλλωστε, έχω άκόμα πολλά ταξίδια νά κάνω. Μόνο έπειτα θά σκεφτώ ν' άρραβωνιαστώ και—πιστέψτε με—θά τó αναγγείλω!

'Η Σύλβια είχε κρυφί στο ώοαίο σπόρ αυτοκίνητο τού πρίγκιπα τών παραμυθιών της πού, χωρίς νά καθυστερήσει περισσότερο, τήν άδήγησε στο Σατώ ντε λ' 'Οριζόν, όπου τούς περίμεναν ή Μπεττίνα (ή φίλη τού πατέρα του, τού 'Αλφ Χάν), ό Σαντροννέν κ' ή γυναίκα του Νίνα Ντάυερ (τέως μανωκέν).

Στίς 8. 40' τó βράδυ, ό Καρίμ ξαναωδήγησε τήν Σύλβια στο ξενοδοχείο της.

Μετά μισή ώρα ξαναφύγαν μαζί, προστατευμένοι άπό άπόλυτο σκοτάδι, γιατί όλα τά φώτα τών δρόμων ήταν σβηστά, στίς Κάννες, έξ αιτίας τής άπεργίας τών δημοτικών υπαλλήλων. 'Αλλά σε λίγο, οι δυο νέοι θεάθηκαν πάλι στο Θέατρο τού Καζίνου, όπου ή Μισελίν Πρέλ κι ό "Υ6 Ρομπέρ έρμήνευσαν τó γνωστό έργο τού Ρόμπερτ "Αντερσον «Τοάι και Συμπάθειαν»...

"Ετσι πέρασαν εκείνη τήν ήμέρα, στίς Κάννες, ό Καρίμ κ' η Σύλβια. Λίγες μέρες άργότερα, τó Μεγάλο Σάββατο τών Καθολικών, ό Καρίμ κ' η Σύλβια φιλήθηκαν στο γήπεδο τού γκόλφ τών Κανών, μπροστά σε καμμία δεκαπενταριά παίκτες! 'Η είδηση αύτή τηλεφωνήθηκε στίς έφημέριδες άπό έναν αυτόπτη μάρτυρα, με άποτέλεσμα νά σπεύσουν οι ρεπόρτερς στο γήπεδο και νά σημειωθούν μάλιστα... 20 παραβάσεις τών διατάξεων τής προχάιας! "Αδικος κόπος, όμως. "Όταν οι δημοσιογράφοι και οι φωτογράφοι έφτασαν, οι δυο έρωτευμένοι είχαν εξαφανισθ. 'Επακολούθησαν νέες μάταιες αναζητήσεις. Τό κυνηγητό βάσταξε όλο τ' απόγευμα... "Ενα πράγμα πάντως είναι βέβαιο: Πώς τó φλέρτ άνάμεσα στον 'Αγά Χάν τόν Δ' και τή γοητευτική Μεξικάνα εξέλιχθηκε σε πραγματικό πάθος... ■■■

«ΑΧ, ΘΕΕ ΜΟΥ, μάς ανακάλυψαν πάλι!», άναφώνησε ή νεαρή γοητευτική Μεξικάνα με τά μαύρα άμυγδαλωτά μάτια, κ' έκρυψε τó πρόσωπο με τó χέρι για ν' αποφύγει τόν φωτογραφικό φακό. 'Η «συμπτωματική» συνάντηση τού Καρίμ και τής Σύλβιας Καζαμπλάνκας στην Κιανή 'Ακτή άναζωπύρησε τίς φήμες περί τών προσεχών άρραβώνων τους. Φυσικά, ό νεαρός θρησκευτικός άρχηγός τών 'Ισμηλντών ούτε έπίβεβαιώνει, ούτε διαψεύδει τίς διαδόσεις, αλλά αυτό δέν είναι, βέβαια, ένδειξη πώς είναι λιγώτερο έρωτευμένος.

Μέσα στα πλήθη τών έκδρομένων πού κατέκλυσαν τίς Κάννες για τίς διακοπές τού Πάσχα, τó πιο γοητευτικό, κ' ίσως τó πιο εύτυχισμένο ζευγάρι έκανε τά ψώνια του. 'Εκείνος, με μιά τούφα μαλλιά στο μέτωπο, σά μαθητής κολλεγίου, με τó πρόσωπο ήλικοαμένο, με άκτινοδόλο χαμόγελο, μ' ένα πράσινο πουλόβερ πάνω άπό άσπρο πουκάμισο με μεγάλο γιακά, ήταν ό Καρίμ, 'Αγά Χάν ό Δ'. 'Εκείνη, ένα θαυμάσιο διαβολάκι 17 ετών, ντυμένη κατακόκκινα, με μόνο ένα άσπρο πέπλο στα ξανθά, σταχτιά μαλλιά της, ήταν ή νεαρή Μεξικάνα με τά μαύρα άμυγδαλωτά μάτια, ή Σύλβια Καζαμπλάνκας.

Περπατούσαν ό ένας πλάι στόν άλλον, κ' έπειτα, άρχίζοντας ξαφνικά νά τρέχουν, προσπαθούσαν παιχνιδιάρικα νά περάσουν ό ένας τόν άλλον, γλιστρώντας άνάμεσα στούς διαβάτες, σταματώντας μπροστά στο άλφα ή τó βήτα κατάστημα μόδας, δερματίνων ειδών ή φωτογραφικών μηχανών. 'Ο Καρίμ τήν έπαιρνε άπ' τó χέρι όταν ήταν νά περάσουν κανένα δρόμο. Μ' ένα πήδημα, βρίσκονταν στο άπέναντι πεζοδρόμιο, μπροστά σ' ένα ζαχαροπλαστείο. Μά ή Σύλβια προτιμούσε άπ' τά γλυκά τούς πίνακες πού ήταν έκτεθειμένοι σε μιά έκθεση ζωγραφικής. Πειθήνιος, ό Καρίμ τήν άκολουθούσε...

Μόνο άφού είχαν πιά καθή, οι κάτοικοι τών Κανών τούς αναγνώριζαν, κατάπληκτοι:

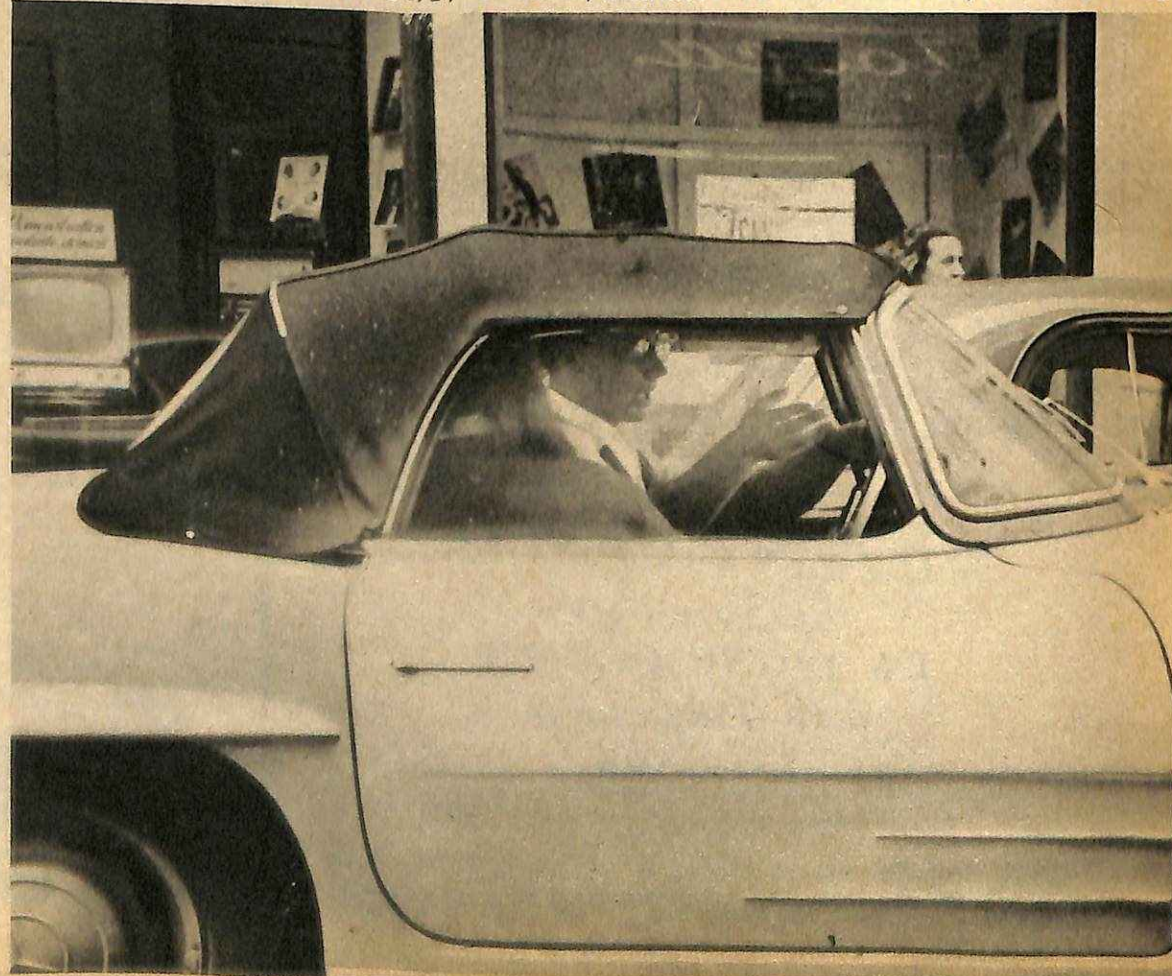
—Μά ήταν ό Καρίμ... με τή μικρή Μεξικάνα!

Δέν είχαν χρειαστή περισσότερα, τόν περασμένο Δεκέμβριο, για νά τούς θεωρήσουν άρραβωνιασμένους στο κέντρο χειμερινών σπόρ τού Κίτσμπυλ, στην Αυστρία. Πριν φύγει πρós άλλες χιονισμένες κορυφές, ό νεαρός πρίγκιπας είχε τότε παρακαλέσει τούς δημοσιογράφους:

—Μή με ρωτάτε περισσότερα! Δέν θ' άπαντήσω σε καμμία έρώτηση. "Ηρθα στο Κίτσμπυλ για νά ξεκουραστώ. "Όλα τ' άλλα είναι καθαρή φαντασία...

Τή νύχτα τής 31ης Μαρτίου πρός τήν 1η 'Απριλίου, οι δυο νέοι έφτασαν στίς Κάννες: 'Ο Καρίμ στο Σατώ ντε λ' 'Οριζόν, στόν πύργο τού πα-

Η ΠΡΑΣΙΝΟΓΚΡΙΖΑ ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ 300 S. L., ΤΟΥ ΚΑΡΙΜ, ΑΝΑΓΚΑΣΤΗΚΕ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ, ΓΙΑΤΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ

ΗΤΑΝ ΑΔΙΑΒΑΤΟΣ...

...ΛΟΓΩ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΥΝΩΣΤΙΣΜΟΥ. ΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ, ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΑΝ, ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΘΗΚΑΝ ΑΡΚΕΤΑ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Οι ΕΙΚΟΝΕΣ παρουσίασαν σε παλιότερο τεύχος τους τρεις Έλληνες καλλιτέχνες που εργάζονται στο Παρίσι, την Μ. Αντιπεράκη, τον Δ. Βασιλάκη, τον Κ. Κονλεντιανό. Σήμερα θα παρουσιάσουν άλλους τέσσερις καλλιτέχνες, δυο ζωγράφους—τον Γαίτη και τον Βυζαντιό—και δυο γλύπτες—την Γαβριέλλα και τον Βαλοαμάκη—που κατώρθωσαν να δημιουργήσουν ένα όνομα στο Παρίσι και ν' αναγνωριστή το έργο τους. Με τη διαδοχική αυτή παρουσίαση των αποδήμων Έλλήνων καλλιτεχνών του εξωτερικού, οι ΕΙΚΟΝΕΣ επιδιώκουν κυρίως να συμπληρώσουν την ιδέα που σχηματίζει η κοινή γνώμη απ' τις εκθέσεις στην Ελλάδα, για τις καλλιτεχνικές αξίες του έθνους στον καιρό μας, με τη γνωριμία και των μαχομένων στο εξωτερικό καλλιτεχνικών μας δυνάμεων.

ΤΟ ΠΟΥΛΙ αυτό, από τα τελευταία έργα του Γαίτη, αποκαλύπτει το τραγικό μεγαλείο ενός πτερωτού πλάσματος, που μάχεται να κρατηθεί στον αέρα, αλλά που ή μοίρα του γράφει κάποτε να πέση για πάντα.

Ο ΓΑΪΤΗΣ δουλεύει γονατιστός σε τέσσερις-πέντε πίνακες, που αρχίζουν και τελειώνουν μαζί. Η δουλειά στο πάτωμα του δίνει πιο μεγάλη ελευθερία και είναι γρήγορος στην εκτέλεση των πινάκων του.

Ο ΓΑΪΤΗΣ, Ο ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ, Η ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ, Ο ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ

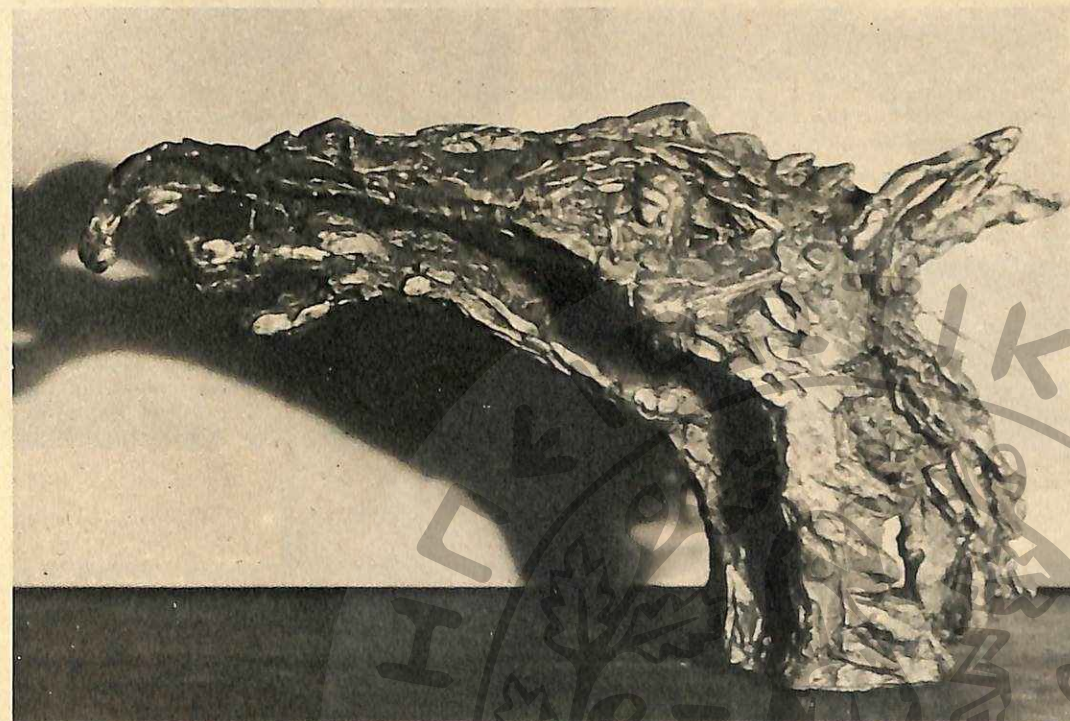
4 Έλληνες ανοίγουν δρόμους στο Παρίσι

Τεχνοκριτικό σημείωμα του κ. ΑΓΓΕΛΟΥ Γ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

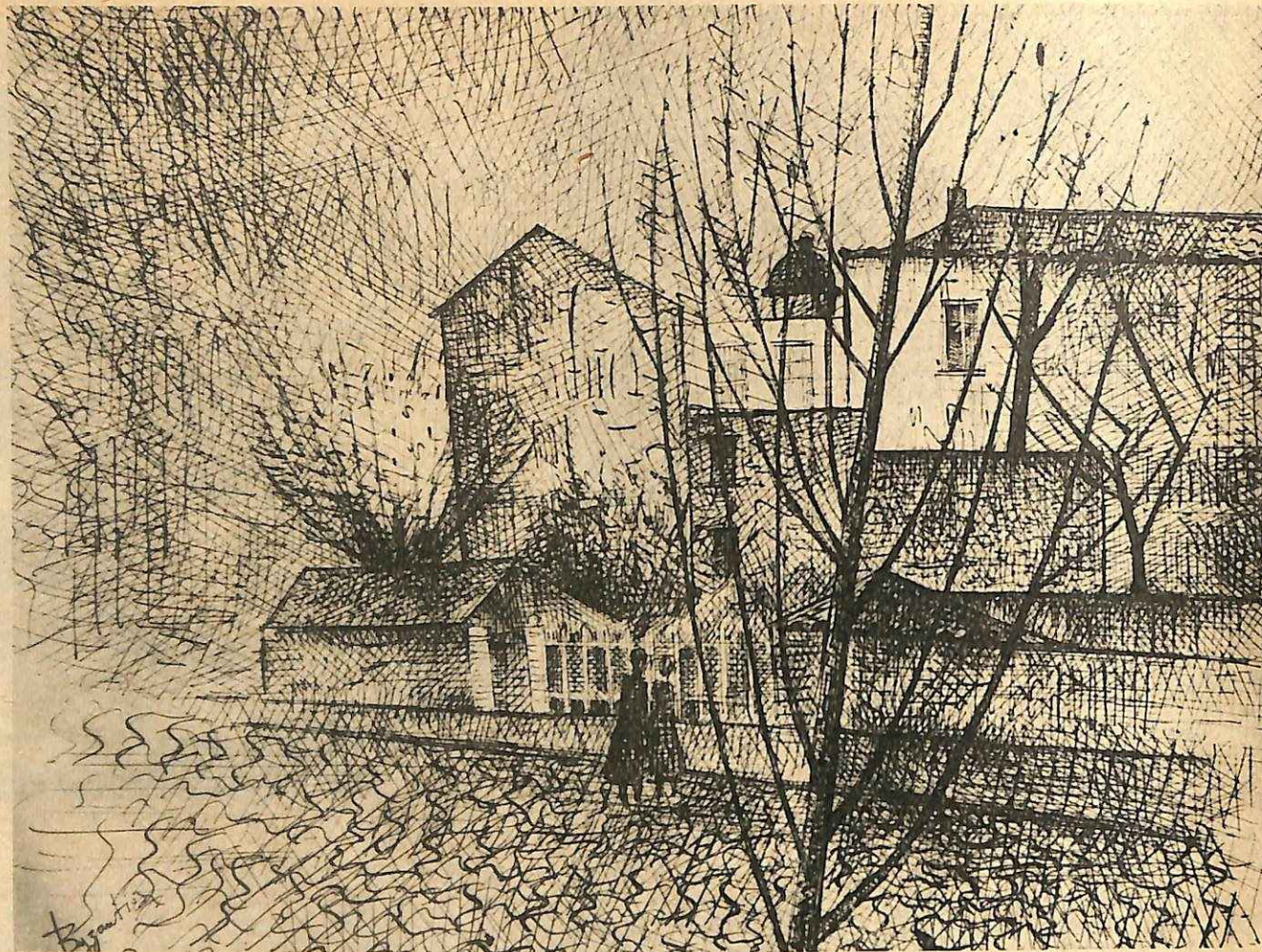
Όταν, τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1954, ὁ Γιάννης Γαίτης ἔκαμε, στὴν Αἴθουσα τοῦ ξενοδοχείου «Κεντρικόν», μιὰ ἐκθεσὴ ἀτομικὴ, ξεσηκώθηκε ἐναντίον του μιὰ σταυροφορία μερίδος τοῦ τύπου καὶ τῆς «κριτικῆς». Ἀφοῦ γιὰ πολλὰ χρόνια τὸν εἶχαν καταδικάσει στὴν ἀγνοία, ἔτσι πού ὁ Γαίτης δὲν μποροῦσε νὰ πουλήσῃ οὔτε ἓνα ἔργο του στὶς ἐκθέσεις καὶ στὸ ἐργαστήριό του, μόλις ἓνας τεχνοκρίτης πήρε τὸ μέρος του καὶ ὑπερασπίστηκε δημοσίᾳ τὴν ἀξία του καὶ τὸ ταλέντο του, ρίχθηκαν κατὰ πάνω του γιὰ νὰ τὸν ἀπαράξουν. Ἐφτάσαν οἱ κατηγοροὶ του στὸ σημεῖο νὰ γράψουν στὸ ἐξωτερικόν, νὰ παρουσιάσουν ὅπως ἤθελαν τὰ γεγονότα σὲ ξένους κριτικούς τῆς τέχνης, μὲ κύρος καὶ ὄνομα, καὶ νὰ τοὺς ζητήσουν νὰ συστήσουν στὸν

Ἕλληνα τεχνοκρίτη, πού εἶπε δυὸ καλὰ λόγια γιὰ τὸν Γαίτη, νὰ μὴ ἀναλαμβάνῃ τέτιες εὐθύνες γιὰτὶ ἔκαμε κακὸ μὲ τὰ γράφτά του στὴν κοινὴ γνώμη καὶ στὴν τέχνη. Ὁ Γαίτης ἔφυγε, τὸν ἴδιο ἐκεῖνο χρόνο, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, χωρὶς πίκρα γιὰ ὅσους τὸν ἔβλαψαν, κ' ἐγκαταστάθηκε μὲ τὴ γυναῖκα του στὸ Παρίσι. Τὸν ἄλλο χρόνο πήρε μέρος σὲ δυὸ ἐκθέσεις· στὸ Φθινοπωρινὸ Σαλὸν καὶ στὴν Ἑκθέσῃ τῶν Ἑνῶν Καλλιτεχνῶν τῆς Γαλλίας. Στὰ 1956 ἔλαβε μέρος σὲ ἄλλες ἑξὶ γαλλικὲς ἐκθέσεις καὶ ἰ κριτικὴ ἀρχισε νὰ τὸν προσέχῃ καὶ νὰ τὸν τιμᾷ. Ἐνα θρόνυ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ ἑνὸς παράδοξο ἐπισκέπτη. Ζήτησε νὰ ἰδῇ τὴ δουλειά του.

Η ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ μελετᾷ, μὲ τὸ καλὲμὶ στὸ χέρι, τ' ἀγαπητὰ τῆς ὀστράκα. Ἡ φύση τῆς δείχνει τὴ σοφὴ γεωμετρία τῶν παιγνιδιῶν τῆς καὶ τὸ μάθημα αὐτὸ θὰ τὸ θυμᾶται ἡ καλλιτέχνης, ὅταν θ' ἀρχίσῃ νὰ δουλεῦῃ τὰ δικά της δημιουργήματα. Δὲν ἀντιγράφει τὴ φύση. Ἀφομοιώνει μόνο τὰ παραδείγματά της καί, στὸ ἔργο της, μᾶς ὑποβάλλει τὴν εἰκόνα τῶν ὀστράκων πού ἔχουν τὴ σφραγίδα τῆς ἐλεύθερης δημιουργίας μιᾶς γλύπτριας πού ἀγάπησε τὶς ἀκρογιάλιες τοῦ Αἰγαίου.

ΚΕΦΑΛΙ ὁλόγου σὲ μέταλλο πού τὸ ἐπλάσε ἡ Γαβριέλλα. Εἶναι κομμάτι ἀπὸ μιὰ μεγαλύτερη σύνθεση, πού ἐκφράζει τὴν ἀγωνία καὶ τὴν ἐνταση τοῦ ζώου πού μάχεται νὰ κερδίσῃ στὶς κούρσες. Τὸ δραματικὸ στοιχεῖο εἶναι φανερό στὴν κίνηση καὶ διάρθρωση τῶν ἀνατομικῶν στοιχείων τῆς κεφαλῆς τοῦ ζώου. Στὸ αἶσθημα, πού κατέχει τὸ μοντέλο της, ἡ Γαβριέλλα μᾶς μεταδίδει κάτι ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς της

ΣΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ αυτή έχουμε ένα χαρακτηριστικό σχέδιο με πέννα, του νέου Βυζάντιου. Η ατμόσφαιρα που περιβάλλει, υγρή και γκρίζα, το Παρίσι έρμηνεύεται εδώ με κάθετες και οριζόντιες γραμμές, που δίνουν στα σπίτια, στο πλακόστρωτο, στον ουρανό τόνους όμιχλης και αίσθηση φθινοπώρου. Το σχέδιο έχει σαφήνεια και οι φόρμες πλαστικότητα και συγκίνηση.

Ο ΝΕΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ, με την αδελφή του Μαρινέλλα, στο εργαστήριό του. Τα δυο αδέλφια αποτελούν ένα υπόδειγμα στοργής και αλληλεγγύης. Η Μαρινέλλα και ο πατέρας της, ο Περικλής Βυζάντιος, ώργάνωσαν με επιτυχία τις δυο εκθέσεις που έγιναν στην Αθήνα.

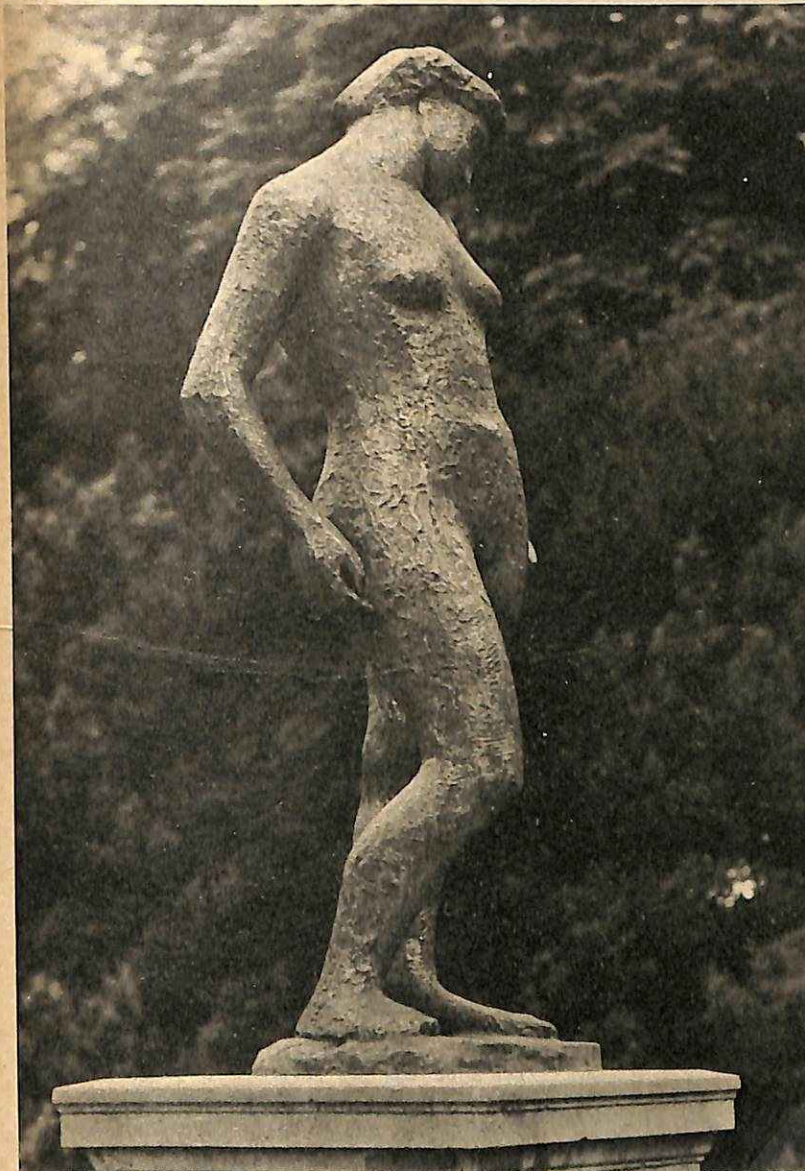
Ο ΓΑΪΤΗΣ ΑΓΝΟΗΘΗΚΕ ΚΑΙ ΚΑΤΑΚΡΙΘΗΚΕ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ. ΕΦΘΑΣΕ ΤΩΡΑ Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΩΣΕΩΣ

Ο Γαΐτης του την έδειξε. Ο ξένος κοιτούσε προσεκτικά τους πίνακές του και δεν μίλαγε. Τον χαιρέτησε κ' έφυγε. Στις 11 τη νύχτα ο ξένος ξαναγύρισε: «Αγοράζω όλη τη δουλειά σου, του είπε. Είμαι ιδιοκτήτης και διευθυντής της Γκαλερί Ντιντρώ. Θα υπογράψω ένα συμβόλαιο, θα σου πληρώσω τα υλικά σου, τη ζωή σου, θα σου δώσω και την άμοιβή σου κ' εσύ θα μου παραδίδεις πίνακες. Θα ζωγραφίζεις όπως θέλεις, αλλά θα ζωγραφίζεις για την Γκαλερί μου». Ο Γαΐτης νόμιζε πως όνειρευόταν. «Ως τότε είχε ένα μικρό επίδομα, 1.000 δραχμές το μήνα, από την εκκλησία της Τήνου, κ' ένα δοθήμα από τον πατέρα του, που προστάτευε άλλα τέσσερα παιδιά του κι αδέλφια του Γιάννη στην Αθήνα. Χωρίς πολλές συζητήσεις, ο Γαΐτης υπέγραψε το συμβόλαιο και από τότε η ζωή του απέκτησε μία βάση. Έπεσε με τα μούτρα στη δουλειά. Έκθεσεις, αγορές, καλές κριτικές. Ο Γιάννης Γαΐτης άρχισε να δικαιώνεται στη Γαλλία. Το παλληκάρι δικαιώθηκε και οι έγχρονοί του στην Αθήνα κατάπιαν τη γλώσσα τους.

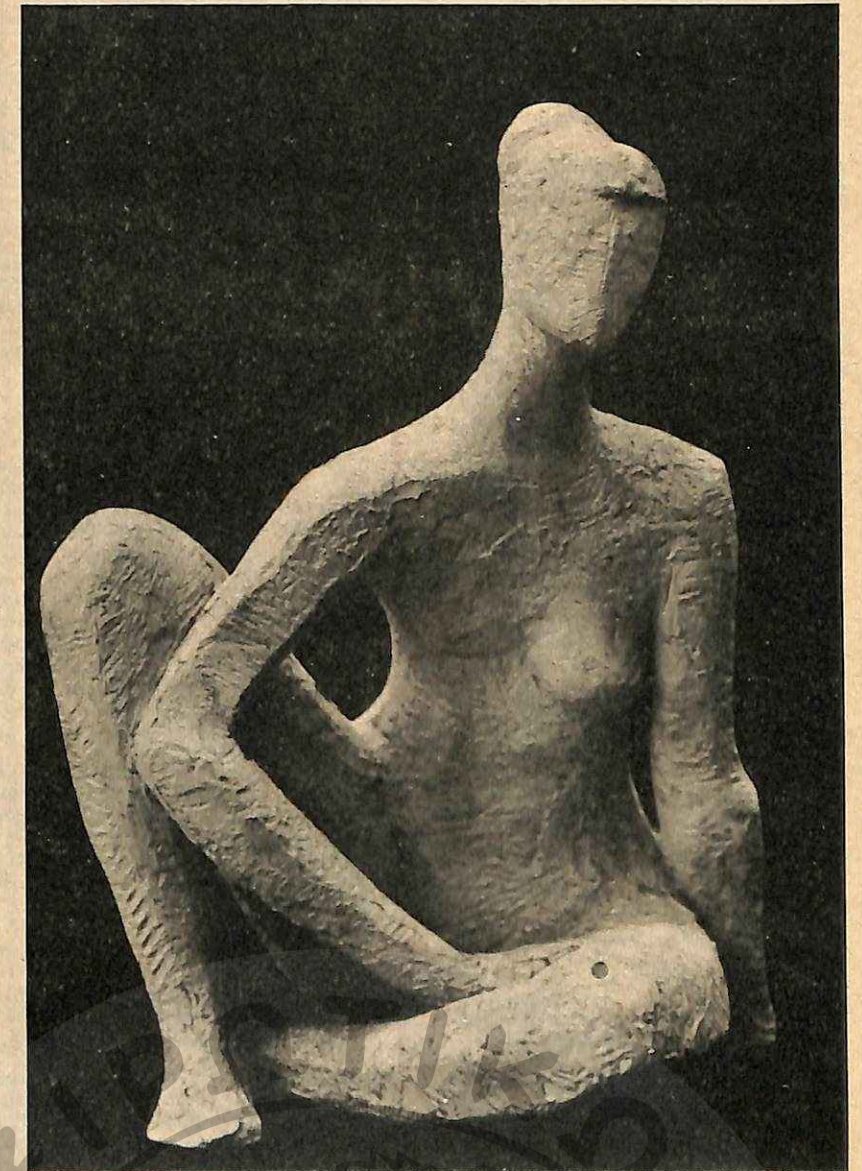
Ένα παιδί με πυρετό

Ο Γιάννης Γαΐτης γεννήθηκε το Μάρτιο του 1923 στην Αθήνα. Ο πατέρας του Φραγκίσκος είχε ταβέρνα απέναντι στο Πολυτεχνείο κ' εκεί συχνάζαν πολλοί καλλιτέχνες. Έπειτα άλλαξε δουλειά, έγινε αυτοκινητιστής, για να κερδίσει περισσότερα και

Η «ΑΓΝΟΤΗΣ», το ωραιότερο αυτό άγαλμα του Βασιλάκη, στήθηκε ήδη στο Πανεπιστημιακό Πάρκο του Παρισιού.

«ΚΑΘΙΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ». Βαθεία ανθρωπιά διακρίνει τα έργα του Βασιλάκη, που έχουν συγκίνηση και ποιότητα.

κής περιόδου και σε μία αναδρομική του έκθεση έδειξε στην Αθήνα πως αγωνίστηκε για να οργανώσει τα σχήματά του σύμφωνα με τις γεωμετρικές κληρονομίες του Αιγαίου.

Στο Παρίσι ο Γαΐτης πέρασε από μία καλλιτεχνική κρίση. Όταν βρέθηκε μέσα στο μεγάλο αυτό ζυμωτήριο της τέχνης, σταμάτησε να ζωγραφίζει. Έδωσε μουσική, έθεσε, μάθαινε να μιλά με τους ξένους καλλιτέχνες, προσπαθώντας να καταλάβει τις ανησυχίες τους. Είχε ξαναγίνει μαθητής. Έπειτα άρχισε τη δουλειά, με το πάθος που τον χαρακτηρίζει. Εύρισκε και πάλι την αυτοκυριαρχία του και την ελευθερία του. Ξαναγινόταν αυτός ο ίδιος, αλλά τώρα με περισσότερη δύναμη και πρωτοτυπία στις εκφραστικές του απεικονίσεις. Η Γαλλία δεν τον έβριγε με τη δυσπιστία της, ούτε και με τις ειρωνείες της, γιατί ήταν η πατρίδα της μοντέρνας τέχνης. Τον καταλάβαινε και τον βοηθούσε να ξεδιπλώνει όλες του τις πτυχές, να ανοίγει ολοένα περισσότερο τα φτερά του, να πετά ακόμη πιο ψηλά, ως εκεί που ήταν δυνατόν να πετάξει. Και ο Γαΐτης ένοιωσε πως γινόταν αέρας. Τα πουλιά του, τα ζώα του, τα λουλούδια του, οι αφηρημένες του συνθέσεις μάς μιλούν για την όρη και το θάρος της τέχνης του, τον πυρετό και τον παλμό της ιδιοσυγκρασίας του, ακόμη για τη δύναμή του να χτυπά τις πύλες του μυστηρίου και ν' αποσπά τα μυστικά της ύπαρξης. Αλλά όταν κατακτά ένα μυστικό, ο Γαΐτης δεν σταματά τη μάχη με τον εαυτό του και την τέχνη. Την ξαναρχίζει. Ανανεώνει

τα καθημερινά, χωρίς να χάνει την ατομικότητά του. Ο Γαΐτης, μέσα στη μαχόμενη φάλαγγα της μοντέρνας τέχνης, διακρίνεται για τη ζωντάνια του και την αποφασιστικότητά του.

Η γυναίκα του

Η γυναίκα του Γαΐτη είναι κι αυτή καλλιτέχνης. Γεννήθηκε πριν τριανταδύο χρόνια στον Πύργο της Ηλείας και το οικογενειακό της όνομα είναι Γαβριέλλα Σίμωνη. Ο πατέρας της Κωνσταντίνος ήταν χημικός και ο αδελφός της, ο Γιώργος, ακολούθησε το στάδιο του πατέρα του και εργάζεται τώρα στο Χνείο του Κράτους στη Σύρο. Η καλλιτεχνική παράδοση της οικογένειας έρχεται από την πλευρά της μητέρας της. Η γιαγιά της ήταν δασκάλα του πιάνου και οι δυο της κόρες, η μία η μητέρα της Γαβριέλλας, είχαν μουσική μόρφωση. Η ίδια η καλλιτέχνης μας σπούδασε πιάνο στο Ωδείο Αθηνών, τελείωσε την Εμπειρική Σχολή Θηλέων και τη Σχολή Καλών Τεχνών. Ακολούθησε μαθήματα στο εργαστήριο του Μιχάλη Τάμπρου, από το 1945 ως το 1950, κ' έγινε γλύπτης. Παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στην Πανελλήνια Έκθεση του 1952 κ' έπειτα έλαβε μέρος σε μία έκθεση γυναικών στην αθούσα «Κνωσός» (1953). Στα 1954 έλαβε μέρος στο διαγωνισμό υποτροφιών του Κρατικού Ιδρυματός Υποτροφιών και κέρδισε την πρώ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 50

Εδω κι' Εκει

■ ■ ΣΤΗΝ Κοπεγχάγη, μία γριά 75 χρονών έτιμήθηκε με αθλητικό μετάλλιο. Έτρεξε 200 μέτρα σε 43 δευτερόλεπτα και 9 χιλιόμετρα σε 62 λεπτά. Η κυρία αυτή άρχισε να ενδίαφεται για τον αθλητισμό σε ηλικία 40 ετών.

■ ■ ΥΣΤΕΡ' από πολλά χρόνια συζητήσεων και αναποφασιστικότητας, οι επιστήμονες κατέληξαν, επί τέλους, στο συμπέρασμα ότι το δέρμα της ζέμπρας δεν είναι ανοικτόχρωμο με σκούρες λωρίδες, αλλά σκούρο με ανοικτόχρωμες λωρίδες, αναφέρει σε μία ανακοίνωσή της η Γεωγραφική Έταιρία της Ουάσιγκτον.

■ ■ Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ Γάλλος συγγραφέας Ζυλ Ρομάν, κυριευθείς κι αυτός απ' τη μανία της στατιστικής, είχε την υπόμνηση να μετρήσει πόσα είναι τα πράγματα που παρουσιάζονται στα μυθιστορήματά του και τα θεατρικά του έργα. Ο αριθμός τους υπερβαίνει τα 1500.

■ ■ ΜΙΑ τελευταία στατιστική των τελωνεϊων της Νέας Υόρκης αποκαλύπτει ότι περισσότεροι από 300.000 «αυθεντικοί» πίνακες του ζωγράφου Κορδό είσηχθησαν απ' την Ευρώπη στην Αμερική μέσα σε είκοσι χρόνια.

■ ■ ΣΥΜΦΩΝΑ με πρόσφατη απογραφή, στη Ρώμη υπάρχουν 60.000 αναλφάβητοι.

■ ■ ΓΙΑ να βγεί κανείς διπλωματούχος μάγειρος από τη σχολή μαγειρικής της Μόσχας, πρέπει να ξέρει να ετοιμάζει το λιγότερο διακόσια διαφορετικά φαγητά. Τριακόσιοι ξένητα μαθήται άποφοιτούν κάθε χρόνο απ' τη σχολή.

■ ■ ΕΝΑΣ νέος τρόπος αυτοκτονίας —όχι δυστυχώς προσιτός στους μη εύπορους— ανακαλύφθηκε από μια Νιουορκέζα 63 ετών. Η άπογοιτευμένη αυτή απ' τη ζωή Αμερικανίδα κλείστηκε μέσα στο ηλεκτρικό φυγείο του σπιτιού της.

■ ■ Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ Μπίλλυ Γκράχαμ είναι σ' όλη την Αμερική ο άνθρωπος που έδωσε τα περισσότερα λεπτά για την αυτοδιδασκαλία του. Περίπου 20 εκατομμύρια δολάρια!

■ ■ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ παιχνίδι της μόδας στη Νέα Υόρκη: Να ταλαιπωρήσετε, σ' ένα πάρτυ, με πειράγματα έναν καλεσμένο τόσο πολύ, ώστε να του προκαλέσετε σύμπλεγμα κατωτερότητας.

■ ■ ΣΤΟ Νήμπουλ (Γερμανία) ένας γάμος έγινε στο δημαρχείο στις 5.30 το πρωί. Ο γαμπρός είχε άρσει την άσυνήθιστη αυτή ώρα, επειδή είχε ένα σοβαρότατο ραντεβού για δουλειές το πρωί της ίδιας μέρας.

■ ■ ΣΤΟ Σίμκο (Καναδάς) ένας άστυφύλακας της τροχαίας κατέθεσε στο δικαστήριο ότι είχε δη τον Ούλντερ Χάτμπαουτ (23 ετών) να φιλά μια κοπέλα «10 ή 12 φορές», οδηγώντας το αυτοκίνητό του με 100 χιλιόμετρα την ώρα. Ο Χάτμπαουτ, κατηγορούμενος για απροσεξία κατά την οδηγία του αυτοκινήτου του, διαμαρτυρήθηκε έντονα. «Εκείνη με φιλούσε», δήλωσε. «Εφακασίες δραχμές πρόστιμο».

■ ■ Η ΑΓΓΛΙΚΗ έφημερίδα «Έσσεξ Ουίτλντ Νιούζ» δημοσίευσε την έξης ανακοίνωση: «Ευχαριστούμε θερμά τους άνοητους που μας άπέστειλαν την εισφορά που μας άο μνημείο που σκοπεύσαμε ν' ανεγείρουμε εις τιμήν της σκύλας του «Σπούτνικ». Μετά τη συγκέντρωση του ποσού, θα περιορισθούμε απλά στην κατασκευή ενός μεταλλίου σε άνάμνηση του μνημείου το όποιον δεν μπορούμε ν' ανεγείρουμε».

■ ■ ΕΝΑΣ όπτικός του Σικάγου πωλεί γυαλιά για σκύλους μωστικούς.

ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Υ Μία καλή ιδέα... Πριν από λίγες μέρες, ο εισαγγελέας του Γκρούσου (Βεσβαλία), ο οποίος είχε βγάλει 125 λόγους το 1957, έλαβε δώρο ένα χρυσό φίμωτρο. Γιατί να μην υιοθετήσουμε αυτή την ιδέα στην Ελλάδα, όπου τόσο πολλοί άνθρωποι περνούν τόσες πολλές ώρες μιλώντας, χωρίς να λένε τίποτε;...

Υ Ψηλή διπλωματία... Η περίφημη Έλσα Μάξγουελ συναγωνίζεται σοβαρά τον κ. Ντάλντς από τότε που, μ' όλο το βάρος του κύρους της, πήρε το μέρος της Μαρίας Κάλλας στο γνωστό σκάνδαλο της Όπερας της Ρώμης. Κάνει διπλωματία... Γιατί, φυσικά, η κ. Έλσα δεν θέλει να τα χαλάσει με τους Ίταλους. Στην αρχή έδηλωσε δειλά: «Ξέρετε, αυτά που είπα για την Κάλλας, τα είπα επειδή είναι φίλη μου. Άγαπώ πολύ τους Ίταλούς...». Κ' έπειτα, την περασμένη έβδομάδα, ξιφούληξε: «Είμαι πρόθυμη να παντρευτώ τον πρώτο Ίταλό που θα με ζητήσει. Τί άλλο μπορώ να κάνω για ν' αποδείξω πώς λατρεύω την Ίταλία;». Ός σήμερα δεν έλαβε καμμία πρόταση...

Υ Λόγια (μεγαλοφυών) παιδιών... Η Μινού Ντρουέ, η μικρούλα Γαλλίδα που κατέπληξε τον κόσμο με τα ποιήματά της, μπροστά στον περίφημο ούρανοξύστη Έμπαρσο Στρίτ Μπλάντινγκ της Νέας Υόρκης: «Καταπληκτικό! Για κοιτάξτε το τεράστιο αυτό θερμόμετρο, που παίρνει την θερμοκρασία του ούρανού!...»

Υ Άνεκδοτο... Ο φλόαρος κουρέας στον πελάτη: «Νά σας πω μία πολύ νόστιμη ιστορία... Ήταν μία φορά καμμία δεκαριά ήλιθιοι, που ήθελαν να κάνουν τον έξυπνο...». Ο πελάτης διακόπτει ευγενικά: «Νά χαρίς, μη μου μιλάς για πολιτικά...»

Υ Κακίες... Η διάσημη νεαρή Γαλλίδα μυθιστοριογράφος, που την συγκαταριθμούν για το γάμο της: «Παράξενο, αλήθεια, πόσο πολλές γυναίκες δέχονται για σύζυγο έναν άντρα, που έχει ήδη παντρευτεί δυο και τρεις φορές, ενώ δεν θα δέχονταν, με κανένα τρόπο, να φορέσουν φορέματα ευκαιρίας...»

■ ΣΤΟΝ άμερικανικό στρατό άπαγορεύεται, φυσικά, η χαρτοπαζία. Μία μέρα τρεις στρατιωτικοί Ιερείς, ένας καθολικός, ένας πάστορας κ' ένας ραββίνος, μη έχοντας τίποτε να κάνουν, άποφασίζουν να παίξουν κρυφά μία παρτίδα πόκερ. Σε λίγα όμως λεπτά άκούει θόρυβος και κρύβουν με τρόπο την τράπουλα. Είναι ο συνταγματάρχης που κάτι ύποπτο μυρίζει. Ρωτάει πρώτα τον καθολικό παπά:

—Μπορείτε να μου όρκισθήτε πώς δεν παίζατε χαρτιά;

Ο παπάς κάνει τη σκέψη πώς είναι λιγότερο σοβαρό άμάρτημα να πη ψέματα, παρά να γίνει άφορμή να τιμωρηθούν οι συνάδελφοί του. Όρκίζεται λοιπόν πώς δεν παίζανε χαρτιά. Ο πάστορας, για τον ίδιο λόγο, δίνει την ίδια άπάντηση. Μένει ο ραββίνος που λέει:

—Μά, συνταγματάρχα μου, θα μπορούσα ποτέ να παίξω μόνος μου πόκερ;

■ ΣΤΟ δικαστήριο, ο πρόεδρος:

—Κυρία μου, πόσων ετών άστε;

—Νά σας πω, κύριε πρόεδρε, όταν παντρεύτηκα, ο άντρας μου ήτανε τριάντα πέντε χρονών κ' έγω είκοσι. Τώρα έκεινος έχει τα διπλά χρόνια, άρα έγω είμαι σαραντά ετών.

Υ Όρισμός (διπλός)... Ποιά η διαφορά ανάμεσα στις λέξεις «άποτέλεσμα» και «συνέπεια»; Άπάντηση: «Τό άποτέλεσμα είναι συνέπεια που μπορεί κανείς να την προβλέψει» ή συνέπεια, άποτέλεσμα άπροσδόκητο...

Υ Σταγόνες σοφίας... Μία μικρή άνυπομονσία —λένε οι Κινέζοι— μπορεί να καταστρέψει ένα μεγάλο σχέδιο...

Υ Τρικλοποδιές... Θέλετε να μάθετε την ηλικία των γνωστών σας κυριών (ή κυριών); Ίδου ένα κόλπο που δεν άποτυγχάνει ποτέ: Λέτε στο πρόσωπο που σας ενδιαφέρει να γράψω σ' ένα χαρτί τον αριθμό των παπουτσιών που φορεί. Καθώς θα έχετε τη διάκριση ν' άπομακρυνθήτε, η κυρία (ας υποθέσουμε ότι πρόκειται για έκπρόσωπο του άρτίου φύλου) θα είναι ύποχρεωμένη (και θα έπιμείνετε στο σημείο αυτό) να μην κάνει ζαβολιές. Μετά θα της πείτε να πολλαπλασιάση τον αριθμό επί 2 έπειτα να προσθέση 5 στο γινόμενο, το όποιο θα πολλαπλασιάση κατόπιν επί 50. Άπό το νέο αυτό γινόμενο θα παρακαλέσετε την κυρία ν' άφαιρέση τη χρονολογία της γεννήσεώς της. Στον αριθμό που θα μείνη, θα την βάλετε να προσθέση 1707 (αν η έφετεινή επέτειος των γενεθλίων της δεν πέρασε) ή 1708 (αν πέρασε). Όταν θα έχει τελειώσει τους πολύ εύκολους αυτούς ύπολογισμούς, θα ζητήσετε να μάθετε το τελικό άποτέλεσμα. Τα δυο πρώτα ψηφία θα είναι ο αριθμός των παπουτσιών και τα δυο άλλα η ηλικία του θύματός σας. Παράδειγμα: Μία κυρία που γεννήθηκε το 1922 και που φορεί παπούτσια αριθμό 40 θα κάνει τους έπόμενους ύπολογισμούς: 40X2 80+5=85X50=4250—1922 (χρονολ. γεννήσεως) 2328+1707 (ή 1708)=4035. Χωρίς να ύποπτεύεται τί την περιμένει, η κυρία θα σας πη λοιπόν: 4035. Τότε θα της άπαντήσετε, μ' ένα γλυκό χαμόγελο: «Φοράτε παπούτσια αριθμό 40 και είστε 35 χρονών...». Θα μείνη μ' άνοικτό το στόμα και, πιθανώτατα, θα σας κόψη την καλημέρα. Έσεις, όμως, θα έχετε μάθει αυτό που θέλατε...

444

■ ΓΙΑ ΝΑ κεντρίση τον ζήλο και το φιλότιμο του προσωπικού του, ένας διομήχιος κρέμασε σ' όλα τα τμήματα του εργοστασίου του μία πινακίδα με την κλασική φράση: «Μην άνοδέλης ποτέ για αύριο, διτι μπορείς να κείης σήμερα». Λίγες μέρες άργότερα, ένας φίλος του τον ρώτησε τί άποτέλέσματα είχε η περίφημη αυτή ιδέα.

—Καταπληκτικά, άγαπητέ μου, καταπληκτικά, άποκρίθηκε ο διομήχιος. Ό ταμίας μου τσάκασε παίρνοντας μαζί του όλα τα λεπτά της κάσας, ο προσωπάρχης τσάκασε κι αυτός μαζί με την καλύτερη δακτυλογράφο μου προς άγνωστον κατεύθυνση για να την παντρευτεί κρυφά, τρεις άλλοι ύπάλληλοι μου ζητήσαν άύσηση. Οι έργατες κήρυξαν άπργία και ο μικρός του γραφείου έτρεξε να κατατάξη έθελοντής στο ναυτικό.

■ ΕΝΑΣ ύποψήφιος για την άστυνομία της Νέας Υόρκης περνάει από τη σχετική εξέταση:

—Άς υποθέσουμε πώς περιπολείς σ' έναν έρημικό δρόμο και, ξάφνου, τρέχει κοντά σου μία κοπέλα και σου λέει πώς ένας άγνωστος την πλησίασε καθώς περπατούσε, την άρπαξε στην άγκαλιά του και τη φίλησε. Τί θα κάνεις;

Και ο εξεταζόμενος, άδίστακτα: —Θά προσπαθήσω ν' άναπαράσθω το έγκλημα.

■ ΤΙ πρέπει να κάνω για να γίνω δεκτή στον καλύτερο κοινωνικό κύκλο του Χόλλυγουντ; ρωτάει η νεαρή στάρλετ τον έμπροσθένό της.

—Είναι άπλουσάτα, άγαπητή μου. Πρώτον, πρέπει ν' αλλάξεις κάθε μέρα φόρεμα, δεύτερον, το χρώμα των μαλλιών σου κάθε τόσο, τρίτον, γνώμες και ιδέες και τέταρτον και κυριώτερον, τ' άναμά σου...

■ ΔΥΟ πισιρίκοι φλυαρούν στην αλή του σχολείου.

—Πόσων χρονών είναι η γιαγιά σου; λέει ο ένας.

—Τί να σου πω, δεν ξέρω, άπαντάει ο άλλος. Το μόνο που μπορώ να σου πω είναι πώς την έχωμε σπιτί πάρα πολύν καιρό.

“Γνώμη”

Ζητήσατε τους κυκλοφορήσαντες 6 Νέους Χρωματισμούς.

N° 00, 10, 20, 3, 33 & 39

ΤΙ ΛΕΝΕ:

Οι Ρώσοι και οι Άμερικανοί σοφοί επιστήμονες δε θαπρεπε να είναι τόσο ύπερφηνοι επειδή έφεύραν πυραύλους ικανούς να σρώσουν τους ανθρώπους από τη γη. Μικρόβια χωρίς μυαλό, μπορούν ν' άφανίσουν την ανθρωπότητα έξ ίσου γρήγορα και ριζικά.

Άνώνυμο

Δυο πράγματα είναι απαραίτητα για την εύτυχία: Πρώτα ν' άποκτήσουμε αυτό που επιθυμούμε έπειτα ν' άπολαμβάνουμε αυτό που άποκτήσαμε... Το δεύτερο είναι το δυσκολότερο.

Γκράχαμ Γκρήν

Θά μπορούσαμε εύκολάτα να ζούμε δυο φορές περισσότερα χρόνια, αν στην πρώτη περίοδο της ζωής μας δεν άποκτήσαμε συνήθειες που συνταμούν τη δεύτερη.

Άνώνυμο

Η έφηβική ηλικία άρχίζει όταν τ' άγόρια άρχίζουν να προσέχουν δι τα κορίτσια προσέχουν τ' άγόρια που προσέχουν τα κορίτσια.

Σεσίλ Σαιν Λωράν

■ ΑΘΛΙΟΣ και άξιόβητος, ο ζητιάνος πλησιάζει στο δρόμο τον τελευταίο κύριο και του ζητάει έλεημοσύνη.

—Δεν σου δίνω πενήτα, λέει αυστραά ο κύριος, γιατί είμαι βέβαιος πώς αν σου δώσω τώρα λεπτά θα πιάς να τα πιάς.

—Δε δάω στο στόμα μου γουλιά κρασί, κύριε.

—Τότε θα πιάς να τα παίξεις.

—Δεν έπιασα τράπουλα στη ζωή μου, κύριε...

—Θα τ' άφας με γυναίκες...

—Δεν έχω ποτέ μου πάρει-δώσε με γυναίκες.

Ο καλοντυμένος κύριος σκέπτεται για μία στιγμή, κοιτάζει από πάνω ως κάτω τον κακομοιρισμένο ζητιάνο και ξαφνικά άποφασίζει: —Εν τάξει. Θα σου δώσω ένα εισαόρι. Πρώτα όμως θάρθης μαζί μου στο σπιτί γιατί θέλω να δώ η γυναίκα μου πώς καταντάει ο άθώρος που δεν έχει άδυναμίες.

■ ΣΤΟ Χόλλυγουντ μία στάρ πηγαίνει σ' έναν ψυχίατρο. “Υστερ’ από μία πολύ προσεκτική εξέταση, ο γιατρός της δίνει την άπλη αυτή συμβουλή:

—Είσαστε λιγάκι νευρική, σας χρειάζεται άλλαγή...

—Άλλαγή; διαμαρτυρείται ζωηρά η δεινέττα. Άκούστε! Μέσα σε τρία χρόνια άλλαξα όκτώ αυτοκίνητα, δέκα σπιτία, έξη μαγειρίσες και πέντε άντρες... Τί άλλο ν' άλλαξω;

■ Ο ΖΑΝ Κοκτώ είναι πολύ πνευματώδης στην κουβέντα του, αλλά δεν του άρσουν οι έρωτήσεις. Σ' ένα φιλικό γεύμα, πριν από λίγο καιρό, φλυαρούσε αδιάκοπα, πετώντας δεξιά κι αριστερά τα εύφλογά του. Σε μία στιγμή, κάποιος άποπειράθηκε να πιάσει το λόγο. Και τότε ο Κοκτώ, λίγο στα σοβαρά, λίγο σ' άπαίεια: —Αν όλοι εδώ θέλουν να μιλάουν τότε δεν μπορεί να γίνει κουβέντα.

■ ΕΝΑΣ κύριος άναγγέλλει σ' ένα φίλο του:

—Έκανα το πρώτο βήμα προς το διαζύγιο. Παντρεύτηκα χτές.

■ ΕΝΑ άντράγγιον φτάνει σ' ένα δασος για πίκνικ. Η κυρία δηλώνει άποφθεγματικά:

—Νά, ταύτη εδώ η γυναίκα είναι έδεωδης για να καθίσουμε να φάμε.

—Είμαι άπλότατο δίκιο, χρυσό μου, συμφωνεί ο άντράγγιος. Πενήντα έκατομμύρια μυρμήγκια δεν μπορούν να κάνουν λάθος.

Ξαναβιώνει
ότι πλένει

ΠΛΕΝΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΛΕΥΚΟΤΕΡΑ
ΕΥΚΟΛΩΤΕΡΑ...ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΣΕ ΚΡΥΟ ΝΕΡΟ!

FAB ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

στον κόπο σας στον χρόνο σας στα ρούχα σας,έπίσης οικονομικό στο πλύσιμο πισιτικών και σκευών κουζίνας.

FAB ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟ ΠΡΟΪΟΝ
ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ
COLGATE-PALMOLIVE

“ΟΛΥΜΠΙΑ”, ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΜΩΝ ΚΟΡΑΗ Ι - ΤΗΛ. 34.720 - 25.708
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΕΡΑΜΕΩΝ 23, (ΟΠΙΣΘΕΝ ΘΕΑΤΡΟΥ ΠΕΡΟΚΕ)
ΤΗΛ. 58-774, ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ: ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 32, ΤΗΛ. 57-896.

ΓΕΛΟΙΑ ΠΟΛΗ

Μνημείον Λυσικράτους:

Με το στόμα ανοιχτό χαζεύει ο ξένος περιηγητής το κλέος της αρχαίας ελληνικής κληρονομιάς: σταφίδες, φουντούκια, στραγάλια, πασατέμποι, φιστίκια, λάχανα, μαρούλια, σκουπίδια, τεκέδες, λεμπλεμπιά και λιάσποροι. «Ένταυθα ήτο και η Μονή των Καπουκίνων όπου έζησε ο Λόρδος Βύρων», λέει η επιγραφή. Θά μπορούσε, βέβαια, αυτή η πλατεία να έχη άπαλλοτριωθή, ν' άνασάνη το Μνημείο του Λυσικράτους, να φανή η 'Ακρόπολη, ψηλά, σε όλη της την επιδελτικήτητα. Μά τα δσα οι Καπουκίνοι έσεδάσθησαν...

Ο δός 'Ι πποκράτους:

Πρωία, πρώτη του μηνός: Μαυροφόρες μανάδες ήρώων, καθισμένες σε λερά σκαλοπάτια, περιμένουν —το κατοστάρικο. Θά το πληρώσουν με δδύνη, με άναμονή, με έξυπνισμό. Το Δημόσιον άπαιτεί τεμενά από κάθε δικαιούχο, πριν να κάνη το χρέος του. Το Δημόσιον ήδονίζεται με τη θέα των κερμένων ποδιών και των τυφλών, που οδηγούνται στο Ταμείον Συντάξεων. Ο τεμενάς είναι κλειδί σ' αυτό το σύγχρονο μικρό Βασίλειο των Παρέδρων...

Ο δός Ξενοκράτους:

Χτίζουμε —δπου δοούμε, ό,τι μάς κατέθη. Χτίζουμε πάνω στα πεζοδρόμια, χωρίς να σκεφτούμε τή έγγόνια μας που θά πνίγωνται στο συνωστισμό. Χτίζουμε κάτω άπ' την 'Ακρόπολη, χωρίς να συλλογιστούμε το χρέος μας άπέναντι στον πολιτισμό του όποιου υποτίθεται πως είμαστε διακάτοχοι. Φυτεύουμε γιαντιά και —γαία πυρή μυχθήτω... Δεν θά ζοούμε να τδ δούμε σ' όλη του την έκταση το χάλι της προδομένης πολιτείας...

Ο δός Δεινοκράτους:

Ένας άνθρωπος με λίγο μυαλό θά έζωνε τουλάχιστον τις άπάτητες άκόμα γωνίες, θά άνέστελλε προσωρινά το καθεστώς των άνευθύνων γιαντιών και θά έθέσπιζε ένα σχέδιο πολεοδομικό με ρυθμό και συνέπεια. Έδω σ' αυτό το δρόμο έχει κανείς την εικόνα μιας δόκληρης κοινωνίας που έχει αναγάγει το Τουρκομπαρόκ σε αισθητική θεωρία. 'Η 'Αθήνα θυμίζει σήμερα την περίφημη εκείνη γυνάικα με τις πολλές άποχρώσεις που επιδεικνύουν στα πανηγύρια: Τα μαλλιά της είναι στη μέση μαύρα, δεξιά ξανθά, άριστερά κόκκινα και πίσω άσημένια. Το ένα της μάτι είναι γαλανό και τ' άλλο μαύρο και το πηγούνι της άσπρόμαυρο... Ο άοχιτέκτων του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου, του όποιου την μνήμη τιμά ή δδός, ήθελε να μετατρέψη τόν 'Αθωνα σε άγαλμα και να χτίση πάνω στο άπλωμένο χέρι του Μεγαλέξανδρου μια πόλη. Διερωτώμαι τί θά έκανε σήμερα το άπλωμένο του χέρι ο Μεγαλέξανδρος...

Ο δός Μενεκράτους:

Ποιόν άπ' όλους, άσασε, να τιμούν οι Κατοποδιώτες; Τόν 'Ελαίτη ζωγράφο; Τόν Συμωναίο ποιητή; Τόν Ιστορικό της Νύσης; Τόν 'Εφέσιο γραμματικό; Τόν Ιστοριογράφο άπ' τη Λυκία; 'Η τόν γιατρό του Φιλίππου, που διήρχετο, λέει, τās όδους «άγρυπνών»; Στο χάλι του το μαύρο, το Κατσιπόδι μετέχει κι αυτό υπερηφάνως του άρχαίου κλέους...

Ο δός Καλλικράτους:

Στο στοχείο του ό πατρών των εργολάβων: 'Εδω, σ' αυτή τη γειτονιά των παλαιών 'Εξαρχείων, ό άρχιτεκτονικός τραγελαφισμός δίνει και παίρνει. Για τη Νίκη έμερίμνησε ό οικοδόμος του Ναού της 'Απτέρου. Για το νοίκι μεριμνούν οι διάδοχοί του. Μέτρον κι αυτό της έποχής...

Ο δός Πολεμοκράτους:

Κολήσαμε μια ταμπέλα πρds τιμήν του υιού του Μαχάονος —άδελφού του 'Αλεβινορος— και τινάσαμε την ταχυδρομική μας ύπηρεσία στον άέρα! 'Αμα είναι να περιπλέξουμε τη ζωή μας τά καταφέρνουμε με χαρά. Μιά-δυο χιλιάδες οικονομικά τετράγωνα έχει ή πρωτεύουσα: 'Αν στο καθένα δινόταν ένας αριθμός, ή διαλογή της άλληλογραφίας σε κείνη τη Δαντική αίθουσα του κεντρικού Ταχυδρομείου θά είχε άπλοποιηθή και τή γράμματα θά φτάναν στον προορισμό τους άρκετά νωρίτερα. Μά ή άπλοποίηση στον τόπο αυτό είναι ταμπού. 'Απλοποίηση σημαίνει λιγώτερες τζίφρες, και τί θά γίνουμε χωρίς τās εισερχόμενα και τās έξερχόμενα, τās διαδιδαστικά και τās άνακλητικά, τις κοινοποιήσεις και τις πολλές μας σφραγιδούλες;

Δεινοκράτους, Καλλικράτους, Λυσικράτους, Ξενοκράτους, Μενεκράτους, —άθλιότης κράτους, με περικεφαλαία Ιστορική...

Index

ΤΙ ΛΕΝΕ Τ'ΑΣΤΡΑ

Για την έβδομάδα από 28 'Απριλίου έως 4 Μαΐου 1958

ΚΡΙΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 Μαρτίου - 20 'Απριλίου: Οι πιθανότητες επιτυχίας αύξάνονται χάρη στην εξαιρετική συμπαθεια ενds ισχυρού σας φίλου. Κουράγιο. Εύνοική ήμέρα: Παρασκευή, άριθ. 5.

ΤΑΥΡΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 'Απριλίου - 21 Μαΐου: Οι καλές συμβουλές δημιουργούν πάντοτε ένα σταθερό πεδίο δράσεως, ιδίως για τούς ανθρώπους που δεν έχουν την δυνατότητα να κρίνουν μόνοι άρισμένες καταστάσεις. Εύνοική ήμέρα: Τετάρτη, άρ. 10.

ΔΙΑΥΜΟΙ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 Μαΐου - 21 'Ιουνίου: 'Η έρχομένη έβδομάδα θά σας βοηθήσει σε άρισμένες έμπορικές σας συναλλαγές τόσο, ώστε θά δημιουργήση γύρω σας έναν κύκλο ανθρώπων που θά σας ζηλεύουν. Εύ οική ήμέρα: Κυριακή, άριθ. 1.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 22 'Ιουν. - 22 'Ιουλίου: Μην άπισθοχωρήτε όταν έχετε βάλει μπροστά μια τόσο σταθερή άπόφαση. 'Η άμυνία των προσπαθειών σας θά φέρη εύνοικό άποτέλεσμα. Εύ οική ήμέρα: Πέμπτη, άριθ. 3.

ΛΕΩΝ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 'Ιουλίου - 22 Αύγουστου: Μην ξεφεύγετε από τās άχνάρια που μέχρι σήμερα σας ώδήγησαν σε επιτυχίες. Να είστε περισσότερο ψύχραιμος στις άποφάσεις σας. Εύνοική ήμέρα: Παρασκευή, άριθ. 8.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Αύγ. - 22 Σ)ρίου: Μερικές δυσχέρειες δεν πρέπει να σας κάνουν να έκνευρίζεστε και να διακόπτετε τās προγράμματα που διοργανώσατε για τη ζωή σας. Εύνοική ήμέρα: Σάββατον, άριθ. 5.

ΣΥΓΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Σεπτ. - 22 'Οκτωβρίου: Οι προσωπικές σας άντιλήψεις για θέματα που δεν σας άφορούν, δεν πρέπει να έπεκτείνονται και στις έπαγγελματικές σας σχέσεις, διότι θά τις δυσχεράνουν. Εύνοική ήμέρα: Παρασκευή, άριθ. 1.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 'Οκτ. - 22 Ν)ρίου: Ξαναρχίστε με τδ ίδιο κέφι και μη δίνετε σημασία στις δυσκολίες που παρουσιάσθηκαν. Προσέξτε τις υποθέσεις που άφορούν, την οικονομία. Εύνοική ήμέρα: Τρίτη, άριθ. 9.

ΤΟΞΟΤΗΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Νοεμ. - 21 Δ)μβρίου: Μία εύκαιρία θά σας κάνη να άντιληφθήτε πόσο μπορεί κανείς να δημιουργήση όταν έχη κέφι για εργασία και παραγωγικότητα. Εύνοική ήμέρα: Δευτέρα, άριθ. 18.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 22 Δεκ. - 19 'Ιαν.: Οι καλύτερες στιγμές της ζωής ενds άνθρωπου είναι εκείνες που άντιλαμβάνονται πόσο καλό κατώθαρε να κάνη στους άλλους. Να μην είστε σκληρός. Εύ οική ήμέρα: Πέμπτη, άριθ. 3.

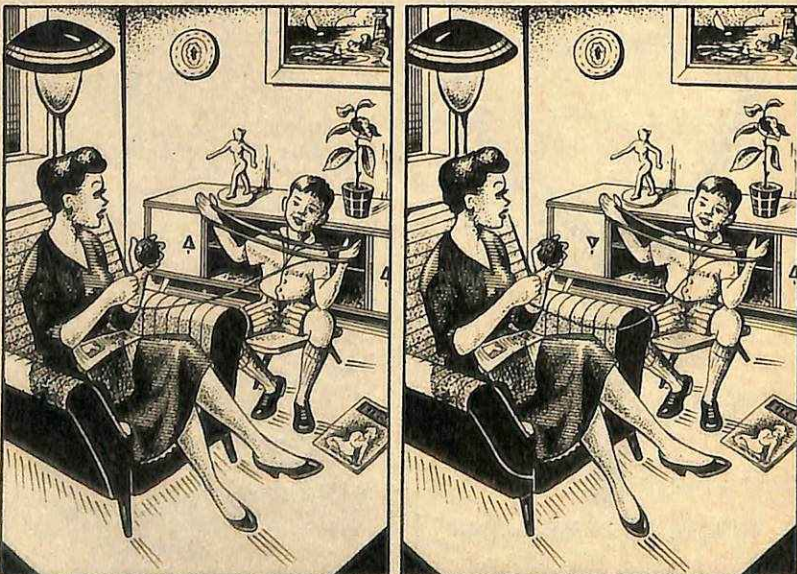

ΥΔΡΟΧΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 20 'Ιαν. - 18 Φ)ρίου: 'Η επανάλψη άρισμένων δυσχερειών δεν πρέπει να κάνουν την ιδιωτική σας ζωή να χάση τόν ρυθμό της. Προσπαθήστε να είστε συνεπής. Εύνοική ήμέρα: Κυριακή, άριθ. 4.

ΙΧΘΥΕΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 19 Φεβρ. - 20 Μαρτίου: Χρειάζεται περισσότερο κουράγιο για ν' άντιληφθή κανείς ότι στη ζωή οι κριτικές των άλλων δεν παίζουν κανένα ουσιαστικό ρόλο. Εύνοική ήμέρα: Πέμπτη, άριθ. 7.

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ;

Το δεύτερο σκίτσο διαφέρει από το πρώτο σε 9 σημεία. Μπορείτε να τās βρήτε;

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

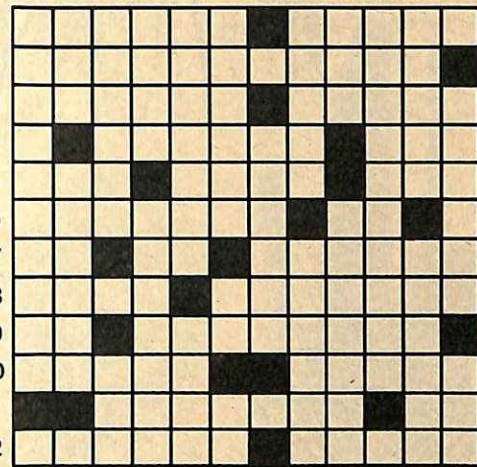
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. 'Ετσι λένε τις 'Αποκρής... στην Κύπρο — Πολύνη επί του Κορινθιακού
2. Μεταφορικά τδ τελικών συμπλήρωμα έργου, κορώνις
3. Χρησιμοποιεί δια την έπισήμανσιν των έμποδίων — Χειμωνιάτικο στολίδι
4. Τελιώνω έργον τι (ι-ταλικά) — 'Αριθμεί πληθώραν μονών
5. Πρόδσις — Διεθνούς φήμης κολλέγιον — 'Υ. πονοεί τόν Ρήγαν
6. 'Ως ιδέαι, επιδιδάσεται (γεν.) — 'Αρ-θρον
7. Ούτετερ. άορίστου άντωνμίας — Μουσικός φθόγγος — Κατ' έπέκτασιν ό ένεργός δίος άτόμου τινός (άντιστροφή)
8. Σύνηθς των Γερμανίδων όνομα — Προπολεμικός γνωστή Ιταλική μάρκα αυτοκινήτων
9. Τελικός σύνδεσμος — Σκοπός του να νωστιμύη τδ φαγητόν, ένάρθρος
10. Θέμα των περισσοτέρων Ιταλικών τραγουδιών (Ιταλ.) — Βωδά
11. 'Ετσι προφέρεται ή 8 6' καθέτως... — 'Ενα χαντάκι στη δοτική (συνεφερόμενα)
12. Φωτεινόν μετέωρον των πολικών χωρών (γεν.) — 'Ιερός (κυριολ.)

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Συνήθης παιδιά κατά την... 1α' όριζοντίως έορτήν (Ιταλ.)
2. Σημασία των ή 'Αστερόσσα — 'Η άπταιτική ενds άνδρικού όνόματος (άντιστ.)
3. Ρωμαιοσ πολιτικός, άπαδός του Μαρίου, άναδειχθείς ύπατος υπό του Σύλλα — Τόν έπικαλούνται συχνά οι πολιτικοί (άντιστ.)
4. Σύδεσμος συμπερασματικός —

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

Αυτή δρά συχνά είς τās παρακλήνια της πολιτικής, ένάρθρος

5. 'Εχει 44 άκόδες (αίτ.) — 'Ομοσπονδία των θαλασσινών μας
6. Μία των Μουσών, ένάρθρος — Τέρατος... κεφαλή και ούρά
7. Γάλλος ποιητής της «Πλειάδος» (1525-1585)
8. 'Ονομαστός δια τās άσστηράς ήθικας άρχάς του Ρωμαιοσ πολιτικός — Πολιτεία των ΗΠΑ παρὰ τόν Καναδών
9. Παροτρύνει τούς σγκώνοντας δά-ρη — 'Ενας τέτιος ναός θά έχη άρχαιολογικήν άξίαν
10. Σχετική με άποθήκευμα στα δα-πόρια λέξις (δημ.)
11. Αυτά στην έποχή μας έχουν δια-φθάρη, ένάρθρος — Μία των νη-σίδων της Βενετίας
12. 'Ετσι άπέθανεν ό Μ. Ναπολέων (άντιστ. έπ.ρρ.) — Τέχνη... λα-τινιστί

ZIGK ZIGK

Ο σκοπός του ενδιαφέροντος και διασκεδαστικού αυτού άτομικού, αλλά και όμαδικού παιχνιδιού, είναι να έπιτύχη κανείς όσο τδ δυνατόν μεγαλύτερη βαθμολογία στο σχηματισμό λέξεων.

Αρχίσετε λοιπόν από οποιαδήποτε γραμμή θέλετε και προχωρήστε από τδ τετράγωνο αυτό σε οποιοδήποτε γειτονικό πάντοτε, τετράγωνο όριζοντίως, καθέτως ή διαγωνίως, προσπαθώντας να διαβάσετε την μεγαλύτερη λέξη που μπορείτε να βρήτε.

Σημειώστε τώρα τη λέξη, που βρήκατε και σθήστε στα τετράγωνα τās γράμματα που μεταχειρισθήκατε. Ψάξτε τώρα για μιάν άλλη λέξη και συνεχίστε έως ότου δεν μπορείται να βρήτε άλλες.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

Για κάθε λέξη των δύο γραμμάτων μετρήσετε 1 βαθμό.
Για κάθε λέξη των 3 γραμμάτων μετρήσετε 3 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 4 γραμμάτων μετρήσετε 5 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 5 γραμμάτων μετρήσετε 7 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 6 γραμμάτων μετρήσετε 9 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 7 γραμμάτων μετρήσετε 11 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 8 γραμμάτων μετρήσετε 13 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 9 γραμμάτων μετρήσετε 15 βαθμούς.

Για κάθε λέξη των 10 γραμμάτων μετρήσετε 17 βαθμούς.
Και ούτω καθ' έξης, προσθέτοντας δύο πάντοτε βαθμούς για κάθε πρόσθετο γράμμα.
Προσθέστε τώρα τδ σύνολο των βαθμών που μπορούσατε να πετύχετε. Βαθμοί από 1-29 βαθμολογούνται με «ΜΕΤΡΙΑ».
Βαθμοί από 30-35 βαθμολογούνται με «ΑΡΚΕΤΑ ΚΑΛΑ».
Βαθμοί από 36-40 βαθμολογούνται με «ΚΑΛΑ».
Βαθμοί από 41-45 βαθμολογούνται με «ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ».
Βαθμοί από 46 και άνω βαθμολογούνται με «ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ».

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛ. 43

Και όταν
ξυπνήση
θά είναι
ωραία...

γιατί γνωρίζει να διατηρή την όμορφιά της με τις τελευταίες κατακτήσεις της έπιστήμης.

POND'S
ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ · ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ

Με την POND'S είναι βεβαία κάθε γυναίκα ότι θά φαίνεται ωραιότερη.

Πενήντα χρόνια, τās προϊόντα POND'S άποτελούν την προτίμησι των γυναικών όλων των πολιτισμένων χωρών, γιατί κατασκευάζονται με την μεγαλύτερη προσοχή και φημίζονται για την άγνότητα και την ποιότητά τους.

Η βάση της όμορφιάς σας είναι ή POND'S

ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ POND'S — VANISHING CREAM. Είδικη για την προστασία του δέρματος. Είναι κρέμα λευκή και κάνει και για φυσιο-λογική, αλλά και για λιπαρή έπιδερμίδα. Η κρέμα ήμέρας POND'S μπορεί να χρησιμοποιήδη και ως βάση του μακιγιάζ και ως μάσκα όμορφιάς.

20 δρχ. τδ σωληνάριο.

POND'S ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ

Γενικοί 'Αντιπρόσωποι: ΠΑΝΟΣ Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Α.Ε.

“Ένας Παράδεισος στο νησί του Διαβόλου

Το κάτεργο του Ντρέϋφους καταργήθηκε
κι' η «πράσινη κόλαση» της Γουιάνας
είναι σήμερα μία γαλνερμένη πολιτεία

Το Νησί του Διαβόλου, το καταραμένο νησί που η υπόθεση Ντρέϋφους και ό... κινηματογράφος έχουν ξαπλώσει την αταρξιαστική φήμη του στα πέρατα της οικουμένης, έχασε πιά το μοναδικό στοιχείο της «δόξας» του —το διαβόητο κάτεργο. Η Δ' Γαλλική Δημοκρατία, παραδέχθηκε, επίτέλους, το πλήγμα που δεχόταν το γόητρό της από την ύπαρξη του αναχρονιστικού και βάρβαρου θεσμού, και στα 1946 απεφάσισε την κατάργησή του. Οι δαρυποινίτες που χρωστούσαν ακόμη χρόνια της ελευθερίας τους στη δικαιοσύνη, μεταφέρθηκαν στις μητροπολιτικές φυλακές. Οι υπόλοιποι απελύθηκαν και ήταν η πρώτη φορά από την εποχή που ο Ναπολέων Γ' καδιέρωσε το σύστημα «ντουμπλάζ», που το αποφυλακιστήριο τους επέτρεπε να ταξιδεύουν όπου ήθελαν, ακόμη και να γυρίσουν στη Γαλλία. Προηγούμενος, σύμφωνα με το «ντουμπλάζ», η μέχρις επτά χρόνια κάθειρξη στο Νησί του Διαβόλου εσήμαινε ότι ο καταδίκος, μετά την έκταση της ποινής του, ήταν υποχρεωμένος να παραμείνει, σαν άποικος πιά, στη Γουιάνα, άλλα τόσα χρόνια όσα ήταν και η καταδίκη του. Η πάνω από επτά χρόνια κάθειρξη συνεπαγόταν και την ισόβια υποχρεωτική εγκατάσταση του τέως καταδίκου στην «πράσινη κόλαση» της Γουιάνας, με την τροπική ζούγκλα της, τον κίτρινο πυρετό και τη μαλάρια.

Η σκέψη του τελευταίου αυτοκράτορα της Γαλλίας, που απέβλεπε στην αξιοποίηση της άποικίας με την αναγκαστική εργασία των καταδίκων, αποδείχτηκε λαθασμένη. Έλαχιστοι από τους αναγκαστικούς άποικους γίνονταν καλλιεργητές ή διωτέχνες. Άλλωστε, δεν είχε ληφθεί, παράλληλα, η παραμικρότερη μέριμνα για την επαγγελματική τους αποκατάσταση. Μόλις η πόρτα του κατέργου έκλεινε πίσω από την πλάτη του τέως καταδίκου, ο καινούργιος «άποικος» βρισκόταν στους δρόμους. Ούτε μίαν άκρη να κοιμηθεί δεν είχε, ούτε καν το εξασφαλισμένο φαγητό της φυλακής.

Έτσι, γρήγορα οι στρατιές αυτών των ανέργων κατάντησαν μαστίγια για την άποικία. Έγκαταλείμμενοι, αλητεύανε, επιδίδονταν σε μικροκλοπές, μεθοκοπούσαν, καυγαδίζανε, αλληλοσκοτώνονταν, δολοφονούσαν τους φιλήσυχους πολίτες. Κατάτησε η φράση «Γιος του Άσπρου», να γίνει δρις στο στόμα των ντόπιων Κρελών. Ωστόσο, η αναχώρησή τους άπαγορευόταν αυστηρά, και αν ο δραπέτης άποικος συλλαμβανόταν, ξαναρχιόταν στο κάτεργο, αυτή τη φορά για καλά.

Επιτέλους, όμως, το βάρβαρο αυτό και παράλογο καθεστώς πήρε τέλος. Ελεύθεροι πιά οι τέως κατάδικοι να ρυθμίσουν τη μοίρα τους, ακολουθώντας το δρόμο του. Φυσικά, πολλοί, εγκατεστημένοι και πανέχον. Άλλοι πάλι έπαυσατρίστησαν, γὰ ν' ανακαλύψουν γρήγορα πως είκοσι — τριάντα χρόνια άπουσίας σε τροπικούς τόπους δεν είναι εύκολο να τα καλύψει κανείς μ' ένα πηδήμα. Η Γαλλία, που τόσο είχαν λαχαρήσει συνθήκες δουλειάς —καλά-καλά είχαν γίνει ανεπιθύμητοι και στους επιζώντες από τους δικούς τους. Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις εκείνων που ξαναγύρισαν —έθελούσια αυτή τη φορά— στην «πράσινη κόλαση» τους.

Σήμερα ζούνε πιά ελεύθεροι και χωρίς καμιάν άλλη διάκριση από τον υπόλοιπο πληθυσμό, κυρίως στην Καυένη, την πρωτεύουσα της άποικίας, όπου οι είκοσι χιλιάδες των κατοίκων της κυλάνε την ήσυχη επαρχιακή τους ζωή ανάμεσα στο κουτσουμπολιό, σε μία παρτίδα μπριτζ και σ' ένα περίπατο κάτω απ' τα φοινικόδεντρα.

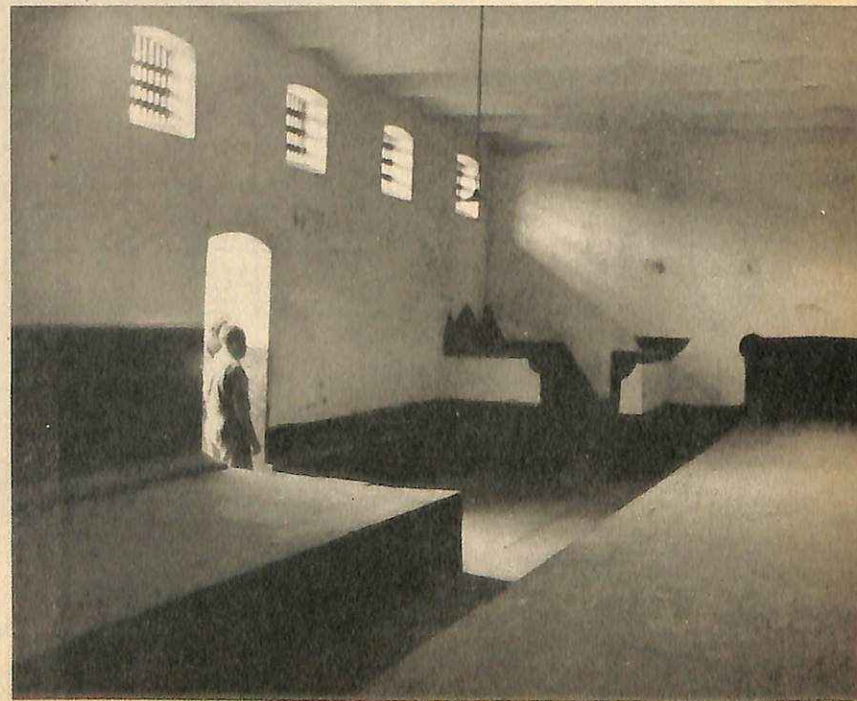
Όσο για το Νησί του Διαβόλου, που η θεία Πρόνοια το είχε προορίσει για ένα μικρό παράδεισο, —δροσιμένο από την άεσάνια αύρα, υγιεινό, κατάλληλο για παιδική έξοχή— και που η πολυπραγμοσύνη των ανθρώπων είχε μετατρέψει σε κόλαση, σήμερα εγκαταλείφθηκε πια ολότελα. Η όργιαστική τροπική του βλάστηση, ανεμπόδιστη πιά, δέ θ' άργήσει να σκεπάσει και να εξαφανίσει κάθε ίχνος από τις βαρβαρότητες του παρελθόντος, τα σημάδια αυτά που στάθηκαν οι μάρτυρες τόσης ανθρώπινης δυστυχίας.

ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΟ ΕΞΩΤΙΚΟ, ΠΗΓΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΟΡΓΙΑΣΤΙΚΗ ΒΛΑΣΤΗΣΗ. ΑΥΤΟ

(Φωτ. Camera Press)

ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ ως εκατό άλυσσοδεμένοι κατάδικοι έμεναν εδώ μέσα. Ούτε φως, ούτε ήλιος έμπαιναν από τα παράθυρα, που τότε ήταν φραγμένα.

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΑΒΟΗΤΟ «ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ»

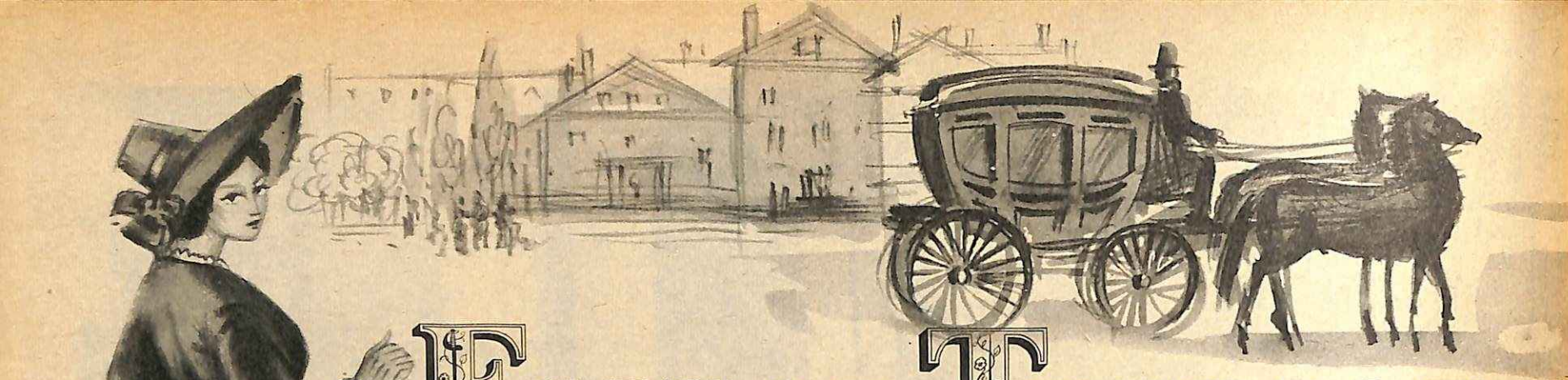
Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΝΤΡΕ-ΥΦΟΥΣ. Το φυλάκιο κτίσθηκε για να παρακολουθούν τον άθωο λοχαγό

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ! ΑΛΛΑ ΠΟΥ ΝΑ ΠΑΝΕ ΟΙ «ΓΙΟΙ ΤΩΝ ΑΣΠΡΩΝ»; Η ΖΩΗ ΤΟΥΣ ΕΧΕΙ ΑΦΗΣΕΙ ΠΙΣΩ

ΟΥΤΕ ΣΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΟΥΣ, ΟΥΤΕ ΣΤΙΣ ΤΑΜΠΕΛΛΕΣ ΤΩΝ ΜΑΓΑΖΙΩΝ ΤΟΥΣ ΞΕΧΝΟΥΝ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΕΛΙΝΟΡ ΤΣΕΒΙΟΤ

Μυθιστόρημα της GEORGETTE HEYER

γνώμη μου, κυρία μου. 'Αλλά έτσι γίνεται πάντα! 'Ο Νέντ θα κάνει το δικό του, κι' άς είναι ή μεγαλύτερη τρέλλα! Αυτό που έκανε δεν ήτανε διόλου σωστό! 'Εσείς είσατε λογική, κυρία μου. Σας ρωτώ: Δέ νομίζετε πως όλη του ή στάση σ' αυτή την υπόθεση ήταν έντελώς παράλογη;

—'Εντελώς παράλογη! τόν βεβαίωσε ή "Ελινορ. Κ' εκείνο που είναι ιδιαίτερα δυσάρεστο στο χαρακτήρα του, είναι ό τρόπος που έχει να παρουσιάσει τα πιο άηχουστα πράγματα σά νάτανε τίποτε! Καί δε διστάζω να τό πώ σέ'σας, κ. Τζών, νομίζω πως τόν καταστρέψατε έσείς, ή οίκογένειά του, με τό να μη τού χαλάτε ποτέ χατήρι. Τόν κάνατε υπερφίαλο, έγωιστή, άσπλαχνο, έναν άνθρωπο χωρίς ήερο και όσιο, ξεπασμαμένο, που δε σέβεται ποτέ τα δικαιώματα τών άλλων.

—'Ελινορ! Νόμιζα πως τόν συμπαθούσατε! φώναξε ό Νίκυ έμβρόντητος.

—'Απορώ πως σού ήρθε αυτή ή ιδέα, αποκρίθηκε ή "Ελινορ. Πές μου, σέ παρακαλώ, τί λόγο είχα να τόν συμπαθήσω, ή στιγμή που τράβηξα τα πάνδενα στά χέρια του; "Εχασα την ύπόληψή μου, έχασα μιá θέση σ' ένα πολύ καθώς πρέπει σπίτι και παρά τρίαχά θα έχανα και ή ζωή μου σέ μιá υπόθεση κατασκοπίας.

—'Εχει δίκιο, μά την αλήθεια! είπε ό Τζών. Νέντ, δε νομίζω πως φέρθηκε καλά στην κ. Τσέβιτ.

—Δέ συμφωνώ μαζί σου, αποκρίθηκε ό Καρλάιον. "Εχω ως άρχη να πηδάω τις κακοτοπιές όσο πιο άμφιβάλλω πολύ άν κάνη ό Νέντ κάλα που σού έμπιστεύεται αυτό τό χαρτί. Δέ μπορώ να φανταστώ με τί τρόπο θα καταφέρης να τό βάλης στη θέση του χωρίς να σέ δη κανείς.

—Θά είσαι πιο ήσυχος άν δεν σου τό πώ, άγαπητέ μου Τζών. Δέ θάνα και τόσο δύσκολο. 'Αλήθεια, δεν έχω παρά να σκεφτώ ποιόν αντίπαλό περισσώτερο στο ύπουργείο 'Εξωτερικών. Καί νομίζω πως έχω κιόλας ύπ' όψη μου τό κατάλληλο πρόσωπο.

—'Ο Τζών τόν κοίταξε με φρίκη.

—Προτιμώ να μην ξέρω τί έχεις σκοπό να κάνης! είπε βιαστικά.

—'Ο Φράνσις χαμογέλασε και σηκώθηκε:

—Καί τώρα, θα μου επιτρέψετε να πηγαίνω, είπε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20ο

Στή συζήτηση που ακολούθησε στο σαλόνι, ό Καρλάιον με λόγια ήρεμα και μετρημένα έξηγησε στον Τζών πως ή λύση που είχε δοθή ήταν ή μόνη δυνατή. Μ' όλο που έξακολουούσε να έχη τούς ένδοιασμούς του, ό Τζών ήταν εύχαριστημένος, από μέσα του που δεν είχε αυτός την ευθύνη της άποφάσεως. 'Ο Νίκυ δήλωσε άπροκάλυπτα πως ήτανε άπογοητευμένος με τό τέλος της ιστορίας.

—Τι κρίμα! Ποτέ στη ζωή μου δεν είχα διασκέδασει τόσο πολύ, Νέντ! 'Αλλά τώρα έσύ κι' ό Τζών τί κάνατε θάλασσα!

—Νά χαρής, Νίκυ, μη λές άνοησίες! τόν παρακάλεσε ό Τζών. 'Ο Νέντ ξέριε πολύ καλά πως δεν έγκρινε διόλου ή στάση του.

—'Η "Ελινορ σήκωσε τό ένα φρύδι με άπορία.

—'Αλήθεια, κ. Τζών; 'Ακούσα καλά;

—'Ο Καρλάιον χαμογέλασε, ό Τζών όμως άποκρίθηκε σοβαρά:

—'Απ' την πρώτη στιγμή είπα καθαρά ή

—Φεύγω αύριο για τό Λονδίνο και δεν ξέρω πότε θα ξανάρθω στο Σάσσεξ. 'Ελπίζω την έρχόμενη φορά που θα σάς δώ να είσατε εύχαριστημένη άπ' την παραμονή σας στο Χάινους και να μην έχετε άνακαλύψει καινούργιες μυστικές πόρτες. 'Αλλά ό Νέντ θα τα κανονίση όλα!

—'Ο Καρλάιον είχε φέρε ή παλτό και τό καπέλλο της. "Η "Ελινορ τα φόρεσε και τόν άφησε να την οδηγήση έξω.

—Θά προτιμούσα να μη κάνατε αυτό τόν κόπο, είπε καθώς ανέβαινε σ' άμάξι. Σας βεβαίω, δε φοβούμαι διόλου να πάω μόνη μου.

—Μά θέλω να έρθω μαζί σας, αποκρίθηκε εκείνος άπλώνοντας τό γούνινο σκέπασμα πάνω στά γόνατά της και παίρνοντας ή θέση του δίπλα της.

Τ' άμάξι ξεκίνησε. "Η κ. Τσέβιτ είπε:

—'Ελπίζω να μην παρουσιάση καμμιá επιπλοκή τό τραύμα τού Νίκυ.

—'Όλα θα πάνε καλά.

Σιωπή.

—Θά μου φανή παράξενο να μην άνησυχώ για ή ζωή μου, παρατήρησε σέ λίγο ή "Ελινορ. Τόσα πράγματα γίνανε τούτη ή βδομάδα, που δε μου δόθηκε, αλήθεια, ή ευκαιρία να συζητήσω μαζί σας για τό τί πρέπει να κάνω τώρα.

—Δέ μπορείτε να κάνατε πολλά πράγματα πριν επικυρωθή ή διαθήκη, αποκρίθηκε ό Καρλάιον.

—Καί λογαριάζετε να με κρατήσετε στο Χάινους ως τότε;

—'Ετσι δε συμφωνήσαμε;

—Ναί; έκανε ή "Ελινορ μ' ένα τόνο άμφιβολίας στη φωνή.

—'Ασφαλώς. Θά πουλήσετε τό Χάινους κι' άς έλπίσουμε πως τα χρέη τού ξαδέλφου μου δε θα καταβροχθίσουν όλα τα λεπτά που θα πιάσει.

—'Η "Ελινορ μόλις και ξεχώριζε τό πρόσωπό του στο σκατάδι.

—'Λόρδε Καρλάιον, τό σημείο αυτό δε μ' ενδιαφέρει. "Η συνείδησή μου δε μου επιτρέπει με κανένα τρόπο να έπωφεληθώ άπ' αυτό τό φρικτό γάμο. 'Ενωτό σοδάρά αυτό που λέω και σας παρακαλώ να με καταλάβετε.

—'Όπως θέλετε, είπε ό Καρλάιον άδιάφορα.

—'Η "Ελινορ άπόρησε, γιατί περίμενε πως ό Καρλάιον β' άνοιγε συζήτηση πάνω σ' αυτό τό θέμα κ' είχε έτοιμαστή ν' άντικρούση όλα του τα έπιχειρήματα. "Υστερ' από μιá μικρή παύση, είπε:

—Θά ήθελα να φύγω τό ταχύτερο άπ' τό Χάινους. Πρέπει να βρώ δουλειά κ' αυτό είναι κάπως δύσκολο άν κάθωμαι με τα χέρια σταυρωμένα.

—'Πάλι έχετε τό νου σας στην κ. Μάκλεσφλντ, μουρμούρισε ό Καρλάιον, Τόξερα πως άργά ή γρήγορα θα ξαναγυρίζαμε σ' αυτή.

—'Η "Ελινορ γέλασε.

—'Ω, όχι! Δυστυχώς έπεσα για καλά στην έκτίμηση της κ. Μάκλεσφλντ. 'Αλλά μην άστειεύστε! Μπορεί να περάσουν μήνες όσπου να πουληθώ τό Χάινους και στο μεταξύ έγώ θα χάνω πολύτιμο καιρό.

—Τό σκέφτηκα, κυρία μου. Νομίζω πως θάτανε άραία ιδέα να πάτε στής αδελφής μου, της λαίδης Χάρτελπουλ. Θά σάς άρέσει. Είναι γλυκεία κ' εύχάριστη. Δέ σάς λένω να πάτε στη λαίδη; Φλίντ, γιατί περιμένει παιδί. Ούτε στην Γκούσσυ, γιατί κάνει πολύ κοσμική ζωή που δε θα ταίριαζε στο πένθος σας. "Όσο για την αδελφή

μου 'Ελίζαμπεθ, θα μάς έρθη αυτές τις μέρες και, άν μου επιτρέψετε, θα τη φέρω στο Χάινους να σας γνωρίση.

—Μά... χρειάζεται ή λαίδη Χάρτελπουλ διασκάλα; ρώτησε ή "Ελινορ.

—'Ω, όχι! Τα παιδιά της είναι ακόμη μωρά.

—Τότε... Δεν ξέρω τί έχετε στο νου σας, αλλά...

—'Ελπίζω να έγκαταλείψετε την ιδέα σας να βρήτε θέση.

—Αυτό δεν πρόκειται να γίνη. Σας είπα μιá φορά πως δε θέλω να με συντηρήτε! Παρακαλώ να με πιστεύετε!

—'Ελπίζω να γίνετε γυναίκα μου, αποκρίθηκε ό Καρλάιον με ή συνηθισμένη του άταραξία.

—'Η "Ελινορ έμεινε έμβρόντητη. "Εχασε ή λαλιά της κ' ένιωθε μονάχα τούς τρελλούς χτύπους ή καρδιάς της.

—'Ο Καρλάιον συνέχισε σέ λίγο:

—'Ισως δε θάπρεπε να σας κάνω ακόμα λόγο γι' αυτό, νομίζω όμως πως τα αίσθήματά μου σας είναι γνωστά. Προσπάθησα να τα κρύψω. "Ητανε πολύ νωρίς και δεν ήθελα να σας φέρω σέ άμηχανία. "Όταν όμως περάση ή περίοδος τού πένθους σας, δε είναι ή μεγαλύτερη χαρά της ζωής μου να δεχτήτε να γίνετε γυναίκα μου.

—Μά αυτό είναι τερατώδες! 'Αστείευστε βέβαια, τραύλισε ή "Ελινορ.

—Ποτέ δεν ήμουνα πιο σοδαρός στη ζωή μου. Είσατε ή μόνη γυναίκα που θάθελα να παντρευτώ. Θά προσέξατε, δεν άμφιβάλλω, πως κοντά σας δεn έπληξα ούτε στιγμή.

—'Οχι! "Οχι! Δεν τό πρόσεξα... "Ω, σας παρακαλώ, φτάνει πια αυτό τό άστείο!

—Τό μόνο που με άνησυχεί, συνέχισε ό Καρλάιον, άκούγεται άνοησίες. "Απ' τις άδελφές μου, τίς άνέχομαι και κάνω τόν κουφό. "Από σένα, δε μπορώ, ούτε θέλω να τις άνεχθώ! Δέχεσαι να γίνης γυναίκα μου, ναι ή όχι;

—'Οχι! "Ω, όχι! είπε ή "Ελινορ. 'Αλλά...

—'Ο Καρλάιον έπιασε τό χέρι της και τό έφερε στά χείλη του.

—Παραδέχομαι πως σας φέρθηκε έλεεινά, είπε, αλλά αυτό δε θα ξαναγίνη στο μέλλον. Θά σας περιβάλλω με ή μεγαλύτερη στοργή, άν θα μου τό επιτρέψετε.

—'Η "Ελινορ έφαξε διαστικά μέσ' στο μανσόν της να βρή τό μαντήλι της. Προσπαθώντας να μιλήση ήρεμα, είπε:

—Δέ γίνεται! Μεγάλη σας καλωσύνη, λóρδε Καρλάιον, αλλά δε γίνεται! Για σκεφτήτε το και μόνος σας.

—Τό σκέφτηκα. Καί είναι γελοίο να λέτε πως είναι μεγάλη μου καλωσύνη.

—'Ω, πάψτε, πάψτε! Είναι τρέλλα! Μά για σκεφτήτε τις άδελφές σας! Τι θα πούν; Νά παντρευτήτε μιá άπένταρη γκουβερνάντα!

—Τι καινούργιες κουταμάρες είναι πάλι αυτές; Ξεχάσατε πως ακόμη πριν από μιá βδομάδα ήσαστε ή μίς Ρότσανταιηλ Φέλντενχωλ;

—'Οχι, δεν τό ξέχασα, αλλά νομίζω πως έσείς ξεχνάτε... τις συνθήκες τού θανάτου τού πατέρα μου.

—Τις θυμouμαι πολύ καλά. Τι σχέση όμως έχουνε με σας, δε θα μπορέσω ποτέ να τό καταλάβω.

—'Η "Ελινορ έμεινε για λίγο σιωπηλή. Τέλος κατάφερε να πη:

—Είμαι βεβαία πως οι άδελφές σας δε θα έχουν την ίδια γνώμη. Θά φρίξουν άν άκούσουν τέτιο πράγμα!

—'Όσο ξέρω την αδελφή μου Τζώρτζυ, άποκρίθηκε ό Καρλάιον, θα έγραψε κιόλας στην 'Ελίζα και στη Γκούσσυ και, πιθανάτα, στον Χάρρυ, ότι ό Νέντ —επιτέλους! —είναι τρελλά έρωτευμένος.

Τά μάγουλα της "Ελινορ ρόδισαν μέσ' στο σκατάδι.

—'Ω, όχι! Μη τό λέτε αυτό. 'Αδύνατο να της πέρασε τέτια ιδέα άπ' τό νου.

—Μου είπε, με ύφος πονηρό, πως είμαι πολύ κατεργάρης. Είμαι βέβαιος πως κάτι κατάλαβε.

—Δέν πρέπει να σας άκούω! είπε ή "Ελινορ πολύ ταραγμένη. Είναι γελοίο! Με γνωρίσατε μελίας πριν από μιá βδομάδα. Καί τότε, με άναγκάσατε να παντρευτώ τόν φρικτό ξαδέλφό σας!

—'Ηταν ευτύχημα που δεν σας γνώριζα καλύτερα, γιατί άν σας γνώριζα καλύτερα, δε θα σίς άνάγκαζα να τόν παντρευτήτε.

—'Η "Ελινορ έκανε να γελάση και κόπηκε στη μέση.

—Είστε φρικτός! Φρικτός!

—'Από σας έξαρτάται να με διορθώσετε. Δέχομαι με μεγάλη χαρά να μάθω από σας να είμαι καλύτερος.

—'Η "Ελινορ πήρε φόρα:

—'Λόρδε Καρλάιον! άρχισε.

Τή διέκοψε.

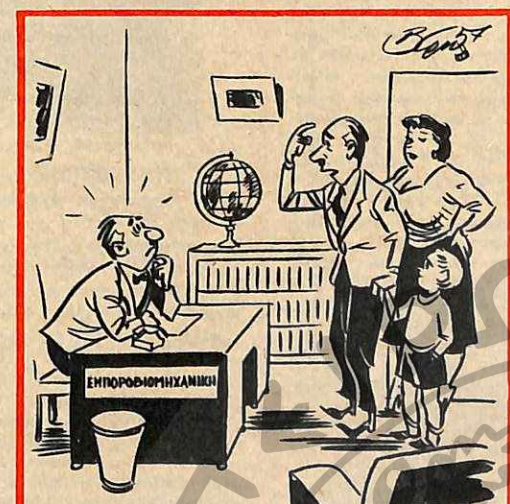
—Τό ξέρεis πως ή μεγαλύτερη φιλοδοξία μου τώρα τελευταία είναι ν' άκούσω άπ' τα χείλη σου τ' όνομά μου κι' όχι τόν τίτλο μου;

—Ποτέ! είπε ή "Ελινορ άποφασιστικά.

—'Ο Καρλάιον δε μίλησε.

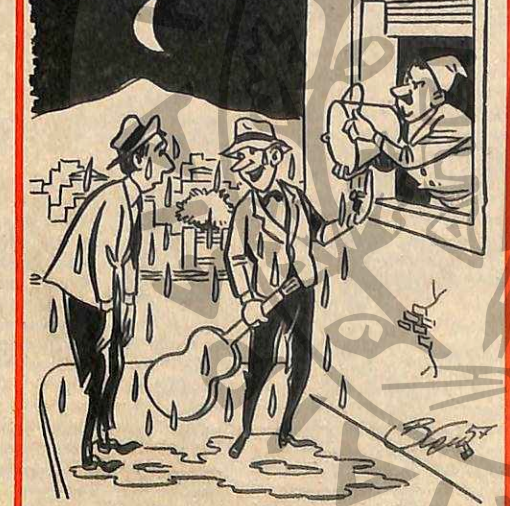
—Κι' όμως έσείς έπιμένετε με πείσμα να με φωνάζετε κυρία Τσέβιτ, ενώ ξέρετε πόσο σιχαίνομαι αυτό τ' όνομα, πρόσθεσε ή "Ελινορ θαλασσωνόνας τα. Δεν καταλαβαίνω, αλήθεια, πως μου ζητάτε να σας παντρευτώ.

—Πολύ καλά. Στο έξης θα τ' άποφύγω όσο μπορώ, μπροστά στον κόσμο. Τώρα όμως που είσατε μόνι, "Ελινορ, δε μπορώ να μη σου πώ πως σ' άγαπώ τρελλά και να σέ παρακαλέσω

—Μήπως μπορείτε να μάς ασφαλίσετε για την περίπτωση που θα μάς πέση ό κανός τού δορυφόρου κατακέφαλα;

(Τού Β. Χριστοδούλου)

—Δέν άνησυχώ καθόλου έγώ. "Εχω κανει ασφαλεία στού Πλυτά και κατά τού πουντιάσματος!..

(Τού Β. Χριστοδούλου)

('Ανακοίνωσις)

ακόμη μιá φορά να μου κάνης την τιμή να γίνης γυναίκα μου.

—'Λέτε άνοησίες και κάποια μέρα θα μου χρωστάτε ένγνωμοσύνη που δε δίνω προσοχή στα λόγια σας, δήλωσε άυστηρά ή "Ελινορ.

—Αυτό είναι άγένεια, είπε ό Καρλάιον άτάραχος. Θά πρέπει να σου μάθω πως ν' άπαντάς σέ μιá έρωτική έξομολόγηση, άγάπη μου.

—'Η "Ελινορ άρχισε να τρέμη.

—'Ω, όχι!... Μά για σκεφτήτε το! "Αν με παντρευτήτε, ό κόσμος θα πη πως τό κάνατε για να πάρете τό Χάινους!

—'Ασφαλώς όχι! Τό Χάινους θα πουληθώ και με τα λεφτά που θα πιάση θα πληρωθούν τα χρέη τού Μάικλ. "Αν περισσέψη κανένα μικρό ποσό, θ' αγοράση μ' αυτό τό υφικά σου και τελειώσε. Θά γλυτώσουμε μιá και καλή άπ' αυτό τό μπελά. "Άλλη καμμιá άντίρρηση;

—'Ω, Θεέ μου, άς ήξερα τί πρέπει να κάνω! φώναξε ή "Ελινορ.

—Ρώτησε καλύτερα έμένα, έγώ ξέρω.

—Πώς μπορώ να είμαι βεβαία πως δε μου κάνατε αυτή την πρόταση έπειδή... έπειδή είπα πως μου χαλάσαντε όλα μου τα σχέδια;

—'Ο Καρλάιον στράφηκε και την άγκάλιασε δυνατά.

—Ξέρεις κάτι; Ποτέ δε φανταζόμουνα πως είσαι τόσο κουτή! Είπε και ή φίλησε.

—'Η "Ελινορ έκανε με μισή καρδιά μιá άπόπειρα να ξεγλιστρήση άπ' τ' άγκάλιασμά του, έδρε πως δεν ήταν εύκολο, φάνηκε να τό πήρε άπόφαση και είπε μονάχα, όταν μπόρεσε να μιλήση:

—'Ω, "Εντουαρντ, όχι!

—'Ελινορ, πέρασα ένα μεγάλο μέρος της ζωής μου, ακούγοντας άνοησίες. "Απ' τις άδελφές μου, τίς άνέχομαι και κάνω τόν κουφό. "Από σένα, δε μπορώ, ούτε θέλω να τις άνεχθώ! Δέχεσαι να γίνης γυναίκα μου, ναι ή όχι;

Βλέποντας πως ό Καρλάιον είχε χάσει για καλά τά λογικά του, ή "Ελινορ έγκατέλειψε κάθε προσπάθεια να τόν συνεφέρει, άκούμπησε με άνακούφιση τό μάγουλό της στον ώμο του και είπε πειθίγνια:

—Ναί, "Εντουαρντ, άν τό θέλεις. Θά τό έπιθυμούσα πάνω από κάθε τί!

ΤΕΛΟΣ

ΛΥΣΕΙΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΩΣ ΑΡ. 131
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1. ΣΗΚΩΣΗ—ΚΙΑΤΟ 2. ΕΠΙΣΤΕΓΑΣΜΑ 3. ΡΑΝΤΑΡ—ΤΑΠΗΣ 4. ΝΕΤΑΡΩ—ΑΘ 5. ΑΝΑ—ΗΤΟΝ—ΡΗΕ 6. ΝΟΙΗΡΩΝ—ΑΙ 7. ΤΙ—ΦΑΔΡΑΙΣ 8. ΤΡΜΑ—ΛΑΝΤΣΙΑ 9. ΝΑ—ΤΟ «ΑΡΤΥΜΑ» 10. ΑΜΟΡΕ—ΑΛΛΑΑ 11. ΑΙ—ΝΤΑΧΟ—ΤΡ (τάρφη) 12. ΣΕΛΑΟΣ—ΟΣΙΟΣ

ΚΑΕΤΩΣ: 1. ΣΕΡΠΑΝΤΙΝΑ 2. Η.Π.Α. — ΜΑΡΙΟΝ 3. ΚΙΝΝΑΣ—ΛΑΟ 4. ΟΣΤΕ—Η «ΦΑΤΡΙΑ» 5. ΣΤΑΤΗΡΑ—Ο.Ε.Ν.Ο. (Όμοσπ. Έλλην. Ναυτ. Όργαν.) 6. Η «ΕΡΑΤΩ»—ΛΑ—ΤΣ 7. ΡΟΝΣΑΡ 8. ΚΑΤΩΝ—ΙΝΤΑΧΟ 9. ΙΣΑ—ΑΣΤΥΛΟΣ 10. ΑΜΠΑΡΙΑΣΜΑ 11. ΤΑ «ΗΘΗ» —ΡΙΑΛΤΟ 12. ΑΔΩΩΣ—ΑΡΣ

ΖΙΓΚ — ΖΑΓΚ ΑΡ. 131

—'Ο εδικός συνδογάνης μας έπέτυχε με τό συνδυασμόν τών λέξεων ΔΑΝΤΕΛΛΑ—ΕΘΝΙΚΟΣΟΖΙΑΙΣΤΗ—ΝΑ—ΟΣ σύνολον 47 βαθμών. Καλύτερους ίσως συνδυασμούς έπιτύχαινε κανείς με λέξεις σαν: ΑΛΠΕΙΣ—ΔΙΑΝΑΣ—ΛΙΑΝΙΚΟΣ—ΤΣΑΝΤΑΣ — ΣΤΑΝΤΑΛ — ΠΕΤΑΛΙΔΗΣ — ΑΝΑΣΤΗΜΑ — ΠΕΙΘΟ — ΣΠΘΙΚΑ — ΕΠΙΚΛΗΣΙ—ΚΟΛΑΪΕ—ΔΙΑΣΤΗΜΑ

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΑΡ. 131

1. 'Ο ά τίχειρ της άριστερης πόλης: της κυρίας κρατεί τό κυνόβρι πιο σφιχτά. 2. Στόν δεξιό βραχίονα της κυρίας, τό μανίκι είναι πιο κατό. 3. Τό άριστερό πέλμα τού ποδιού της κυρίας είναι γυρισμένο άριστερότερα. 4. Τό νήμα περνά έξω άπ' τόν αντίχειρα της άριστερης παλάμης τού παιδιού. 5. Τό νήμα μεταξυ κυρίας και παιδιού κάνει μεγαλύτερη κοιλιά. 6. Στο άριστερό μπράτσο της πολυθρόνας (μαύρο τμήμα) ή γωνία του (λευκή γραμμή) δεν καταλήγει στο ποδαρικό, αλλά κομπιλωτά στην βάση π. 7. Στόν μπροχέ ή γλάστρα έχει τό κάτω δεξί της φύλλο μικρότερο. 8. Τό άριστερό κανικό χερουλί τού φπ. έχει άντιστροφή τοποθετημένο. 9. Στο λαμπάτιο. δ. ά. τουαυατήρ. (μαύρο τμήμα). έχει την φωτο σκιάσά του (λευκή γραμμή) στην αντίθετη πλευρά.

Η Αλήθεια στη Χώρα Τών Θαυμάτων

ΠΕΡΙΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ Τ' ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΜΑΓΑΖΙΑ

Σκεφθήκατε αλήθεια ποτέ ποιο είναι το μεγαλύτερο προτέρημα μιας καλής κάλτσας; Στη Γαλλία και στην Αμερική, εκείνοι που ασχολούνται με τα θέματα της γυναικείας κομψότητας, έχουν κατασταλάξει στο συμπέρασμα ότι εξαρτάται από την τέλεια εφαρμογή της. Και δεν έχουν άδικο. Πότες, αλήθεια, φορές δεν έχουμε προσέξει στο δρόμο μία κομψή και χαριτωμένη γυναίκα, που χάνει τα όμορφα της γιατί ξεχειλώνουν και πέφτουν ζωαρωμένες στα πόδια της οι κάλτσες. Άλλα το μυστικό δεν αργήσει να βρεθεί από την πρωτοπόρο μεγάλη αμερικανική βιομηχανία καλτσών Μπέργκσκιρ, που έχει σήμερα το μεγαλύτερο εργοστάσιο του κόσμου. Έτσι κατάρθωσε σε όλες της τις ποιότητες, από τη φθηνότερη μέχρι την πιο λεπτή βραδινή κάλτσα, να εξασφαλίσει μία κρουστή φίνα κλωστή, που θαρρείς πως γίνεται ένα ωλόκληρο σώμα με τη γάμπα. Μπορεί, λοιπόν, να δορεθείτε να φοράτε τις Μπέργκσκιρ σας, που χάρη στην τεχνική τους αριότητα δεν πεφτούν παντού, αλλά πάντοτε με υπερχρόνια θα εξομολογήστε στις φίλες σας πως εδώ και τόσα χρόνια έχετε λύσει το αιώνιο αυτό γυναικείο πρόβλημα, χάρη στην πρωτοδου-

λία του καταστήματος ΔΕΛΤΑ να τροφοδοτήσει και τις Έλληνίδες με τις υπέροχες, μοντέρνες και σίτερες αυτές αμερικανικές κάλτσες.

Υπάρχει στην Αθήνα, σ' ένα μικρό μαγαζί, ο Στάος Έρμου ό, μια από τις ωραιότερες συλλογές έσωρούχων. Πρόκειται για το κατάστημα της κ. Φουρούλη, που είναι πλέον γνωστή σε όλες τις κομψές Αθηναίες για την επιμελημένη κ' εμπνευσμένη δουλειά της. Τα πιο ωραία κομπιναζόν, νικτικά, πυτζάμες, ρόμπες, ακόμη και τραπεζομάντιλα, που μπορείτε να φαντασθήτε, θα τα αντικρίσετε σε μία καλόγουστη ποικιλία. Και για ποιά να πρωτομιλήσει κανείς; Για ένα υπέροχο σιέλ νικτικό με φυτίλκια από όμοιοχρωμο σάτεν, που τελειώνει μπροστά σε φιογκάκια ή για ένα άλλο, επίσης σιέλ, από ζωρζέτα, που γαρνιρίεται με ι-δουάρ νταντέλλες και σούρες. Άλλα

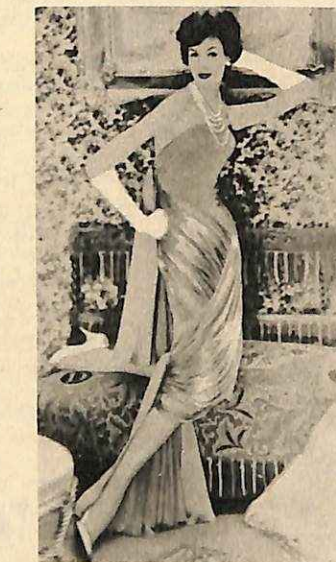
ή εκλεκτή δουλειά της κ. Φουρούλη δέ σταματά στα έσωρούχα. Έπεται ναί σε κάθε είδος άσπρορουχών και ιδιαίτερα σε θαυμάσια τραπεζομάντιλα για ροτόνες, από ιδιούρ λι-νόν, κεντημένα ή απλικάριμένα με όμοιοχρωμα σχέδια. Και κάτι ακόμη: Μία μεγάλη συλλογή από θαυμάσια μπλουζάκια βατιστένια, σε όλους τους απάλους χρωματισμούς, που παίρνουν προσωπικότητα ανάλογα με το λεπτό κέντημα που γαρνι-ρει το μπροστινό μέρος τους.

Εδώ και κάμποσα χρόνια, τη νοικοκυρά ε-πασχολεί ένα ούσια-στικό πρόβλημα. Πρό-κειται για την παλιά εκείνη τραπεζαρία, που τα τελευταία χρόνια έ-χει σχεδόν εξαφανισθεί από τα σπίτια, δημιουργώντας, ό-μως, ένα μικρό δίλημμα για τις νο-ικοκυρές. Το τραπέζι-κουζίνα έ-κράτησε. Οι καρέκλες όμως τί θα γίνουν; Και η απάντηση δόθηκε με μία πολύ ωραία και μοντέρνα συλλο-γή από καρέκλες τραπεζαρίας, που χάρη στις ειδικές ταπετασαρίες τους και στην ανασταυτική κλίση τους μπο-ρούν ωραϊότατα να ανακατευθούν με τις πολυθρόνες του σαλονιού. Η με-γάλη βιομηχανία επίπλων και στρω-μάτων Νεοστρώμ έπτεχε πραγματι-κά να δώσει στις Έλληνίδες νοικο-κυρές τη μεγάλη αυτή ευχέρεια της μοντέρνας καλοφτιαγμένης καρέκλας που, χάρη στο τέλειο σχήμα της και στα ανοικτόχρωμα ύφασμά της, να μπορεί ωραϊότατα όλη την ημέρα να ολοκληρώνει ένα σαλόνι, ενώ παράλ-ληλα ώρισμένες φορές να χαρίζι μία τέλεια πρακτική τραπεζαρία. 'Ανά-μεσα σ' αυτές ξεχωρίζουν δυο τύποι. 'Εκείνες που η πλάτη και το κάθι-σμα έχουν ενιαία ταπετασαρία και έ-κείνες που έχουν ένα μακρόστενο στή-ριγμα ταπετασαρίας στην πλάτη, α-φίνοντας ακόλουθως ένα κενό και τε-λειώνοντας στο κάθισμα.

Πολλές γυναίκες περιο-ρίζουν τη διατήρηση της όμορφιάς τους μό-νο στο πρόσωπο. Οι κινήσεις, που μάς πα-ρουσίασε την περασμέ-νη εβδομάδα η γνωστή αισθητικός κ. Λίλυ (Αμερικής 15), συμπληρώνονται ά-πο ώριμες συμβουλές γύρω από την όμορφη του λαιμού. Γιατί, ό-πως ασφαλώς θα ξέρετε, πρέπει να φροντίζουμε με την ίδια στοργή και για το σημείο αυτό του σώματός μας, που τόσο αναδεικνύει την όμορ-φία του προσώπου. Μερικά κινή-ματα στο πηγούνι και μία επάλληλη με μία καλή κρέμα στο λαιμό είναι η αρχή ενός μασάζ, που πρέπει κα-τά κανόνα να γίν-ται από το κέντρο του λαιμού και να κατευθύνεται προς το κάτω.

Υπάρχει στο Παρίσι έ-νας συμπατριώτης μας που θεωρείται ένας ά-πο τους μεγαλύτερους σύγχρονους ράπτες της γαλλικής πρωτεύουσας. Φυσικά, πρόκειται για το Γιάννη Ντεσσέ που το κύμα των νέων δημιουργών μόδας δεν κατώρθωσε να κλονίσει από το θρόνο του. Κι αυτό γιατί ο Γιάννης Ντεσσέ δέ στηρίζει το ταλέντο του σε εξοφ-νισμούς, αλλά υπογραμμί-

ζει το γυναικείο σώμα και, όπως τον αποκαλούν οι Γάλλοι, είναι ο τελευ-ταίος «φεμινιστής-ράπτης» του Πα-ρισιού. Πράγματι, ο Γιάννης Ντεσσέ πιστεύει στη γυναίκα και δεν παρα-σύρεται, όπως απέδειξε με την έφετεινή συλλογή του, από ακρότη-

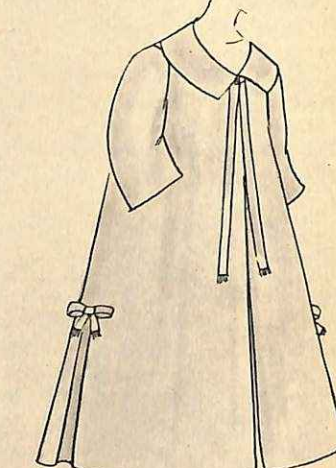

τες. Έτσι, δεν ξεφεύγει από το ντρα-πέ, που αποτελεί άλλωστε, χρόνια τώρα, τη μεγάλη του έπιτυχία. Τα ντραπαρισμένα μάλλινα ή μεταξωτά ζέρσευ του Ντεσσέ έχουν φορεθεί ά-πο τις πιο γνωστές κοσμικές γυναι-κες της ύδρογειού. 'Ιδιως τα βραδι-νά του φορέματα σε τύπο κρέπ-μετα-ξωτό-ζέρσευ, που στην Ελλάδα κατα-σκευάζεται μόνο από τη μεγάλη βιο-μηχανία ειδών ζέρσευ Γυφτοπούλου, Πραξιτέλους 24, έχουν παγκόσμιο φήμη και χαρακτηρίζονται από τα πολυσύνοβτα ντραπαρισμά του. Έ-να από τα πιο ωραία έφετεινά φο-ρέματα του Ντεσσέ είναι ένα βραδινό σύνολο από κρέπ-μεταξωτό-ζέρσευ σε άσπρο ή παστέλ χρωματισμό, που σχηματίζει ένα χιαστί ντραπαρίσμα στη φούστα, διπλώνοντας μπροστά και τελειώνοντας στο πίσω μέρος των ποδιών. Ένα πανώ, που ξεκινάει από το ντραπαρίσμα αυτό και το στράπλες της πλάτης, ολοκληρώνει το ωραίο βραδινό φόρεμα του Γιάν-νη Ντεσσέ, που φοριέται με όμοιό-χρωμα σάτεν παπούτσια και πολλά μαργαριτάρια στο λαιμό.

Λοιπόν, πώς τα πάτε; 'Αποφασίσατε και σεις να κόψετε τα μαλλιά σας; Όλες οι γυναι-κες περάσαμε αυτή την εποχή από το δίλημμα του αποχωρισμού των μακρών μαλλιών. 'Η νεανική, όμως, γραμμή της Καραθέ-λας, που λανσάρουν στην Αθήνα τα μεγάλα κομμωτήρια «Κάμμερ», απέ-δαλε και τους τελευταίους γυναι-κείους διαταγμούς. Όπου κι αν γυ-ρίση, λοιπόν, κανείς τη ματιά του αντίκρύχει ένα χαρούμενο γυναικείο κεφάλι και δικαιολογεί τις θισώ-τριες της νέας μόδας. Γενικεύθηκε, λοιπόν, και η Καραθέλα, όπως πολύ σύντομα θ' αντικρύσουμε στους α-θηναίους δρόμους και τη γραμμή «Τραπεζί».

ρχισαν κιόλας δειλά-δειλά να κάνουν την εμφάνισή τους τα έμ-πριμέ. Βεβαίως, προτι-μούνται αυτή την έπο-χή τα μεταξωτά και οι ταφάδες, που έ-χουν σχεδόν καθιερωθεί στις κοσμικές αθηναϊκές συγκεντρώ-σεις. Άλλα δεν είναι πλέον μακριά η ημέρα που θα παραχωρήσουν τη θέ-ση τους στα βαμβάκερά. Και στίς δυό, όμως, περιπτώσεις υπάρχει μία μικρή παρένθεση, που θα ολοκληρώ-ση την πρώτη αυτή καλοκαιρινή σας εμφάνιση. Είναι το έλαφρό έπανωφό-ρι, που τόσο απαραίτητο έχει γίνει με τις συχνές αλλαγές του κλίματος της πατρίδας μας. Κάτι έλαφρό, χω-ρίς υπερβολές, αλλά πρακτικό και μοντέρνο. Αυτό, λοιπόν, πρέπει να είναι το έφετεινό άνοιξιάτικο παλτό σας. Ποιός σας το προσφέρει; Μά ποιός άλλος από τον 'Υβ Σαίν Λω-ράν. Έχει όνειρευτεί το πιο νεανικό έπανωφόρι της χρονιάς. Ένα συνδυ-ασμό απαλού χρώματος, ευγενικής γραμμής και πρακτικής χρησιμοποίη-σεως. 'Ανήκει κι αυτό στη γραμμή «Τραπεζί» και μάς το έφερε από το Παρίσι στην Αθήνα η κ. Έλλη Εύα-γγελίδη-Πολίτη, για την μπουτίκ της της οδού Πανεπιστημίου 6. Μας τ' απορυσιάζει σε αρκετά χρώματα, άλ-λα το πιο γοητευτικό είναι αναμφι-σθήτητα ένα ανοικτό μώβ, που ται-ριάζει τόσο με τα λουλούδια των μοντέρνων έμπριμέ φορεμάτων. Το ω-ραίο αυτό έπανωφόρι, της μπουτίκ Εύαγγελίδη-Κουρτίδη, είναι ριχτό με δυό κουφοτές στίς πλαινές ραφές, που αρχίζουν αρκετά χαμηλά από δυό μικρά φιογκάκια. Ό γιακάς του εί-ναι φανταζι και όλη η όμορφη του

στηρίζεται στην απλή κλίση της γραμμής του, που πραγματοποιεί τη γεωμετρική έφετεινή ιδέα του 'Υβ Σαίν Λωράν. Δεν υπάρχει, λοιπόν, αμφιβολία πως το καινούργιο αυτό έπανωφόρι της μπουτίκ Εύαγγελίδη-Κουρτίδη θ' αγαπηθεί πολύ από τις κομψές Αθηναίες, γιατί όχι μόνο μπορεί να φορεθεί τις πρώτες καλο-καιρινές βραδιές, αλλά και ολοκληρο-τό καλοκαίρι, ιδίως τις νύκτες, κον-τά στις ύγρες ακροθαλασσιές μας. Γι' αυτό, άλλωστε, και είναι φτια-γμένο από ένα λεπτό και μοντέρνο ύφασμα, ώστε να εξυπηρετεί όσες το αποκτήσουν τους έρχόμενους έξη μή-νες.

Η Αλήθεια

Η ΩΡΑΙΑ ΛΙΖ, πα-ρά τις απογοητεύ-σεις που είχε γνω-ρίσει στη ζωή της, διατηρούσε μίαν ά-προσποίητη παιδι-κή απλότητα. Μία ξαφνική μπόρα ή-ταν μοναδική ευ-καιρία για ν' απο-λαύσει ένα φυσικό ντους με τα ρούχα. Θά συνέλθη από το τελευταίο πλήγμα,

(Φωτ. Camera Press)

ΘΑ ΣΥΝΕΛΘΗ Η ΛΙΖ;

Οι κινηματογραφικοί παραγωγοί αλλά και οι άπει-ροι θαυμαστές της διερωτώνται αν η ώραία ήθοποι-ός θ' άντεπεξέλθη στα πλήγματα της μοίρας

Η ΧΗΡΑ ΤΟΥ ΤΟΝΤ ΓΥΡΙΖΕΙ ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ

ΧΛΩΜΗ και συντετριμμένη, η Έ-λιζαμπεθ Τάιλορ δεν μπορεί ακό-μη να πιστέψει στην φρικτή πρα-γματικότητα. Αυτή είναι η τελευ-ταία φωτογραφία της άτυχης Λιζ, που είδε μέσα σε έλάχιστες ώρες να καταρρέουν όλα τα όνειρά της.

(Φωτ. International News Soundphoto)

Τα καλλυντικά διατηρούν την όμορφη και τη δροσιά σας. Και ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ θα τα βρείτε στα Φαρμακεία Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ. Είναι μάλλον άπιθανο να υπάρ-χουν άλλου, αν δεν τα βρείτε στο ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ.

Και μία υπόμνησις: Για την άνετώτερη και τα-χύτερη εξυπηρέτησή σας προτιμάτε τις ώρες 9 — 11 π.μ. και 5 — 6 μ.μ.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΩΝΙΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ
Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΝΑΡΗ 20 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ

και φυσικά... κομψώνες Μαρινουπούλου

Πρόσωπο
ΔΡΟΣΕΡΟ ΝΕΑΝΙΚΟ ΒΕΛΟΥΔΙΝΟ
ΜΕ ΛΑΔΙ ΧΕΛΩΝΑΣ
Dr. N. Rovalle
Έξαφανίζει τις ρυτίδες, ξαναφέρει την άνοιξη στην επιδερμίδα

LABORATOIRES BIOLOGIQUES «ARVAL» S. A. - SION (SUISSE)

ΓΥΡΩ από το ανέδασμα του «Δαχτυλιδιού της μάνας», του Μανώλη Καλομοίρη, εις τὰ «Ὁλύμπια». Εικονίζονται ὁ κορυφαῖος μας συνθέτης καὶ μαζί του ὁ μαέστρος Λεωνίδας Ζώρας, πού θά διευθύνῃ τὴν ὀρχήστρα, καθὼς καὶ οἱ κύριοι ἐρμηνευταί. Ἦτοι οἱ κυρίες Ἑλένη Γκάγκα, Λέλα Ζωγράφου καὶ Μορφονιοῦ καὶ ὁ τενόρος Μιχάλης Χελιώτης. Ἡ ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ μελοδραματικὴ δημιουργία τοῦ διακεκριμένου μας μουσουργοῦ ἔχει ἐπανειλημμένως παιχθῇ εἰς τὸ παρελθόν καὶ εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ ἀνεβάσματά της τὴν ὀρχήστρα διηύθυνεν ὁ Μητρόπουλος, ἐνῶ εἰς ἄλλοι τοαυροῦσαν ἡ Ἑλένη Νικολαΐδου, ὁ Μοσχονᾶς καὶ ἄλλοι ἐξαιρέτοι λυρικοὶ καλλιτέχναι. Αὐτὴ τὴ φορά τὸ «Δαχτυλίδι τῆς μάνας» παρουσιάζεται κατὰ σκηνοθεσίαν τοῦ Δημήτρη Ροντήρη, ὁ ὁποῖος τὸ ἔχει διδάξει καὶ εἰς τὴν ἀρχὴ τῆς καριέρας του. Τὰ σκηνικὰ ἐγίναν ἀπὸ τὸν Κλώνη καὶ τὰ κοστούμια ἐφίλοτεχνήθησαν ἀπὸ τὸν Τσαρούχη. Τὰ προγνωστικὰ σχετικὰ μὲ τὸ ἔργο εἶναι ὅτι ἡ παράσταση θά εἶναι ἐξαιρετικὴ.

γρέκα

**Ὅ,τι
καινούργιο καὶ
μοντέρνο θέ:**

Σκελετοὺς καὶ κρύσταλλα
ἔγχρωμα ἢ λευκά,
CRUXITE, ZEISS, RODESTOCK,
CALOBAR, δὰ βρῆτε στὴν
μεγάλην συλλογὴν μας

Ἰδιαίτερα αἰθουσα ὀπτικῶν

**ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Ι. Γ. ΒΑΓΕΝΑ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 7**

ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ, ΚΡΙΣΕΙΣ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΤΟΥ Κ. ΑΧ. ΜΑΜΑΚΗ

Τὸ «Καλοκαίρι καὶ καταχνιά» καὶ τὰ ἄλλα νέα ἔργα

Δὺ ἔργα μένουν ἀκόμα νὰ παιχθοῦν γιὰ τὰ κλεισίον ἡ χειμερινὴ περίοδος 1957-58, δὺ ἔργα πὺν καὶ τὰ δὺ ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὰ ἱσθια καὶ κωμικά μας θέατρα. Τὸ ἓνα, τὸ «Δαχτυλίδι τῆς μάνας» τὸ παρουσιάζει ἡ «Ἐθνικὴ Ἀρχαία Σκηνή», τιμώντας μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴ καὶ τὸν δημιουργὸν του, τὸν Μανώλη Καλομοίρη, πὺν ἔκλεισε, ὡς γνωστὸν, μισὸν αἶωνα ἴσων παραγωγικῆς μουσικῆς δράσεως. Καὶ τὸ ἄλλο—πὺν εἶναι ἡ «Ὁραία μπαλωματιστὴ» τοῦ Δόξα—θὰ τὸ ἐμφανίσῃ σὲ λίγες ἡμέρες τὸ «Ἐθνικὸ Θέατρον», δίνοντας παράλληλα καὶ ἓναν ἐνδιαφέροντα μονόλογο τοῦ Κοκινῶ, ὁ ὁποῖος τιλοφορεῖται «Ἡ ἀνθρώπινη φωνή». Καὶ τὰ δὺ μὲ τὴν Μαίρη Ἀρώνη.

Τρία ἄλλα ἔργα ἀνέθηκαν, ἐν τῷ μεταξῷ, τὴν ἐβδομάδα τοῦ Πάσχα, δὺ στὴν Ἀθήνα καὶ τὸ τρίτο στὸ «Δημοτικὸ Θέατρο Πειραιῶς». Ἀπὸ τὶς τρεῖς αὐτὲς νέες παραστάσεις, ἡ πρὶ ἐνδιαφέρουσα, ἡ πρὶ ἀξιόλογη κ' ἡ πρὶ καλλιτεχνικὴ ἦταν ἀσφαλῶς ἡ παρουσίαση τοῦ ἔργου τοῦ Τένεσου Οὐίλλιαμς «Καλοκαίρι καὶ καταχνιά» ἀπὸ τὸν Κάρλο Κούν καὶ τοὺς συνεργάτες του. Ὁ Ἀμερικανὸς αὐτὸς συγγραφεὺς ἔχει κατακτήσει καὶ τὸν Ἑλληνα θεατὴ μὲ τρία προηγουμένα ἔργα του, μεστὰ ἀπὸ ἐντονη δραματικότητα, πὺν καὶ αὐτὰ μὰς τὰ γνώρισε τὸ «Θέατρο Τέχνης»: Τὸν «Γυάλινον κόσμον», πὺν εἶδαμε μὲ τὴν Ἑλὴν Λαμπέτη, τὸ «Λεωφορεῖον ὁ πόθος», πὺν ἀνέβηκε μὲ τὴν Μελίνα Μερκούρη, καὶ τὸ «Ἐνα τριαντάφυλλο στὸ στήθος», πὺν ἀνέδειξε τὴν Νέλλη Ἀγγελίδου. Τὸ «Καλοκαίρι καὶ καταχνιά» δὲν εἶναι ἴσως σὰν ἔργο τὸ ὕψος τῶν περασμένων αὐτῶν ἐπιτυχιῶν, δίνει ὅμως καὶ αὐτὸ τὴν εὐκαιρίαν νὰ προβάλῃ κατὰ τρόπον πὺν προκαλεῖ ἰδιαίτερη ἀίσθηση ἡ βασικὴ ἐρμηνεύτρια, ἡ Βέρα Ζαβιτσιάνου.

Ἡ ὑπόθεση τοῦ ἔργου

Ἀς μιλήσουμε ὅμως πρῶτα γιὰ τὸ ἔργο. Δὺ εἶναι οἱ κύριοι ἥρωες του καὶ ἡ ἀισθηματικὴ τους ἱστορία, πὺν δὲν κατορθώνει ποτὲ νὰ ὁλοκληρωθῇ, ἀποτελεῖ τὴ δάση του. Οἱ δὺ αὐτὴ νέοι, πὺν ζοῦν στὴν ἴδια πολιτεία, σὲ δὺ σπῆτια τὸ ἓνα ἀπέναντι στὸ ἄλλο, ἀπὸ μικροὶ συναντῶνται συνεχῶς καί, ἐνῶ οἱ τροχιές τους διασταυρῶνται συχνά, ἐν τούτοις, δὲν κατορθώνουν ποτὲ νὰ συμπέσουν οὐσιαστικά. Ἐκεῖνος, ὅταν γυρίζῃ σπουδαγμένους γιαιτροὺς, εἶναι ἓνας τύπος κυνικός καὶ φιλήδονος, πὺν ἀγαπᾷ τὸ πιστὸ καὶ τοὺς ἐφήμερους ἔρωτες. Τὴ βλέπει μονάχα σὰ σῶμα. Καὶ ἐκείνη—κόρη παπᾶ, μὲ μὰς μόνον τραλλή—τὸν βλέπει ἀποκλειστικά καὶ μόνον σὰν ψυχὴ. Ἡ ἀντίθεση αὐτὴ, πὺν στηρίζει ἐξ ὁλοκλήρου τὸν δραματικὸν σκελετὸ τοῦ ἔργου, μένει ἀγεφύρωτη ὡς τὸ τέλος. Καὶ ὅταν, στὴ δευτέρῃ πράξει, τὰ πράγματα ἀλλάξουν καὶ ἡ κοπέλα παύει νὰ παραγνωρίζῃ τὰ δικαιώματά καὶ τῆς ὕλης, εἶναι ἐκεῖνος πὺν τὴ βλέπει διαφορετικά καὶ μὲ ἄλλο μάτι. Τὴν βλέπει αὐτὸς πῶς σὰν ψυχὴ καὶ ἔτσι ἡ ἀσυνειδησία τους δὲν παύει νὰ ὑφίσταται: Ὁ νέος θὰ παντρευτῇ τελικὰ μίαν ἄλλην καὶ ἡ

νέα, ἐξουθενωμένη ψυχικὰ, θὰ γίνῃ ἡθικὸ συντρίμμα, ἀναζητώντας παρηγορίαν στὶς ἐφήμερες περιπέτειες πὺν προσφέρει ὁ δρόμος τῆς ἀμαρτίας. Τὸ ἔργο σὰν ὑπόθεση ἀφήνει στὸ τέλος ὠρισμένα ἐρωτηματικά, γιαιτὶ δὲν πείθει ὁλοκληρωτικά τὸ θεατὴ ἡ στάση τοῦ ἥρωος, καὶ φαίνεται σὰν ἀνεξήγητο γιαιτὶ προτιμᾷ νὰ παντρευτῇ τὴν ἀσήμαντὴ μικρούλα, πὺν παίρνει... Κι ἀκόμη, ἡ κινηματογραφικὴ ὕψης τεχνικὴ πὺν χρησιμοποιοῖ ὁ Τένεσου Οὐίλλιαμς, χωρίζοντας τὶς δὺ πράξεις σὲ 12 εἰκόνες, ὠρισμένες στιγμὲς ἀφαίρει καὶ ἀπὸ τὴν ὅλην δραματικὴν πνοὴν καὶ γίνονται αἰτία—ἰδίως στὸ δεύτερο μέρος—νὰ μειωθῇ ἡ ἐντύπωση ἀπὸ τὸ συνολικὸ ἀποτέλεσμα. Δὲν θέλω νὰ ὑποστηρίξω ὅτι τὸ «Καλοκαίρι καὶ καταχνιά» δὲν εἶναι καλὸ ἔργο καὶ ὅτι δὲν ἔχει, παράλληλα μὲ τὶς δραματικὲς του καταστάσεις, ἀπαλούς τόνους, ἀδρότητα, λυρισμὸ, εὐαισθησία καὶ ἀίσθημα, πὺν προσελκύουν. Νομίζω, ὅμως, ὅτι ὑπολείπεται συγκριτικῶς μὲ τὰ ἄλλα ἔργα τοῦ ἴδιου Ἀμερικανοῦ δραματοῦργου, καὶ μὰς συγκινεῖ κυρίως ἡ ποιητικὴ ψυχὴ καὶ ἡ τρυφερὴ ἰδιουσία τῆς κεντρικῆς ἡρώιδος του, μίας ἡρώιδος πὺν—ὅπως εἶπα ἤδη—βρῆκε στὸ πρόσωπὸν τῆς Βέρας Ζαβιτσιάνου μίαν ζηλευτὴ ἀληθινὰ ἐρμηνεύτρια. Ἡ Ἀλμα Γουάιτμυλλερ, πὺν μὰς ἔδωσε ἡ ἐξαιρετὴ αὐτὴ καλλιτεχνίς μὲ τόση ποικιλία τόνων καὶ ἀποχρώσεων, εἶναι χωρὶς ὑπερβολὴ ἔξοχη. Τὸ σημειῶν καὶ τὸ ὑπογραμμίζω μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ, σὰν μίαν λαμπρὴ κατάκτηση τῆς νέας καλλιτεχνικῆς γενεᾶς.

Ἡ δημιουργία τοῦ Κούν

Ὁ Κάρλος Κούν ἔδωσε παράλληλα ἓνα καινούργιο δέγμα θαυμαστῆς σκηνοθεσίας, δημιουργώντας παραστατικὰ καὶ ὑποδραματικὰ ὅλη τὴν δραματικὴν ἀτμόσφαιρα καὶ μαζί ὅλη τὴν ποιητικὴν ἐσωτερικὴν ἀδρότητα, πὺν ἀπαιτεῖ τὸ ἔργο. Εἶναι κρίμα πὺν οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἡθοποιοὺς δὲν μπόρεσαν νὰ παρακολουθήσουν τὴ Βέρα Ζαβιτσιάνου στὴν ὑποκριτικὴν ἐπιτυχίαν της. Προπάντων ὁ Νίκος Μπιρμιπίλης, πὺν ἀπέδωσε τὸν βασικὸ ἥρωα, ὑπελείφθη ἀφάνταστα, καὶ ἔτσι τὸ ἄλλο σκέλος τοῦ κεντρικοῦ νηυτοῦ τοῦ ἔργου ἐχώλανε κατὰ τρόπον ἐνοχλητικὸ. Ὁ κ. Μπιρμιπίλης παρουσιάζει αὐτὸν τὸν φιλήδονο καὶ μέθυ-

σο γιαιτροὺ σὰν ἄξεστο τύπο, μὲ μίαν ἀδικαιολόγητὴ τραχύτητα, κατόπιν δὲ στὸ δεύτερο μέρος τὸν ἐμφανίζει ἀπελπιστικά ἄτονα. Ἐξω ἐπίσης ἀπὸ τὸ ρόλο εἶναι, γιαι πρώτη φορά, ἡ Μαρία Κωσταντάου, καὶ εἶναι περίεργο γιαιτὶ ὁ Κούν τὴν κατεδίκασε νὰ ἐμφανίσῃ ἓνα τύπο γριάς, ἐντέλως ξένον πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν ἰδιουσυγκρασίαν της καὶ τὶς φυσικὲς της δυνατότητες. Ἐτσι κωμικοποιεῖται τελείως τὸ μέρος καὶ προβάλλει μίαν παρεξηγημένη νῦτα ἐκεί πὺν τὸ κεῖμενο ἀξιοῖ καὶ τὸ ἐντέλως διαφορετικὸ. Δυσάρεστη ἐκπληξὴ ὁ κ. Λαζάνης, πὺν παρουσιάζει τὸν Μεζικανὸν, τὸν ὁποῖον ὑποδύεται, στὰ ἴδια ἀκριβῶς ἀχνάρια—φωνητικὰ καὶ κινητικὰ—στὰ ὁποῖα ἔπαιζε προηγουμένως τὸν πρόσφυγα Ἀνατολίτη τῆς Ἀύλης τῶν θαυμάτων. Γιαιτὶ, ἄραγε, αὐτὴ ἡ περίεργη καὶ τυποποιημένη ἐπανάληψη σὲ κατὰ τὸ τόσο ἐντέλως διαφορετικὸ; Ἀνεξήγητὴ κατόπιν ἡ φω-

νητικὴ τραχύτητα πὺν χαρακτηρίζει αὐτὴ τὴ φορά τὴν κατὰ τὰ ἄλλα χαριτωμένη Ἑκάλη Σώκου. Ἐντυπωσιακὴ καὶ ἐπιδραστηριὴ ἡ ἐμφάνιση τῆς Λίλης Παπαγιάννη σ' ἓνα ρόλο, ὅμως, πὺν δὲν διαθέτει περιβώρια ἐρμηνευτικῆς δράσεως. Ὁ κ. Χρηστίδης, ἐξ ἄλλου, ἔκανε ὅτι ἦταν δυνατόν γιαι νὰ καταστήσῃ αἰσθητὴ τὴν παρουσία του σὲ κατὰ πὺν δὲν τὸν προσφέρεται σὰν ἐμφάνιση καὶ πὺν δὲν ἔχει καὶ ἰδιαίτερο περιεχόμενο. Ὁ κ. Μπάκας ἐπίσης ὑποχρεώθηκε σὲ μίαν ἀπλὴν ἐπεισοδιακὴ ἐμφάνιση καὶ ἦταν, τέλος, συμπαθητικὸς ὁ κ. Μπάλλας. Ἐνδιαφέρουσα ὁμοίως ἡ ἐμφάνιση τῆς Μαρίας Μαρμαρινοῦ. Γιαι τὰ ὑπολοιπα—μετάφραση, σκηνοχ, κοστούμια καὶ μουσικὴ—δὲν ὑπάρχουν παρὰ ἀνεπιφύλακτοι ἔπαινοι.

Τὰ ἄλλα νέα ἔργα

Τὸ «Πειραϊκὸ Θέατρον», πὺν ἀπέτυχε τόσο τραγικὰ ὅταν ἔπαιζε προηγουμένως, μπροστὰ σὲ ἀδεια καθίσματα, τὴν «Λουίζα Μύλλερ», στὰθηκε τυχερώτερον μὲ τὸ «Μελεμακί» τοῦ Παντελῆ Χόρν, πὺν ἀνέβασε ἀπὸ τὸ Πάσχα. Ἰκανοποιητικὴ ἐντύπωση προκαλεῖται ἐπίσης τὸ νέο ἔργο τοῦ θεατροῦ «Κυβέλης», πὺν τὸ ἀποτελοῦν σκέτες τῆς διαδόου Τραϊφόρου Βασιλειᾶδης διανθισμένα—ὠρισμένα ἀπ' αὐτὰ εἶναι παλιά—μ' ἐπικαιρὴν προεκλογικὴν σάτιρα.

Ἀλλαγὴ στὸ «Ἀθηνῶν»

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ ἐκλογές, πὺν ἔδωσαν τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν θιασόν Βέμπο-Μακρῇ ν' ἀνανεώσῃ τὸ πρόγραμμα τοῦ, ἔγιναν συγχρόνως ἀφορμὴ, πρὶν τελειώσῃ ἡ χειμερινὴ σαιζὸν, νὰ διακοποῦν τὶς παραστάσεις τοὺς δὺ ἄλλα ἀθηναϊκὰ θεάτρα, τὸ «Κεντρικόν» πὺν γίνονται ἐκλογικὸν κέντρον καὶ τὸ «Ἀθηνῶν», ἰδίως ὁ Λογοθετῆς μὲ τὸ θιασὸν—μαζί καὶ ὁ ἀκαδημαϊκὸς Σ. Μελάς—φεύγοντ μεθ' αὐτοῦ γιαι τὴν Ἀμερικὴν. Ἐν τῷ μεταξύ, στὸ θέατρο τῆς ὁδοῦ Βουκουρεστίου ἐγκατεστάθη νέος θιασὸς μ' ἐπικεφαλὴς τὸν Ντίνου Ἡλιόπουλο. Πρωταγωνιστρία ἡ Ἑλένη Χατζηπαργύρη, ἡ ὁποία ἀπεχώρησε ἀπὸ τὸ «Ῥέξ». Συμπράττει ἐπίσης ὁ Διονύσης Παπαγιαννόπουλος, πὺν ἀπεχώρησε ἀπὸ τὸ θέατρο Μουσούρη. Συμμετέχει ὁμοίως ἡ Νάντια Χωραφά, πὺν ἀπεχώρησε ἀπὸ τὸ θέατρο Κυβέλης. Τέλος, κ' ἡ Μαίρη Ἐγυπιδίου πὺν ἔφυγε ἀπὸ τὸ «Πειραϊκὸ Θέατρον». Ὅλοι αὐτοὶ οἱ γνωστοὶ καλλιτέχναι καὶ μαζί καὶ ὠρισμένοι ἄλλοι παίζοντ τῶρα στὴ σκηνὴ τοῦ «Θεάτρον Ἀθηνῶν» μίαν ἐλληνικὴν ἐπιτυχίαν: Τὸ «Ζητεῖται ψεύτης» τοῦ κ. Παθᾶ, πὺν εἶχε πρωτανεβῇ στὸ θέατρο «Κοτοπούλη» καὶ πὺν εἶχε κάνει κατὰ τὴν πρώτη του παρουσίαση—πάλι μὲ τὸν Ντίνου Ἡλιόπουλο στὸν βασικὸ ρόλο—περισσότερες ἀπὸ 200 παραστάσεις.

ΑΧ. ΜΑΜΑΚΗΣ

ἈΛΕΚΤΟΡ.

Ὅσο πορφυάχορη κι' ἂν εἶθε

μὴν παραλείπετε ποτὲ τὸν καθημερινὸν καθαρισμὸ τῆς ἐπιδερμίδος σας.

● Τὰ Καλλυντικά, οἱ ἐκκρίσεις τοῦ δέρματος, οἱ σκόνες ἀπὸ τὴν δουλειὰ τοῦ σπιτοῦ ἢ ἀπὸ τὴν κίνησιν τοῦ δρόμου, σχηματίζουν ἓνα μίγμα, πὺν φράζει τοὺς πόρους, ἐμποδίζει τὴν «ἀπνοὴν» τῆς ἐπιδερμίδος καὶ συντελεῖ στὸν γρήγορον μαρμαρῶ τῆς.

● Γι' αὐτὸ, ἰδίως τὸ βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου, ἐπιβάλλεται ὁ καθαρισμὸς τοῦ προσώπου σας μὲ τὸ ἀγνὸν ΓΑΛΑΚΤΟΜΑ ΝΤΕΜΑΚΙΛΙΑΝ «ΜΕΛΠΑΝ».

Ἐτοι ἀποφεύγετε τὸ σαπούνισμα, πὺν ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ θάψῃ ἀνεπανόρθωτα τὴν ἐπιδερμίδα σας. Μετὰ τὸν καθαρισμὸ χρησιμοποιεῖτε κρέμα Λανολίνη Μελπᾶν ὡς τροφὴ τοῦ δέρματος.

ΜΕΛΠΑΝ

ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ

Τὸ ἔργο τοῦ Πιραντέλλου «Ἡ ἡδονὴ τῆς τιμιότητος», πὺν ἐπαναλαμβάνει τῶρα τὸ Ἐθνικὸ Θέατρον, κ. Ἀγγελικὴ Μάτσα (Πειραιεύς), πρῶτοπαίχθηκε στὸ Τουρίνο στὰ 1917. Μάλιστα, σ' αὐτὴν τὴν τόσο ἐνδιαφέρουσα σκηνοθετικὴ δημιουργία—στὴν ὁποίαν διαπρέπει ἐδῶ ὁ Βασίλης Διαμαντόπουλος—ἀφείλει ὁ Πιραντέλλο τὴν πρώτη του ἐπικοινωνία μὲ τὸ ἐκτὸς τῆς πατρίδος τοῦ κοινόν. Συγκεκριμένα ἀνέβασε τὴν «Ἡδονὴν» ὁ Σάβλ Ντυλέν στὰ 1922 στὸ Παρίσι καὶ ἡ παράσταση ἐκείνη ἔκαμε τὸν ἀρνητὴν κατὰ ἀντικειμενικὴν ἀλήθειαν συγγραφέα της, γνωστὸ καὶ στὴ Γαλλία. Ἡ πρώτη ἀθηναϊκὴ παρουσίαση τοῦ ἴδιου ἔργου χρονολογεῖται ἐδῶ καὶ 35 χρόνια. Πρῶτοι ἐρμηνευταὶ τῆς «Ἡδονῆς» ἦσαν ὁ Νίκος Παπαγεωργίου, ἡ Μιράντα, ὁ Νίκος Παρασκευᾶς καὶ ὁ Περικλῆς Γαβριηλίδης. Εἶχε προηγηθῇ ὅμως δέκα χρόνια πρὶν ἡ παρουσίαση ἐνὸς ἄλλου ἔργου τοῦ πὺν ἔλεγε τὸ «Μεγγέν» καὶ πὺν ἔπαιζαν ἡ Χριστίνα Καλογερίκου καὶ ὁ Τηλέμαχος Ἀλεωνιότης. Συνολικὰ στὴν ἐλληνικὴ σκηνὴ ἔχουν ἀνέβῃ καμμιά δεκαπενταετία ἔργα τοῦ μεγάλου Σικελοῦ δραματοῦργου.

Τὸ «Ἐξ» πρόσωπα ζητοῦν συγγραφέα, πὺν μὲ ῥωτᾷτε, τὸ πρωτοπαρουσίασε ὁ Στῆβος Μελάς στὰ 1925 στὸ «Θέατρο Τέχνης» πὺν εἶχε τότε δημιουργήσει. Τὸ ἴδιο ἔργο ξαναπαίξε κατόπιν στὰ 1944 στὸ σημερινὸ Θέατρο Τέχνης Κούν. ΕΥΧΑΡΙΣΤΩΣ, κ. Ε. Σωτηρίου (Λευκωσία Κύπρου), σημειῶναι ὅτι οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ μαθήτριες τοῦ φωτισμένου πνευματικοῦ φάρος τῆς ἀγαπημένης μας μεγαλοπόλεως, τοῦ παγκυπρίου γυμνασίου, ἔδιναν κάθε χρόνον θεατρικὲς παραστάσεις καὶ ἀκόμη ὅτι τὴν 1955 ἔπαιζαν τὴν «Τρισεύην» τοῦ Παλαμά, ἀφῶν προηγουμένως ἔδωσαν στὰ 1950 τὸν «Κατὰ φαντασίαν ἀσθενή», στὰ 1951 τὸν «Ἀρλετ», στὰ 1952 τὴν «Ἐκάβη» καὶ στὰ 1954 τὸν «Ταρτούφο». Ἀς εὐχρηθῶμε οἱ παραστάσεις αὐτὲς πὺν, ὅπως μοῦ γράφετε, δὲν εἶχαν διόλου ἀπλὸ ἐρασιτεχνικὸ χαρακτῆρα, θὰ ἐπαναληφθοῦν συντόμως σὰν καλλιτεχνικὲς πρὶν ἐκδηλώσεις μίας ἐλευθέρης ἐλληνικῆς Κύπρου.

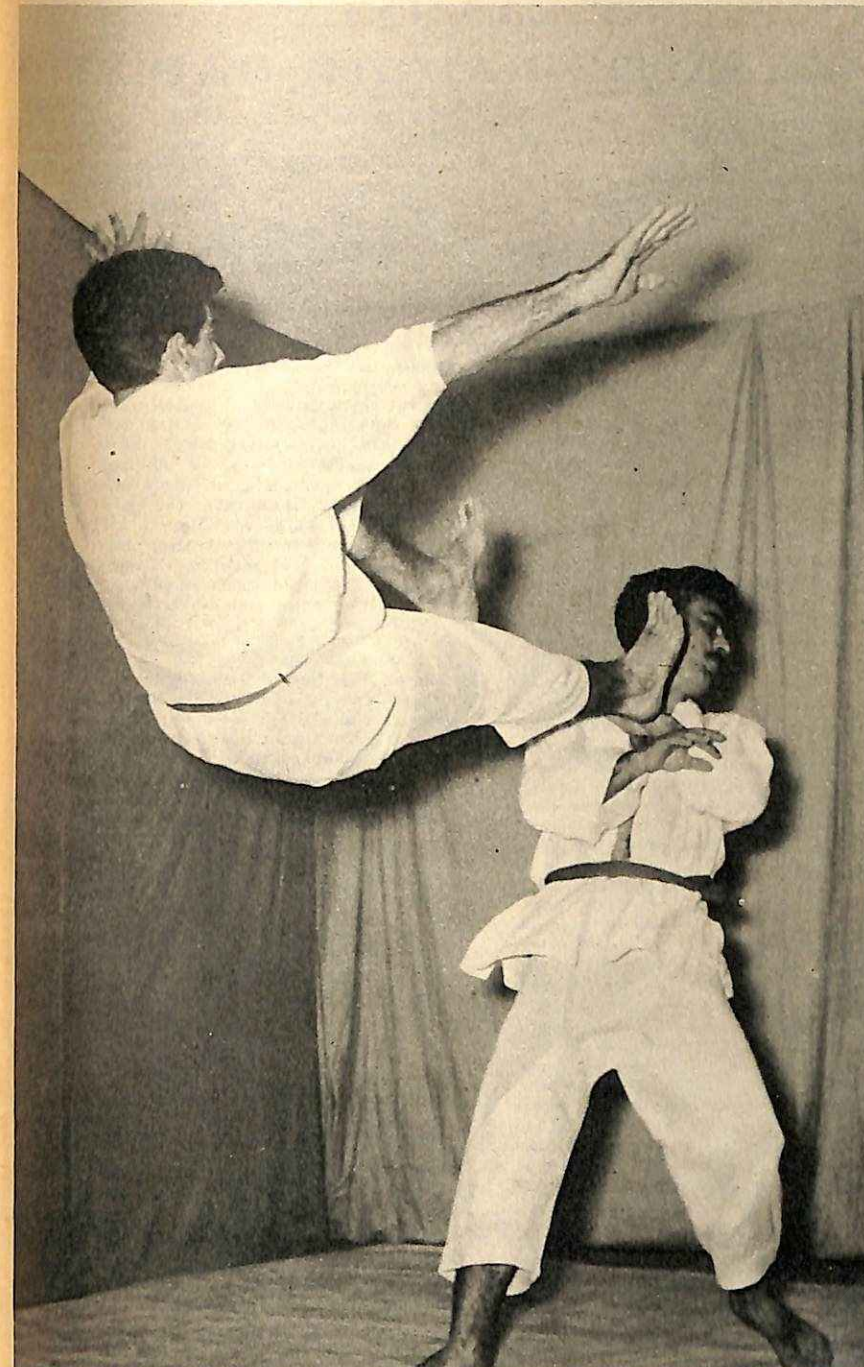

«ΚΟΣΙ ΝΑΓΚΕ», ανατρεπτικό τέχνασμα για τον άφοπλισμό αντιπάλου. Το εκτελούν ή «Αννη Ραζή (κίτρινη ζώνη) και ο Γ. Αναστόπουλος

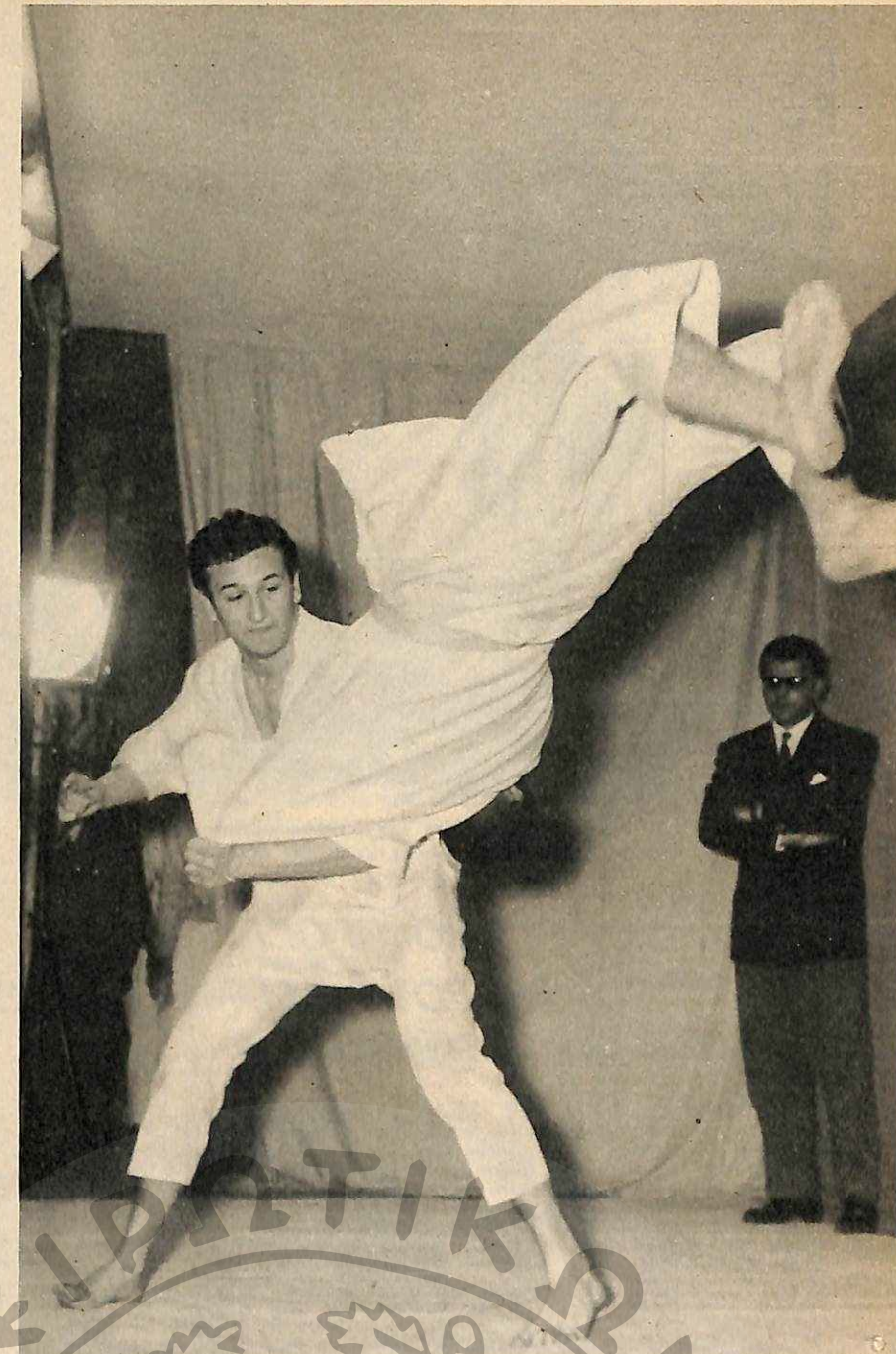
ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΠΑΛΗ

Η ΑΜΥΝΟΜΕΝΗ εφαρμόζει στον αντίπαλο στρέβλωση άγκωνος και καρπού, ενώ ταυτόχρονα παίρνει στροφή 180 μοιρών και ο επιτιθέμενος ανατρέπεται.

ΑΠΟΚΡΟΥΣΗ επίθεσεως με «άτεμι» των ποδιών. Συνήθως χρησιμοποιείται για να εξουδετερωθεί αντίπαλος, ο οποίος κάνει την επίθεση ύψωνοντας καρέκλα.

«ΣΕΟ-Ι-ΝΑΓΚΕ». Κλασικό Ιαπωνικό κόλπο, το οποίο εφαρμόζεται σε περιπτώσεις αβιαντιστικής επίθεσεως αντιπάλου, από τα νύα. (Φωτ. Μ. Σιώπη)

ΤΟ «ΖΙΟΥ - ΖΙΤΣΟΥ» ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ...

ΤΕΛΕΙΑ ΑΥΤΟΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΣΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Οι «Τζουντοκά» και ο δάσκαλός τους εξέπληξαν για μια ακόμη φορά τους Αθηναίους. Στην έτήσια επίδειξη, που ώργανωσε με άτομικες προσκλήσεις στο «Θέατρο Αθηνών» το ερασιτεχνικό αθλητικό σωματείο «Ζίου-Ζίτσου Ντότζο» —Γυμναστήριο Ζίου-Ζίτσου στα ελληνικά— οι μύστες του «Τζουντο», της πιο εξευγενισμένης μορφής Ιαπωνικής πάλης, επέδειξαν στους φίλους του αθλήματος τις ικανότητές τους.

Οι «Τζουντοκά», οι εκπαιδευμένοι, παρουσίασαν όλες εκείνες τις αστραπιαίες λαβές και τα «κλειδιά», που χρειάζονται το άπαντον της ταχύτητας, της ευστροφίας και της αντιλήψεως για να εκτελεστούν.

Δάσκαλος και, φυσικά, επικεφαλής του αθλητικού σωματείου «Ζίου-Ζίτσου Ντότζο» είναι ο δημοσιογράφος κ. Χρ. Φιλίππιδης, που διαδέχθηκε στη διδασκαλία της Ιαπωνικής πάλης τον Άγγλο εκπαιδευτή (επαγγελματία) Βάος. Ο τελευταίος δίδαξε για πρώτη φορά στην Ελλάδα το 1947.

Στις έτησιες επιδείξεις του «Ζίου-Ζίτσου Ντότζο» θαυμάστηκε ιδιαίτερα από τους θεατές μια χαριτωμένη εκπρόσωπος του «άσθενους» φύλου, η νεαρή ήθοποιος Άννη Ραζή, που προκάλεσε τό... δέος των άρρενων θεατών με τις ικανότητες που επέδειξε στην εφαρμογή περίπλοκων, αλλά και αποτελεσματικών λαβών εις βάρος των συναδέλφων της που κρατούσαν τον ρόλο του επιτιθέμενου.

Στις επιδείξεις πήραν μέρος όλες οι «ζώνες» του «Ζίου-Ζίτσου Ντότζο». Και ζώνες είναι οι βαθμοί άνδρος, οι τάξεις, γιατί και εδώ υπάρχουν «πατρίκιος» και «επληβείοι», αρχίζοντας απ' την λευκή ζώνη για την πρώτη, την κατώτερη βαθμίδα επίδοσης και φθάνοντας στη μαύρη ζώνη, που είναι το διακριτικό του δασκάλου. Ανάμεσά τους είναι κατά σειράν η κίτρινη ζώνη,

η πορτοκαλιά, η μπλε και η καφέ, έκτη στη σειρά, με έβδομη τη μαύρη. Όσοι έχουν ζώνες από άσπρη ως καφέ είναι «Κίου» —μαθηταί. Μετά έρχεται η μαύρη ζώνη, με τις διαβαθμίσεις της κι αυτή, τα δέκα «Ντάν». Κάθε πρόσθετο «Ντάν» στη μαύρη ζώνη του δασκάλου είναι και ένα νέο σκαλοπάτι στην Ιεραρχία της Ιαπωνικής πάλης. Την ζηλευτή ζώνη με τα δέκα «Ντάν» αξίωθηκε να την τυλίξει στη μέση του μόνον ο καθηγητής του πανεπιστημίου του Τόκιο, Τζιγκόρο Κάνο, που άνοιξε νέους δρόμους στο άθλημα.

Πού βρίσκονται, όμως, οι πηγές της Ιαπωνικής πάλης, που αυτός που κατέχει τα μυστικά της μπορεί μ' ένα αστραπιαίο κτύπημα ή μια λαβή να αφαιρέσει και τη ζωή ακόμη ή να αχρηστέψει για πολλή ώρα έναν αντίπαλο, που διαθέτει μεγαλύτερη μυϊκή δύναμη;

Όπως μάς εξήγησε ο συνάδελφος κ. Φιλίππιδης, η Ιαπωνική πάλη δεν είναι αυτή καθ' αυτή ο σκοπός, αλλά το μέσον για να φθάσει κανείς σε τέλεια αυτοκυριαρχία και απόλυτη συνεργασία σώματος και πνεύματος. Οι ρίζες της επιστήμης του «Ζίου-Ζίτσου», που μεταφράζεται ελληνικά «μαλακή τέχνη», χάνονται στα βάθη των αιώνων και βρίσκονται στην αρχαία βουδιστική φιλοσοφία. Ο Βουδισμός, σαν φιλοσοφία, μεταβιβάστηκε στους νεώτερους μετά τον θάνατο του Ιδρυτού του από δυο σχολές: την «Μαχαγιάννα» και την «Χιναγιάννα». Αυτές οι δυο σχολές έχουν μεταξύ τους την διαφορά που παρουσιάζει ο Καθολικισμός με τον Προτεσταντισμό σε σύγκριση με την Χριστιανική θρησκεία. Παράλληλα, όμως, μ' αυτές τις σχολές εμφανίστηκε και μια τρίτη, του «Ζέν», που ισχυρίζεται ότι το νόημα του Βουδισμού δεν είναι δυνατόν να μεταβιβασθεί με λέξεις και θεωρίες, αλλά μόνο με τον αυτοέλεγχο και την αυτοσυγκέντρωση. Το «Ζέν», σύμφωνα με όσα πιστεύουν οι

όπαδοί του, μπορεί να μεταβιβασθεί με την προσήλωση σε μια μορφή λόγου (του ποιητικού λόγου π.χ.) ή μια μορφή τέχνης (την Ιαπωνική πάλη π.χ.). Όταν κανείς άφοσιωθ όλοκληρωτικά σε κάποιο από τα δύο ή κάτι παρόμοιο μπορεί να οδηγηθεί στην αλήθεια που δίδασκε ο Βουδισμός. Αυτή είναι η φιλοσοφική άφετηρία της Ιαπωνικής πάλης.

Ιστορικά η Ιαπωνική πάλη ξεκινάει απ' τις μελέτες ανατομίας των αρχαίων Ινδών και Κινέζων, που είχαν ανακαλύψει ώρισιμένα σημεία του σώματος ιδιαίτερας εύπαθης. Ένα κτύπημα ή και πίεση πάνω σε κάποιο απ' αυτά θα άρκαυσε για να επιφέρει σημαντική βλάβη στον οργανισμό ή και τον θάνατο. Τα σημεία αυτά είναι διάφορα νευρικά κέντρα, ασηριές και σημεία του αναπνευστικού συστήματος. Με τις γνώσεις αυτές σαν οδηγό θεμελιώθηκαν ώριμένα κόλποι ή κτυπήματα της Ιαπωνικής πάλης, τα λεγόμενα «άτεμι», που αφήνουν στον πιο σκληρό τρόπο πάλης που ονομάζεται «Καράτε».

Με το πέρασμα του χρόνου η Ιαπωνική πάλη άρχισε να δελτιώνεται. Κάποτε ένας Ιάπων γιατρός πρόσεξε, καθώς έκανε τον περιπάτο του, ότι τα χουτρά κλαδιά των δένδρων έσπαζαν, κάτω από το βάρος του χιονιού, ενώ τα λεπτότερα έγερναν προσωρινά κάτω από την πίεση του χιονιού, αυτό έφυγε από πάνω τους και τότε αυτά ξαναγύριζαν στην κανονική τους θέση. Τότε σκέφθηκε να δημιουργήσει μια νέα τεχνική στην Ιαπωνική πάλη, στην οποία το βασικό στοιχείο θα ήταν το «είδιδεν εις τας ενεργείας του αντιπάλου». Και τούτο γιατί έφ' όσον ο αντίπαλος είναι ισχυρότερος, η δύναμη αυτού που αντιστέκεται δεν είναι εύκολο να έχει καλά αποτελέσματα για τον ίδιο. Τελικά δημιουργήθηκε ο κανόνας της προσωρινής υποχώρησης και της αντεπίθεσεως με ένα ανατρεπτικό τέχνασμα.

Τα ανατρεπτικά τεχνάσματα βασίζονται στην θεωρία της Ισορροπίας και την χρησιμοποίηση των μοχλών της Φυσικής και εκμεταλλεύονται το γεγονός, ότι στα ζητήματα Ισορροπίας δεν υπάρχουν δυνατοί και αδύνατοι. Έτσι στο «Ζίου-Ζίτσου», (μαλακή τέχνη) με την υποχώρηση επιτυγχάνεται η απόλεια της Ισορροπίας του αντιπάλου και ενώ βρίσκεται σ' αυτή την μειονεκτική θέση, ο αντίπαλος του τόν ρίχνει στο χάρμα μ' ένα μοχλό. Στις περιπτώσεις αυτές μπορούν να εφαρμοσθούν κόλποι όπως τα «Σέοι-Νάγκε» (πέταγμα από τον ώμο), «Κόσι - Νάγκε» (πέταγμα από τον γοφό), ή το «Τάιο-Τόσι» (από το πόδι).

Το 1888 ο καθηγητής του πανεπιστημίου του Τόκιο Τζιγκόρο Κάνο έκατανοήσε την άπείρια των παλιών κόλπων της Ιαπωνικής πάλης και ίδρυσε τη σχολή του «Κοντοκά». Αυτή τη νέα μορφή της πάλης την ονόμασε «Τζούντο», που σημαίνει στα ιαπωνέζικα «μαλακός δρόμος» και είναι, χωρίς να παύσει να είναι αποτελεσματική ως μέθοδος, η πιο λεπτή μορφή του είδους. Σήμερα, μετά την εξέλιξη τους, θα μπορούσε να πη κανείς ότι το μόν «Ζίου-Ζίτσου» είναι η τέχνη της αυτοαμύνης, το δέ «Τζούντο» ένα ακίνδυνο σπόρ γι' αυτόν που ασχολείται μαζί του. Για το «Τζούντο» πρέπει να σημειωθεί ότι απαγορεύονται αυστηρά τα κτυπήματα και κάθε λαβή ή κλειδί που θα μπορούσε να έχει επικίνδυνα αποτελέσματα για τον αντίπαλο πριν προλάβει να δώσει σύνημα ότι παραδίδεται.

Όσον αφορά το ελληνικό «Ζίου-Ζίτσου», επικρατεί γενικά η γνώμη ότι είναι αρκετά εξελιγμένο εν σχέσει με το ευρωπαϊκό, και όποτε έτιχε να συναντηθούν μέλη της ομάδας «Ζίου-Ζίτσου Ντότζο» με ξένους, τα αποτελέσματα ήταν πολύ ευχάριατα.

Θ. Δ.

ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ από την παράσταση της Σχολής Κούλας Πράτσικα. Η «νύφη» και ο «γαμπρός» —Καίτη Τσιλιμίγκρα και Τζέλικα Κουγεβετοπούλου

ΕΝΑ ΧΟΡΕΥΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΜΑΔΑ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΗΣ κ. ΚΟΥΛΑΣ ΠΡΑΤΣΙΚΑ

Η χορευτική ομάδα της Σχολής της κ. Κούλας Πράτσικα θα παρουσιάσει για πρώτη φορά έφετος από τη σκηνή του θεάτρου «Ολύμπια» ένα πρόγραμμα που απευθύνεται στους νέους και τα παιδιά, χωρίς αυτό να αποτελεί εμπόδιο για όσους μεγάλους θα ήθελαν να παρακολουθήσουν την παράσταση.

Ένα άγνωστο και ανέκδοτο παραμύθι, «Ο χρυσοπράσινο άετος», διαλεγμένο από το θησαυρό των ελληνικών παραδόσεων, καλύπτει το πρώτο μέρος της χορευτικής παραστάσεως. Όσοι παρακολούθησαν τις δοκιμές λένε ότι διαθέτει όμορφη πλοκή και έχει εξαιρετικές χορογραφικές δυνατότητες. Στο δεύτερο μέρος του προγράμματος, «ΟΙ σκανταλιές του Φασουλάρη», γεμίζουν με κίνηση και άστεία επεισόδια τη σκηνή και συμπληρώνουν το κλίμα που χρειάζεται για να διαβούν δυο ευχάριστες ώρες.

Τ' ΑΡΑΠΑΚΙΑ καθαρίζουν το παλάτι του «Χρυσοπράσινου άετου». Ο Γέρος (Βαγγέλης Σειληνός) επιβλέπει τους μικροσκοπικούς υπηρέτες.

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

(Συνέχεια από σελ. 35)

τη θέση. Με το Γιάννη Γαίτη τους είχε συνδέσει ένα φουρτενικό αίσθημα, από το 1947, και το Σεπτέμβριο του 1954, πριν φύγουν και οι δυο με ύποπτο φως στη Γαλλία, παντρεύτηκαν.

Στο Παρίσι, η Γαβριέλλα έφαινε ένα μισό χρόνο στην Γράντ Σωμιέρ, με δασκάλο της το γλυπτή Ζακλίν. Το όνομα του Ζακλίν είναι διεθνώς γνωστό και έγινε ακόμη πιο διάσημο όταν έζησε στην πλατεία του Ρότερνταμ τον περίφημο άνθρωπο που φέρει τον τίτλο «Η κραυγή της γκρεμισμένης πολιτείας». Πρόκειται για χάλκινο άντρα ξεσκισμένο και τρώγιο από τα δάχτυλα, χωρίς στήθος, τσαλακωμένο από τη δίαιση ατμοσφαιρική πίεση, που σηκώνει τα χέρια στον ούρανό και φωνάζει «Θεοέλεος! Το μνημείο αυτό στήθηκε για να θυμίζει τον άγριο βομβαρδισμό της γερμανικής αεροπορίας, που έκανε το Ρότερνταμ, σε μία νύχτα, σκόνη.

Παράλληλα η Γαβριέλλα συμπλήρωσε την καλλιτεχνική της εκπαίδευση στην «Ανωτάτη Έθνική Σχολή Διακοσμητικών Τεχνών και στη Σχολή των Τεχνικών Κλάδων της Τέχνης.

Με τέτα γερά θεμέλια και μ' ένα ταλέντο όμοιο και πλούσιο, άρχισε να κερδίζει χρόνο με το χρόνο, την εκτίμηση της διεθνούς φιλοτεχνικής κοινής γνώμης στις εκθέσεις της Γαλλίας, των Βουζελών και της «Αμέρσας». Ός τα τέλη του 1957 είχε λάβει μέρος σε δώδεκα διεθνείς εκθέσεις και τιμήθηκε με τις καλύτερες κριτικές. Καταπιάστηκε με γλυπτικές απεικονίσεις δορυφών, με συνθέσεις αφηρημένες και συγκεκριμένες, αλλά πάντα με μία προσωπική έμπνευση και πρωτοτυπία, που της εξασφάλιζαν τη διάκριση. Η όλη που προσιμά να ντύνη τις επινοήσεις της είναι το μέταλλο, που κυριαρχεί σήμερα στην μοντέρνα γλυπτική. Στη δουλειά της Γαβριέλλας δεν υπάρχει τίποτα το επιδεικνυτικό και επιφανειακό. Το έργο της εκφράζει τη σοβαρότητα του στοχασμού της και το βάθος της ευσυνειδησίας της. Τεχνική στερεότητα της φόρμας και γνήσια καλλιτεχνική συγκίνηση, με τα δυο αυτά δώρα της φύσεως και της παιδείας η Γαβριέλλα κατακτά, σκαλοπάτι με σκαλοπάτι, την αναγνώριση που της αξίζει.

Το όνομα «Βυζάντιος» έχει μία ιστορία στις τέχνες της Ελλάδας. Έπάρχουν σήμερα δυο Βυζάντιοι ζωγράφοι. Ο πατέρας και ο γιος. Ο πατέρας είναι καθηγητής στη Σχολή Καλών Τεχνών, διευθυντής του παραρτήματος της Σχολής στην Τόρα, πολύ γνωστός για τις οδωτικές του θαλασσογραφίες και τις συνθέσεις του θαλάσσιου, που παρουσιάζει στις εκθέσεις, που δργανώνουν στην Αθήνα. Ο δεύτερος μάς έγινε γνωστός με δυο ατομικές εκθέσεις, που έκανε το 1955 και 1956. Πρόκειται να μιλήσουμε τώρα γι' αυτόν τον νέο Βυζάντιο, που ανήκει στη γενιά του Γαίτη και της Γαβριέλλας, στη γενιά των καλλιτεχνών μας που δουλεύουν στο Παρίσι και διεκρίθησαν μετά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο.

Ο νέος Βυζάντιος είχε φύγει στο Παρίσι το 1945, με το παππού «Ματαφά», μαζί με πολλούς άλλους υπογράφους της γαλλικής κινεζοφιλίας, που διέπρεψαν αργότερα στην επιστήμη, στη φιλοσοφία, στη μουσική, στην αρχιτεκτονική, στη γλυπτική και στη ζωγραφική. Έπειτα από σπουδές και δοκιμές εργασίας στη γαλλική πρωτεύουσα παρουσιάστηκε, μετά δέκα χρόνων άπουσία, στην έκθεση Ζαχαρίου το 1955. Μας έφερε τότε μερικά έξοχα σχέδια με μελάνι και έλαιογραφίες από τη ζωή των δρόμων, των καφετειών και των πάρκων του Σηκουάνα. Το χρώμα του είχε τη γούση της ύψαισίας και τον δραματισμό της ψυχικής ιστορίας και μνήμης, που κλείνουν μέσα τους οι γέροντες κορμιοί των δένδρων, οι μαθημένοι τοίχοι μιάς πόλεως με παρελθόν, όπως είναι το Παρίσι. Εξαιτίας στα χρώματα του γυρίλου και της σιένας, μ' ένα αίσθημα πλαστικότητας των άξων του φωτός, ο Βυζάντιος είχε φτιάσει μία πλαστική μελαγχολία στην πρώτη του έκθεση.

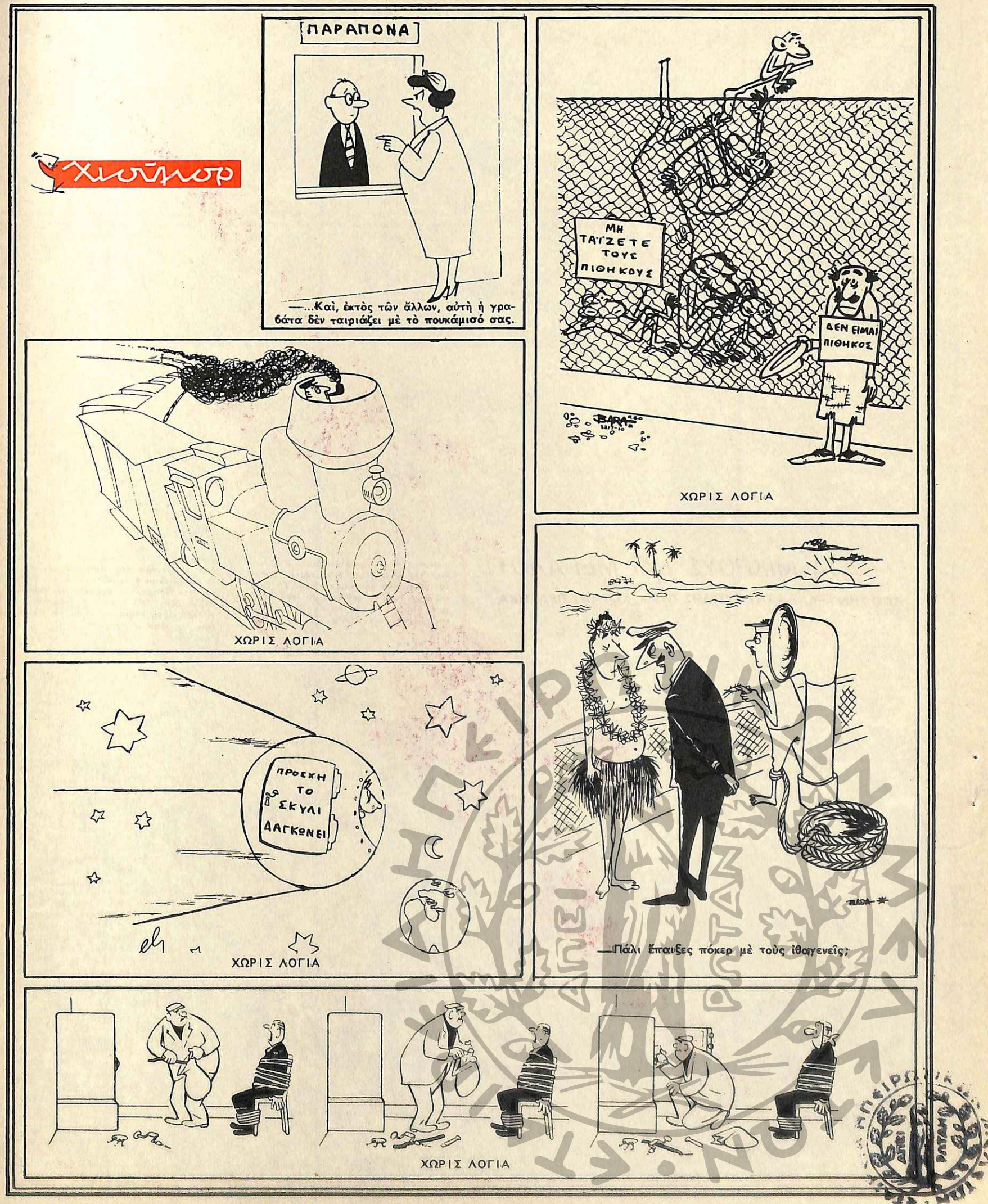
Στη δεύτερη έκθεσή του μάς έδωσε τον απολογισμό του φωτός στην Τόρα, όπου εργάστηκε τους πιο περίφημους πίνακές του, πριν ξαναγυρίσει στο Παρίσι. Η νοσταλγία του για την Ελλάδα στάθηκε το

πιο ισχυρό ψυχολογικό κίνητρο, νομίζω, για να εγκαταλείψει τη μελαγχολική του αλβέρτα και ν' άγκαλιάσει μ' έκσταση το έκτυφλωτικό φάσμα του ελληνικού ηλιακού φωτός. Η δημιουργία των ελληνικών του υπαίθρων είχε τώρα ένα στροβίλισμα χαράς κ' αισιοδοξίας που τον άπεικόνιζε με τις περιστρεφόμενες κινήσεις του πινέλου του, με τις όλοφωτες και πυκνές κηλίδες του χρώματός του, κηλίδες που ήφωνα τον συγκεκριμένο και στερεό στοιχείο του τοπίου της Τόρας σε άτασες αφηρημένες και ρευστών σχημάτων, έλο κραδασμό ήλιακής ακτινοβολίας.

Η ύποδοξη του Βυζάντιου από την ελληνική και ξένη κριτική άφησε πραγματικά ένθουσιώδης. Όλοι και όλα μαρτυρούσαν για τη δύναμη, το μπρίο και τη δεξιότητα του καλλιτέχνη, που είχε την ικανότητα να εξαίρει το θέμα του και να εξαίρεται και ο ίδιος στην εικαστική του αναπαράσταση. Το έργο του Βυζάντιου δεν είναι άπλως μία υπόσχεση. Είναι η άποδειξη της αξίας του καλλιτέχνη που το δημιουργεί.

Ο Βαλαάμης κατάγεται από τη Δωδεκάνησο. Τέλειωσε τις σπουδές του στην Αθήνα, στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών κ' έφυγε στο Παρίσι ως όποιος για ένα χρόνο, αλλά εγκαταστάθηκε εκεί και δουλεύει με πολλές στερεότητες και θυσίες, που τις αντισταθμίζει η εκτίμηση που κερδίζει. Είχε κι αυτός δασκάλους του τον Ζακλίν και τον Ζιμόν, αλλά η μεσογειακή του ιδιοσυγκρασία τον έφερε κοντά στο έργο του Μαγιάλ, που του έπνευσε παραδείγματα. Ένα άγαλμά του, «Η άγνοια», στήθηκε στο πάρκο που γειτνιάζει με την Πανεπιστημιακή Πύλη του Παρισιού. Είναι ο μόνος Έλληνας γλύπτης που άξιωθηκε να ιδεί ένα έργο του στην έκθεση. Ο Βαλαάμης κρατήθηκε τέχνης, από το κίνημα της αφηρημένης τέχνης, κι αυτός είναι ο λόγος που οι συνάδελφοί του στο Παρίσι τον θεωρούν συντηρητικό. Αλλά δεν έχουν δίκιο. Ο γλύπτης έχει καθαρίσει τη δουλειά του από τις επιδράσεις της ρομαντικής τέχνης, για να επιδώσει και να επιτύχει την ισχύση και πυκνή κατασκευή της πλαστικής του φόρμας, με μία έμπνευση πάντα ηρωικού μεγαλείου και θαύματος ανθρωπιάς για ό,τι δημιουργεί. Εκείνο που τον ξεχωρίζει από τους συντρόφους του στο Παρίσι, που προσχώρησαν στη μοντέρνα και αφηρημένη γλυπτική, είναι το αίσθημα αντίστασης του κατά της παρομορφώσεως της ανθρώπινης προσωπικότητας στην τέχνη. Από μία κληρονομιά ελληνικού ούμανισμού — κληρονομιά που έρχεται από την εποχή του Βυζάντιου — ο Βαλαάμης κρατάει και το θέμα «Ανθρώπος» μες στάθηκε κοντά στο θέμα «Ανθρώπος» και σεβάστηκε την ήθική του αξία και άκεραιότητα. Ο συντηρητισμός του Βαλαάμης δεν είναι στην τεχνική και στην έρευνα της δουλειάς του. Είναι στο σεβασμό των καλλιτεχνικών αξιών της πατρίδας του, με τις όποιες τρέφθηκαν η Εθρώπη και ο καλλιτεχνικός πολιτισμός της άσσεως ως την εποχή του Πικασσό. Τότε μόνο, στις αρχές του Κ' αιώνα, μπήκε στην τέχνη το οικονομολογικό δαιμόνιο της άφαιρέσεως που έδωσε άλλη τροπή — άντι-ομάνιστική — στα πεπραγμένα της ευρωπαϊκής τέχνης. Έπάρχουν καλλιτέχνες που άκολουθησαν τη μεταρρύθμιση και άπάρχουν άλλοι που κράτησαν κάτι από την ιστορική κληρονομιά της Εθρώπης, χωρίς ν' άνούνται την άνάγκη του συγχρονισμού. Ο Βαλαάμης ανήκει στη δεύτερη κατηγορία. Αλλά τί σημασία θά έχη για την τέχνη, έπειτα από πενήντα ή εκατό χρόνια, η τοποθέτηση του καθενός σε σχολές και ρεύματα; Θά έπιζηση ό,τι έχει συγκίνηση, στερεότητα και ποιότητα. Και τα έργα του Βαλαάμης έχουν και τα τρία αυτά στοιχεία. Έτσι τον βλέπει και η ξένη κριτική, που σχολιάζει έπαινετικά τα έργα που έκθέτει, από το 1947 ως σήμερα, στο Παρίσι και στ' άλλα μεγάλα καλλιτεχνικά κέντρα του έωτεικού. Όλοι περιμένουμε να ιδούμε μία έκθεση του Βαλαάμη και στην Ελλάδα. Προς το παρόν θά περιοριστούμε να χαρούμε τον καλλιτέχνη και την αξία του από το μνημείο του Άλεξάνδρου Διάκου — το πρώτου νεκρού του πολέμου του 1940 — που στήνεται τώρα στη Ρόδο με πρωτοβουλία της δημοκρατίας της.

ΑΓΓΕΛΟΣ Γ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

Θῶθε μου
καὶ μένα

ΔΕΗ

ὁμολογίες τοῦ
δανείου σου

